

Inleiding

Dit is een samenvatting van stukjes die ik schreef in mijn weblog over de islam, zoals ik die ervaar. De stukjes bestrijken de tijdsperiode van de afgelopen acht jaar.

Mijn beleving van het geloof sinds mijn bekering in 1978 is niet statisch geweest, maar heeft een verandering ondergaan over de tijd. Ook mijn omgeving en hoe wordt gekeken naar de islam als geloof is veranderd en dit heeft mij ook beïnvloed.

Ik heb de stukjes, die ik de laatste jaren schreef, gebundeld en deel ze met de lezer, omdat het mogelijk interessant kan zijn voor zowel moslims al niet moslims.

(uit Surah Al Baqarah) Say (unto them, O Muhammad): Nay, but (**we** follow) the religion of **Abraham**, the upright, and he was **not** of the idolaters.

136. **Say (O Muslims) : We believe in Allah** and that which is **revealed unto us** and that which was **revealed unto Abraham**, and **Ishmael**, and **Isaac**, and **Jacob**, and the **tribes**, and that which **Moses** and **Jesus received**, and that which the **Prophets received** from **their Lord**. **We make no distinction between any of them**, and **unto Him we** have surrendered. 137.

Uit de vertaling van the glorious Qur'an door Marmaduke William Pickthall, de vertaling, die ik las in 1978, waarna ik besloot me te bekeren tot de islam.

[Geloof](#)

[Mijn islam en soefisme](#)

[Het laatste derde deel van de nacht](#)

[Vergeven](#)

[Vrouwenonderdrukking](#)

[One heart, one love](#)

[Haqq is waarheid](#)

[Make up mode en moslima's](#)

[Opvallen](#)

[Verantwoordelijkheid](#)

[Het goede doen](#)

[Dhikr](#)

[Eet minder, praat minder en slaap minder](#)

[Geloof en cultuur](#)

[De ramadan is weer in aantocht](#)

[Soort zoekt soort](#)

[Sport is meditatie](#)

[Hadith qudsi](#)

[Sociale controle](#)

[Vierde / vijfde dag ramadan](#)

[Hoe wordt een niet-moslim moslim](#)

[Dag 11, ramadan 2012](#)

[Jaloezie is de wortel van het kwaad](#)

Het leven is geen sprookje
De schoonheid van islam
De zegen van vasten
Eén familie
De meester van de meester
Waarom ik, denk ik, ben gaan geloven
De wonderen der natuur
Lief hebben en lief gehad worden
Spin
Regen van genade
Gymnastiek of bidden
Islam, iman en ihsan
Allah is geduldig as-Sabur
Ramadan
Waarom vasten?
Hoe kom je over
Kwetsbaar
De laatste dagen van de ramadan
De volgende dag
Jinns
Jinns (vervolg)
De volgende morgen
Nog een verhaal

[Nog een keer dat water](#)

[Jezus in de Koran](#)

[Jezus in de Koran \(2\)](#)

[De dag van de opstanding, Yawm al-Qiyāmah](#)

[Praten](#)

[De vier vijanden en de vier getuigen](#)

[Echte Vriend](#)

[Schade door middel van de tong](#)

[Verhaal over acceptatie](#)

[‘One hour of Meditation is better than 70 years of worship’](#)

[Jezus is niet gekruisigd, zegt de Koran](#)

[Mijn ervaringen met sheikh Nazim al Haqqani](#)

[Welsprekend](#)

[De Hala Sultan Tekke Moskee](#)

[Troostrijk](#)

[Sheikh Nazim is niet meer in dit leven](#)

[Alle geloven waren in oorsprong één](#)

[Koran Sura 21](#)

[Profeten en awliya](#)

[Blij met khalifa sheikh Mehmet](#)

[Bedekking](#)

[Allah heeft geen partners](#)

[Ontmoeting met mezelf](#)
[Islam en islam](#)
[Allah is echt Groot](#)
[Adab](#)
[Het slachtfeest \(eid ul akbar\)](#)
[Mijn geloof](#)
[Rahma of compassie](#)
[Ramadan 2015](#)
[Geschokt](#)
[Religie enzo](#)
[Losing my religion?](#)
[Begin van Sura al Imran](#)
[Soefisme als remedie tegen salafisme](#)
[Agnostic Muslim](#)
[Geloof en religie](#)
[Mooie droom](#)
[Hello goodbye](#)
[Slachtfeest](#)
[Losing my religion? \(2\)](#)
[Sombere gedachten](#)
[Gelovigen en schrift-geleerden](#)
[Nare herinneringen](#)
[Islam en wahabisme](#)

Ramadan maakt harten zacht

Godsdienst mag geen dwang kennen

Letterlijk (onoverdrachtelijk) en zinnebeeldig

Waarom die 'godsdienstoorlog'?

De islam en ik

Als religie eng wordt

Bidden en smeken

Hoe het salafisme zich een weg zoekt binnen de
moslim-gemeenschap

Soms huiver ik voor de naderende dood

Overpeinzingen bij het olieballen bakken

Islam is overgave

Enkele christelijke feestdagen op een rij

Nieuwe koranvertaling

Geloof 2

Nawoord

5 Januari 2012

Geloof

Geloof is een heel abstract begrip, het woord zegt het al. Als iets concreet is en waarneembaar, dan spreken we van een feit. Iets dat we kunnen zien en beetpakken is geen mysterie. Daarom is de zin 'eerst zien en dan geloven' naar mijn mening een zin die zichzelf tegensprekt. Als je iets eenmaal geloven meer, maar weten. Als je iets al gezien hebt, dan is het geen geloven meer, maar weten. Geloven doe je in iets dat je nog niet weet, maar wat mogelijk wel bestaat.

Het heeft geen nut om te discussiëren over geloof in God. Je gelooft of niet en degene die gelovig is kan moeilijk uitleggen aan degene die (nog) niet gelooft hoe het is om te geloven.

Mijn broer en ik komen uit een ongelovig nest. Mijn stiefvader was overtuigd atheïst en mijn moeder hield altijd een beetje in het midden of er een God was. Ze had het wel eens over Onze Lieve Heer en ook riep zij een bepaalde heilige (Antonius?) aan als ze iets kwijt was. Maar van de kerk moesten mijn beide opvoeders niets hebben.

Toch moesten mijn broer en ik altijd naar zeer protestante dan wel katholieke scholen, juist om aan te tonen dat wat deze scholen predikten niet waar was. We moesten kritisch worden in dat opzicht.

Ik werd naar een katholieke school gestuurd zonder rokje over mijn lange broek. De non die les gaf negeerde mij daarom de hele dag en zei tegen de andere kinderen dat zij aan mij niet kon zien of ik een jongetje of een meisje was. Ik kwam die dag huilend thuis en smeekte mijn ouders of ik de volgende dag ook een rokje over mijn broek aan mocht, maar daar lachten mijn ouders hartelijk om. Hun laconieke reactie was: 'Zeg maar tegen 'soeur' (zoals we de in habijt geklede juf moesten noemen) dat wij ook niet aan de pater kunnen zien of hij een meisje of een jongetje is.' Ik stond wat angsten uit op de basisschool in Well (Limburg). Ik voelde me daar helemaal alleen, want mijn broer zat een stukje verderop op de jongensschool en ik zat op de meisjesschool. We werden in alle vroegte vanuit Laarbruch in Duitsland (waar mijn stiefvader als militair gestationeerd was) door een militaire bus opgehaald en bij die scholen gedropt. Eens moest ik voor de klas komen en aan alle kinderen

uitleggen wat er met je gebeurde als je geen katholiek was. Ik zou branden in de hel.

Daarom is het toch wel wonderlijk dat ik al als kind al tegen alles in een rotsvast geloof kreeg in God.

Dat geloof is ontstaan door kleine dingen. Zo merkte ik toen ik een jaar of vier was dat kinderen soms heel aardig tegen me waren en de andere dag helemaal niet. En dat terwijl andere kinderen dan weer juist heel aardig waren en een paar dagen later weer niet. En dan waren eerder genoemde kinderen misschien juist weer heel aardig. Kortom er was voor mij geen peil te trekken op hoe kinderen tegen me deden. Ook mijn eigen stemming zag ik veranderen. Soms was ik blij en uitgelaten en dan weer een beetje triest. Die veranderingen vond ik even onverklaarbaar als de grilligheid van het weer. Ik kwam tot de conclusie dat ik het niet erg moest vinden als ik somber was, want ik wist immers dat er weer een tijd zou volgen dat ik weer vrolijk was. Dit soort gedachten waren mijn 'geheim' en ik zag tussen al deze overpeinzingen op de een of andere manier een verband met God. God was een soort vriend, die nooit veranderde en er altijd was. Als ik in mijn bed lag en meestal niet kon slapen, want we werden heel vroeg naar bed gestuurd, dan praatte ik

in gedachten met God. Ik begon mijn verhaal altijd met: 'O God, nu bid ik u', en dan deelde ik met God mijn wel en wee.

Toen ik wat ouder werd, was het voor mij moeilijk mijn geloofsbeleving in overeenstemming te brengen met wat ik om me heen zag aan gelovige mensen en wat ik zag gebeuren in kerken. Ik was naarstig op zoek naar een punt van herkenning. Ik ging naar de Domkerk in Utrecht, waar ik luisterde naar protestante donderpreken. Die maakten me intens somber en verdrietig. Zo verdorven kon de mens toch ook weer niet zijn. Ik ging met een katholieke studievriendin mee naar de katholieke kerk, waar zij in het koor zong. Ik begreep niets van de symboliek van de mannen met witte hemden en bekers met wijn en hosties die op je tong werden gedrukt. Ik was er beetje vies van.

Intussen had ik sterk de overtuiging dat er weldegelijk kosmische wetten waren en dat het goed was daarmee in harmonie te leven. Welke die wetten dan waren, probeerde ik zelf uit te vinden door een eigen schriftje bij te houden aangaande oorzaak en gevolg van gedragingen en gebeurtenissen. Daarbij vond ik het

tegelijkertijd plaatsvinden van omstandigheden even betekenisvol als causale verbanden.

In Utrecht kon je me vaak aantreffen bij de wat spirituelere boeken in de boekhandel. De verkopers wisten het al: 'Jij komt voor het zwevende kastje'. Maar de hallucinaties van Castaneda, de leer van Confucius, de I Tjing en nog wat populaire zijwegen gaven mij geen gevoel van herkenning. Uiteindelijk bleef ik een beetje hangen in het Zenboeddhisme, want ik vond dat hele beknopte wel mooi.

Het overtuigde me echter allemaal niet. Uiteindelijk herkende ik veel van wat ik geloofde in het heilige boek van de Koran. Wat me aansprak was dat de islam een godsdienst is, waarbij het gaat om mijn individuele relatie met de Almachtige. Daar zit geen paus tussen en ook geen imam. Alles wat goed is en fout staat beschreven in een helder boek, dat nooit veranderd is. Sommige dingen denk ik te begrijpen of te voelen en andere zijn voor mij nog moeilijk. Voor mij staat vast dat er een Hogere Macht is en het 'bewijs' daarvoor zie ik vooral in de schoonheid van de door de mens nog niet bedorven natuur en de zuivere en wonderbaarlijk effectieve reacties die ik kan waarnemen in het dierenrijk. Een toevallig iets kan mij

soms met de neus op het feit drukken dat wonderen nog steeds bestaan. Zeker is voor mij: zonder Allah kan ik niet bestaan, zelfs geen seconde.

8 Januari 2012

Mijn islam en soefisme

Dit wordt geen verhandeling over de islam en het soefisme. Daarom heb ik ook maar vast als titel gezet: 'mijn islam en soefisme'. Ik pretendeer niet iets te weten en kan alleen maar beschrijven hoe mijn eigen ervaring met iets is.

Ik werd moslim op 1 april 1978, een rare datum volgens de christelijke jaartelling, een dag voor grappenmakerij. Het was voor mij bepaald geen grap. Ik zei de shahada (geloofsbelijdenis) met alle overtuiging die ik in mijn hart had.

Het was geen alledaagse beslissing in die tijd om je te bekeren tot de islam en zeker niet onder intellectuelen. In die tijd was het in de mode om links te zijn en het feminisme vierde haar hoogtijdagen. De islam werd gezien als een min of meer achterlijke leer en toen al gold het vooroordeel dat de islam de vrouw zou discrimineren en onderdrukken. Dus dat iemand die net

was afgestudeerd in de psychologie zich vrijwillig bekeerde tot juist deze godsdienst werd niet echt begrepen door mijn omgeving. Ook mijn ouders vonden het een hele foute zet van mij en dat deed mij veel pijn. Ik verloor veel van mijn vrienden en kennissen.

Er volgden vele jaren van het alleen en heel individueel beleven van de islam zoals ik die ervoer. Ik had daarbij geen contact met andere moslims. Af en toe ging ik naar een moskee of Marokkaanse slagerij om te informeren naar de tijden van het gebed, want die kon je toen nog niet van internet halen. Ik werd dan misprijzend aangekeken door mannen. Wie dacht ik wel dat ik was. Zo vroeg ik een keer naar de tijden van het vasten in de ramadan en toen werd me toegebeten dat deze vandaag al begonnen was en ik dus te laat was. Alsof het niet meer de moeite was om nog eraan te beginnen.

Ik heb me daar weinig van aangetrokken. Ook toen ik zag en meemaakte dat in bepaalde islamitische culturen de vrouw inderdaad een zeer ondergeschikte rol speelt. Ik bevond me enige tijd tussen mensen voor wie het heel gewoon was dat mannen te allen tijde hun handen vrij hadden om te bidden, maar de vrouwen moesten maar zien dat er iemand even op hun kinderen wilde letten,

zodat zij zich ook even op hun bidmatje konden terugtrekken. Ik woonde bij mannen die, languit op een bank liggend, de vrouwen bevalen een glas water te halen. Zij kregen als eerste hun eten geserveerd, waarna de vrouwen met de kinderen in de keuken samen een overgebleven schaal eten mochten delen. Ik heb tussen deze mensen geleefd.

Maar toch veranderde dit niet mijn rotsvaste geloof in Allah. Allah was voor mij troost en vrede en in mijn ogen had het gedrag van bepaalde moslims om me heen niets te maken met de leer zoals ik die begrepen had uit de Koran. Daaraan hield ik gewoon vast.

In 1995 begon dit idee dat de islam voor mij alles wat goed is in zich had een beetje te wankelen. Ik weet niet waarom. Ik begon me steeds meer te storen aan wat ik zag in het gedrag van moslims en ik begon te twijfelen. Paste het christendom met zijn voorbeeld van de zachtmoedigheid van Jezus eigenlijk niet meer bij mij? Met tranen in mijn ogen keek ik naar series van de EO over mensen die jarenlang gezondigd hadden en zich bekeerd hadden tot het christendom en zich nu zo heerlijk voelden.

Ik voelde me vooral heel erg alleen. Schreef gedichtjes en vond gek genoeg dan troost bij mijn kat, die mijn innerlijke strijd leek aan te voelen en altijd naast me kwam zitten op de voor mij meest spirituele momenten. Juist in die tijd leerde ik mensen kennen die zich bevonden in een groep van soefi's. Zij waren leerlingen (murids) van een leermeester (murshid), genaamd sheikh Nazim, moge Allah zijn heilige geheim zegenen. Ik vond het eerst een beetje vreemd en begreep niet wat zo een leermeester nu kon toevoegen aan wat een moslim al hoort te weten. Maar als ik naar foto's van deze leermeester keek, dan werd ik wel getroffen door de wijsheid in zijn ogen.

Op een dag werd ik uitgenodigd voor het bijwonen van een bijeenkomst van deze soefi's van de tariqat naqshbandi. Het was oudejaarsnacht 1995/1996. Er werd een zogenaamde zikr gedaan. Dat is het gedenken van Allah door het samen in koor uitspreken en zingen van namen van Allah en stukken uit surahs van de Koran, volgens een vast ritueel. Mannen en vrouwen zaten in twee afzonderlijke cirkels bijeen.

Deze zikr deed mij veel goed. Het samen met anderen Allah aanbidden was voor mij nieuw. Ik had dat nooit

eerder in mijn leven gedaan. Na afloop deed een Duitse broeder (ze noemen hem sheikh Hassan) een du'a (smeekbede) en zijn woorden deden mij zoveel dat ik in tranen uitbarstte. Het leek of alle aantekeningen die ik vroeger in schriftjes had geschreven en alles wat ik tot nu toe zo alleen beleefd had in mijn geloof, ja zelfs alsof de vragen die ik beantwoord wilde hebben toen ik psychologie ben gaan studeren en die nooit beantwoord waren, nu ineens in een betekenisvol verband werden geplaatst. Ik herkende in de du'a van deze broeder alles waarmee ik al zo lang worstelde en waarin ik altijd het gevoel had gehad alleen te staan.

Ik voelde me thuis tussen een groep geloofsgenoten, voor het eerst van mijn leven.

Er volgden jaren van omgaan met deze murids, ontmoetingen met de leermeester zelf in Engeland, Duitsland en Cyprus. Het versterkte mijn geloof. Ik las veel boeken en vond daarin even zoveel punten van herkenning, vooral in de boeken van Mercy Oceans (3 delen)

En nu? Zoveel jaren later heb ik me enigszins losgemaakt van deze groep murids, wat ik al eerder deed in 1999, nadat ik met een grote groep murids de hajj

(bedevaart naar Mecca) gedaan had. Enige tijd waren we in Damascus, daarna in Medina en daarna in Mecca. Na deze reis heb ik om mijzelf bekende redenen 7 jaar geen murid meer willen zien. In 2006 ontmoette ik een aantal van hen opnieuw en ben ik weer een tijd naar hun bijeenkomsten gegaan.

Nu heb ik me teruggetrokken om redenen die ik zelf weet en waar ik hier niet over wil praten. Wat belangrijk blijft voor mij is dat de islam mijn pad heeft gekruist, toen ik 28 jaar was en dat ik daar heel dankbaar voor ben. Ik ben blij dat ik mezelf moslim mag noemen. Ook ben ik heel blij dat ik in 1996 in aanraking ben gekomen met de naqshbandi tariqat. Ik heb bayat (de eed van trouw) afgelegd aan mijn leermeester en dat wil voor mij zeggen dat ik altijd wil blijven luisteren naar zijn wijze woorden en leringen.

Ik ben opnieuw een eenling. Ik bid tot Allah. Ik heb een leermeester, sheikh Nazim, die mij dingen leert uit de overleveringen van hart tot hart die zijn doorgegeven door de profeet Mohamed aan zijn vriend Abu Baqr as Sidiq en vervolgens via Abu Bakr aan 40 generaties na hem, van wie sheikh Nazim de laatste is en nu nog in

leven. Hij woont in Cyprus en zegt van zichzelf dat hij slechts een eenvoudige dienaar is van Allah.

10 Januari 2012

Het laatste derde deel van de nacht

Vanmorgen mocht ik het beleven. Het was 5.30 uur, drie uur voor zonsopgang. Ik zou iemand naar het vliegveld wegbrengen, deed de voordeur open en stapte naar buiten. En voor het eerst na lange tijd hoorde ik het weer: gefluit van vroege vogels in de stilte van de nacht. Het riep direct herinneringen bij me op aan tijden van weleer. De tijd dat ik mijn wekker zette op drie uur voor zonsopgang en dan ging mediteren. Het mooiste moment van de dag. Het is nog donker en het is stil op een enkel vogelgefluit na. Een moment voor mij alleen, door niemand gestoord. Moment van inspiratie. Tijdstip van bezinning. Energie die in mij stroomt. Heilig moment. Soms nieuwe inzichten, zomaar gekregen.

24 januari 2012

Vergeven

Holy Quran {39: 53,54} {Allah's Order to Rasul to teach Creation} Say: 'O my Servants, who have transgressed

against their souls! Despair not of the Mercy of God: for Allah forgives all sins: for He is Oft-Forgiving Most Merciful.'

24 januari 2012

Vrouwenonderdrukking

De onderdrukking van de vrouw is van alle tijden en wordt ten onrechte met het geloof verbonden door orthodox gelovigen van velerlei religies. De laatste tijd wordt wat dat betreft de islam veelal 'in het zonnetje' gezet. Maar in plaats van Islam als excuus, het Jodendom als excuus, het Christendom als excuus, het Hindoeïsme als excuus kan men elk willekeurig excuus gebruiken om de ander (en dit geval de vrouw) neer te halen en te ontluisteren. En het gebeurt nog steeds op grote schaal overal ter wereld.

Maar wat heeft dat met het geloof te maken, zoals dat telkens opnieuw is doorgegeven door talrijke profeten (in totaal 124000)? In welk heilig boek wordt dit cultuurverschijnsel gerechtvaardigd? Wie komt met een citaat uit de Bijbel, torah, koran of de veda's, dat het botte superioriteitsgevoel van sommige mannen rechtvaardigt?

24 Januari 2012

One heart, one love

Waarom bestrijden mensen elkaar vanwege het geloof?

Ik, als naïeve gelovige, begrijp dat niet. Ikzelf ben dus moslim, maar ik houd met heel mijn hart van alle gelovigen (van welke religie dan ook) en ook niet gelovigen, omdat het allemaal schepsels zijn van Allah, van Wie ik houd. Ik weet dat Allah van ons allen houdt, omdat Hij dat laat zien met elke levensadem, die Hij ons gunt en elke slok drinken en hap eten, die Hij ons gunt. Verder blijkt het voor mij uit het feit dat wij kunnen zien, horen, aanraken, ruiken, bewegen, denken en voelen. Dit wonder is meer dan voldoende om elke dag opnieuw Allah te willen danken, hoe onbeholpen ook.

1 Februari 2012

Haqq is waarheid

Ik houd van waarheid, van alles wat eerlijk is en open en daarom dus gezien mag worden.

De waarheid is als een stralende zon, die alles verlicht en die elke leugen schielijk doet wegkruipen in de donkere krochten en spelonken waar deze thuis hoort.

Dit wordt een wat langer verhaal, omdat ik nu een van mijn stokpaardjes ga berijden. Dus alleen bedoeld voor de geduldige lezer!

Als ik terugblik op mijn leven dan constateer ik dat het zoeken naar wat waar is en geen leugen als een rode draad door mijn leven loopt. Al sinds mijn kindertijd observeerde ik graag mensen en waar ik dan vooral op lette was of ze waarachtig waren. De mensen die ik als eerlijk beschouwde mocht ik graag en ik voelde me direct bij hen op mijn gemak; je kon ze in de ogen kijken en met ze spelen en lachen.

Als kind was ik nogal meegaand, bijna volgzaam. Ik deed niet moeilijk, maar speelde wat andere kinderen wilden spelen en nam zelden een leidende rol op me. Ik werd niet gauw boos. Behalve als ik iets niet eerlijk vond. Dan kon ik helemaal door het lint gaan.

Ik herinner me nog een gebeurtenis uit mijn jeugd, die voorgoed in mijn ziel gegrift staat. Ik was nog een kleuter en ging toen naar school bij de nonnen in Vught. Ik was dol op ringetjes (die je om je vinger kunt dragen), maar ik had er geen. Dus had ik er zelf één gemaakt van kleine kraaltjes. Een vriendinnetje van mij had wel een ringetje, niet van een edelmetaal, maar een goedkoop exemplaar,

dat je vroeger weleens bij snoepgoed cadeau kreeg. Zij vond mijn ringetje mooi en ik dat van haar, dus we besloten te ruilen.

Op een dag zag het broertje van dat vriendinnetje mij op de kleuterschool met dat ringetje, dat van zijn zusje was geweest. 'Je hebt het gestolen', zei hij. Ik antwoordde dat dit niet waar was, maar dat ik geruild had met zijn zusje.

Hij geloofde me niet en ging naar 'soeur' (de juf) om te vertellen dat ik een dief was. Ik werd bang. Ik was al bang voor soeur, omdat ik eerder al een keer door haar over de knie was gelegd voor een pak slaag ten overstaan van de hele klas. Dus ik stopte het ringetje haastig in de zak van mijn jas, die in de gang hing.

Soeur ging mij fouilleren en vond uiteindelijk de ring in mijn jaszak en maakte mij uit voor dief waar alle kinderen bij waren. Ik moest het ringetje onmiddellijk teruggeven aan mijn vriendinnetje. Ik zei: 'Maar Ankie, zeg dan dat we hebben geruild. Ik heb toch niet gestolen?' Ankie, 'mijn beste vriendin', hield echter haar mond en pakte het ringetje aan.

Ziedend van verontwaardiging ging ik naar huis. Ik wilde mijn hart uitstorten bij mijn ouders en verwachtte van hen

dat zij naar de school zouden gaan om de zaak recht te zetten.

Bij mijn thuiskomst bleken zij in een wat lacherige stemming te zijn en ze vonden mijn boosheid nogal vermakelijk. 'Maak je niet zo druk', zei mijn stiefvader en: 'wil je een snoepje?' Ze hadden een grote witte puntzak met snoep. 'Nee, ik wil geen snoepje!' zei ik. 'Ik wil dat jullie met mij meegaan naar soeur om te vertellen dat ik geen dief ben'.

Ik kreeg mijn zin niet. En het gelach van mijn stiefvader ging over in woede, toen ik bleef doordrammen. Ik kreeg een pak slaag en werd opgesloten in mijn kamer, waar ik nog geruime tijd bleef brullen als een leeuw tot ik uitgeput raakte.

Dit is een voorbeeld uit mijn jeugd, waarvan ik me er veel meer kan herinneren. Ik werd boos als ik zelf ten onrechte beschuldigd werd van iets maar even goed als dit een ander overkwam.

De ironie wil nu dat ik uitgerekend met een man trouwde, die mij 16 jaar lang beschuldigde van de meest absurde dingen, die ik geen van alle ooit gedaan had. Ik hield zielsveel van de man en dacht dat dit alles op een misverstand moest berusten. Eens zou hij toch achter de

waarheid moeten komen en beseffen dat zijn beschuldigingen niet waar waren? Ik bleef daar maar in geloven tegen beter weten in en ben pas uit deze verschrikking weggegaan met mijn vier kinderen, toen zijn verdenkingen zich ook begonnen te richten op mijn oudste dochter. Momenteel is de man getrouwd met een andere vrouw en naar ik vernomen heb gaat zij door dezelfde hel als ik. De man blijkt schizofreen te zijn en last te hebben van waanvoorstellingen. Liefde maakt blind.

Vanaf mijn 43e levensjaar, kun je zeggen, is mijn eigenlijke leven begonnen, sinds ik me langzaamaan bevrijd heb van de schimmen uit mijn jeugd en de nare ervaring van mijn eerste huwelijk.

Maar nog steeds loopt dat zoeken naar en opkomen voor waarheid als een rode draad door mijn leven. Ik houd echt niet van liegen en dat weten ook mijn kinderen. Hoewel zijzelf geen moeite hebben met een leugentje hier of daar, weten zij dat dit bij mij anders ligt en dat respecteren zij. Liegen doet me letterlijk pijn (als een dolk in mijn rug) en ik zie het niet graag. Terwijl ik de waarheid wonderschoon vind in zijn echtheid en puurheid, hoe hard ook soms.

Dus mijn motto is niet 'zoek je zelf', maar 'wees je zelf'.
Wat valt er te zoeken? Kijk gewoon naar wat er is.
Binnen jezelf en buiten jezelf. Leg je kaarten open op
tafel en verschuil je niet. Om met een modewoord te
spreken 'wees authentiek'. Alleen dan krijg je contact met
jezelf en de wereld. Zoek alleen waarheid.

18 Februari 2012

Make up mode en moslima's

Sinds 33 jaar en bijna 11 maanden ben ik moslim. Ik
werd het uit overtuiging en met heel mijn hart en was
bereid alle consequenties te dragen van deze beslissing.
De moslim baseert zich op wat geschreven staat in de
(voor ons heilige) koran, een boek dat oorspronkelijk is
geschreven in het Arabisch, vertaald is in alle talen en
nooit veranderd is qua inhoud. Verder heb je de hadith.
Dat zijn overleveringen uit het leven van de profeet,
opgetekend uit wat daarover verteld is door mensen die
de profeet vergezelden tijdens zijn leven. De hadith zijn
echter wel zo een honderd jaar na de dood van de
profeet pas opgetekend. Er zijn hadith die als zeer
betrouwbaar worden gezien en hadith die als iets minder

zeker worden gezien. Ik heb me veel jaren verdiept in de koran, de hadith en ook gedurende de laatste 16 jaar in de boeken van de naqhsbandi sufiweg, de lessen van Sheikh Abdullah ad Daghestani, zoals die doorgegeven zijn aan zijn leerling en khalifah Sheikh Nazim al Haqqani, Sultan al Awlya van deze tijd.

Als in de Nederlandse bladen en andere media gesproken wordt over islam, dan gaat het helaas vooral over de uiterlijkheden, zoals de hoofddoek of de burka. En ook benoemt men wel eens enkele verplichte rituelen, zoals het gebed, de ramadan en de hajj (bedevaart naar Mekka). Dat zijn drie van de 5 zuilen van de islam en ze zijn daarom ook zeker belangrijk. Maar als je de rituelen en de uiterlijkheden gaat los zien van de spirituele waarde ervan, dan verliezen ze al hun betekenis. En dat zie ik steeds meer gebeuren.

Het lijkt of alles nu door elkaar loopt. Op straat zie je vrouwen en meisjes met een hoofddoek, maar daaronder strakke kleding en hun gezichten zijn zorgvuldig opgemaakt. Soms zie je een vrouw met een grote sluier en wijde islamitische kleding naast een man lopen met een strakke spijkerbroek, een kort jack, een pet en de laatste modegympen. Een enkele keer ook zie je zowel

man als vrouw lopen in traditioneel islamitische kledij, de man met een grote baard en een broek met broekspijpen die kort genoeg zijn om zeker niet met straatvuil in aanraking te komen. Aan zijn voeten draagt hij slippers alsof hij wil zeggen: 'Ik loop de hele dag moskeeën in en uit en ben voortdurend gereed voor het gebed'. Ieder doet dus wat dat betreft wat hij/ zij wil en wij moeten niet oordelen over hoe iemand erbij wil lopen. 'Mag een moslimvrouw zich opmaken?' vragen sommigen zich af. Strikt genomen is het volgens de islam zo dat een moslima zich extra mooi mag maken in het gezelschap van haar familie, andere vrouwen en haar eigen echtgenoot. Daarbuiten hoort zij zich onopvallend te gedragen, geen aandacht te trekken wat betreft kleding en uiterlijk. Zij hoort haar vrouwelijkheid te bedekken, haar natuurlijke sierraad. Je zou daaronder kunnen verstaan haar vormen, zoals haar borsten, heupen, billen e.d. Anderen vinden dat zij dus ook haar haren dient te bedekken, omdat die ook wel worden gezien als het sieraad van de vrouw. Het is wel toegestaan dat een vrouw sieraden draagt, zoals edelstenen en goud, terwijl voor de man goud verboden is. Ook mag een vrouw zijde dragen, maar een man niet.

Dus het jezelf versieren met goud en zijde mag wel. Je mag er goed uitzien, netjes, schoon en mooi.

Een vrouw kan op velerlei manieren aandacht trekken, zelfs als zij bedekt is met wijde kleding. Zij kan aandacht trekken door haar manier van lopen en kijken. Dat een bepaalde manier van lopen onwenselijk is wordt ook benoemd in de koran.

Voor mij is de spirituele kant van de islam belangrijk. Ik ben gegrepen door de islam toen ik de koranvertaling las van Marmaduke Pickthall en islam is voor mij Haqq (Waarheid).

Elke vrouw die eerlijk naar zichzelf kijkt weet donders goed tot hoever je kunt gaan met jezelf mooi maken, kijken naar je medemens en daarbij zuiver blijven. Het gaat er voor mij niet in dat ik geen lijntje mag zetten om mijn oog en mijn oude en dus wat verbleekte lippen niet wat mag opvrolijken met een mooie natuurrode lippenstift. Ik zie er dan gewoon een stuk beter uit en ik doe dat niet om mannen te verleiden, maar om me lekker te voelen in gezelschap of alleen. Zonder de make-up voel ik me ook goed. Maar met dat beetje bijtekenen van mijn eigen gezicht maak ik het net iets leuker om naar te kijken. Zoals je een tafel gezellig dekt, omdat je er dan

met meer plezier aan eet. Het plezier om naar te kijken geldt zowel voor mannen als vrouwen. Ik maak me zeker niet op voor de mannen en heb ook gemerkt dat vrouwen wat dat betreft veel meer op elkaar letten en elkaar veel meer complimenten geven.

Dat vrouwen erop uit zouden zijn om mannen gek te maken is een verzinsel van jaloerse mannen. Is een vrouw op 'oorlogspad', c.q. 'mannenjacht', dan heeft dat meestal niets te maken met haar kleding. Een zeer kuis geklede vrouw met een sluier van een meter kan soms veel meer 'bijgedachten' hebben dan een vrouw in westerse kleding en omgekeerd. Het zit allemaal van binnen.

Wat de moslim 'parda' noemt (de bescherming van de vrouw, bijvoorbeeld in de vorm van een sluier of een gordijn of zelfs een muur), dat is iets waarvan ik zeg: 'die hoort in mijn hart te zitten'. Als ik een man recht kan aankijken, met hem kan praten zonder bijgedachten, zonder iets meer te zoeken dan dat gesprek van mens tot mens, dan ben ik zuiver. Ik dien mijn parda zelf te bewaken.

En mezelf een beetje optutten, oorbellen, een leuke rok, een kek jasje en dat mijn haar eens een keer goed zit. Waarom niet!

19 Februari 2012

Opvallen

Zoals ik laatst zei in het stukje over moslima's, mode en makeup is het volgens sommige moslimgeleerden zo dat een vrouw in het openbaar zo min mogelijk dient op te vallen. Hoe die vrouw dat dan zou moeten doen, daar zijn de meningen dan verdeeld over en dat is dan meestal weer afhankelijk van de cultuur waaruit die persoon komt: vindt de één dat de vrouw haar haren dient te bedekken, de ander gaat voor een totale ontkenning van enige identiteit door haar als geheel te willen laten verdwijnen onder een boerka. Anderen zeggen: als ze maar 'netjes' gekleed is. En weer anderen vinden dat ook make-up niet toegestaan is.

Ik probeer vanaf dat ik moslim ben niet te veel op te vallen, wat me niet altijd gelukt is. Ik heb een tijdje in het grensgebied van Pakistan/ Afghanistan gewoond. Daar droeg ik dezelfde kleding als mijn schoonfamilie in die tijd. Een salwar kameez, dat is een zeer wijde broek met

daarboven een lang hemd. In totaal zit in dit setje kleding 6 meter katoen verwerkt. Buiten droeg ik een chadar, een grote shawl die mijn hoofd en mond bedekte of een boerka (jawel!). Toen ik daar woonde voelde ik me absoluut niet slecht in deze kleding. Als ik het niet gedragen zou hebben, dan zou ik erg zijn opgevallen tussen de andere vrouwen.

Ik vond de salwar kameez in die tijd mooie kleding. Toen ik weer in Nederland woonde bleef ik deze dracht dan ook een tijdje dragen, ook op straat. Tot op een gegeven moment ik op de fiets zat met de 6 meter wapperende katoen fladderend in de wind. Ik hoorde iemand tegen een ander zeggen: 'Die wil zeker opvallen'. Sindsdien had ik geen zin meer om deze kleding nog langer op straat te dragen, hoe mooi ik het zelf ook vond.

Ander voorbeeld: als ik hier op een warme dag door de stad loop en ander vrouwen dragen korte broeken en minirokken, dan val ik niet op als bijzonder sexy, wanneer ik loop met een knielange of kuitlange rok. En als ik een zwart lijntje zet om mijn ogen en een beetje rood op mijn lippen, dan val ik ook niet op tussen vrouwen die met veel meer zorg en raffinement nog mooier zijn opgemaakt.

Ik heb een tijdje een hoofddoek gedragen naar mijn werk. Ik dacht: 'Kom op! Nu even kleur bekennen'. Niemand nam het me kwalijk, ik werd niet ontslagen en de mensen reageerden niet heel anders op me. Maar ik viel wel op. En soms had ik ook wat uit te leggen. Toen ik na drie jaar de doek weer afdeed vond men dat ook prima, maar ik merkte wel dat sommige mensen zich opgelucht toonden. Zo van 'hè, hè, zo ben je ons net iets vertrouwder'. Alsof mensen zich zonder die doek toch beter op hun gemak voelden bij mij. En dat is wat ik wil. Dat mensen zich op hun gemak voelen.

Als ik naar de moskee ga trek ik een wijd gewaad aan met een hoofddoek en dat doe ik ook in Mekka. Maar hier in Nederland als Nederlandse onder Nederlanders wil ik een vrouw zijn als ieder ander van mijn leeftijd. Mijn iman (geloof) hoeft niet te blijken uit mijn kleding, maar liever wel uit mijn daden en intenties.

21 Februari 2012

Verantwoordelijkheid

De afgelopen week was er enige opschudding over de komst naar Nederland van een sharia-geleerde uit Engeland met nogal omstreden ideeën over rechtspraak.

Uiteindelijk mocht de man toch komen in het kader van de vrijheid van meningsuiting in Nederland. Er werd een discussie met hem gevoerd, die wel op internet, maar niet op de Nederlandse tv werd uitgezonden. Gelukkig maar, denk ik dan. Want mensen met extreme ideeën als die van deze man wakkeren de islamofobie in het westen alleen maar aan.

Ik heb de discussie (80 minuten lang) bekeken en merkte op dat er geen andere moslim was uitgenodigd bij deze discussie, die met kennis van zaken met deze man van gedachten kon wisselen. Er zat wel een moslim aan tafel, een politicus, maar helaas had hij weinig parate kennis van de islam en hierdoor kwam hij onzeker over. De zichzelf sharia-geleerde noemende man kreeg zo alle gelegenheid zijn soms niet op enige islamitische regel gebaseerde theorieën naar voren te brengen zonder dat iemand hem met de Koran als bron van kennis ter verantwoording riep voor wat hij allemaal beweerde. Dat vond ik verschrikkelijk om aan te zien. Niet moslims die weinig van de islam weten en moslims die zich weinig geïnformeerd hebben aangaande hun eigen godsdienst krijgen zo een heel vertekend beeld van wat de islam beoogt.

Dat zette mij aan het denken over het begrip verantwoordelijkheid.

De meeste mensen in Nederland kunnen lezen. Alles wat er te weten valt staat in boeken en is te vinden op internet. Toch nemen veel mensen hun verantwoordelijkheid niet, maar stellen zij zich afhankelijk op van anderen, die zij 'deskundig' noemen. Natuurlijk gaat dit in veel gevallen wel op als verstandig.

Bijvoorbeeld in het geval van ziekte. Een dokter weet meer dan ik en als ik ergens last van heb consulteer ik een dokter. Maar veel andere zaken kan ik zelf uitzoeken en hoef ik niet in handen te leggen van een ander. En dat gaat zeker op voor spirituele zaken, zoals geloof of levensbeschouwing. Veel mensen maken zich wat dat betreft volledig afhankelijk van de dominee, de priester, de imam, de pandit of een of ander idool dat zij misschien hebben op een bepaald moment. Zij onderschatten daarmee hun eigen vermogen om te begrijpen.

De Koran begint met het openingsvers: de Fatiha. Dan volgt Surah al Baqarah en wat staat er in het eerste regels?

(in de vertaling van Marmaduke Pickthall)

'In the name of Allah, the Beneficient, the Merciful. 1. Alif. Lâm. Mîm. 2. This is the Scripture whereof there is no doubt, a guidance to those who ward off (evil).'

Een gids voor iedereen dus die het slechte wil vermijden.

Wat is dus de gids? De Koran zelf. Zo ook heeft de anders gelovende boeken ter beschikking. De moslim gelooft in vier boeken: de torah, het evangelie, de psalmen en de koran.

Met andere woorden. Naar mijn mening is het niet nodig voor moslims die kunnen lezen om onwetend te blijven.

Het is een kwestie van moeite doen en je willen verdiepen. Veel jonge moslims hebben nu een goede opleiding. Ze hebben goede banen. Maar wat betreft hun eigen geloof blijven ze hangen in onwetendheid, omdat zij ten onrechte menen dat kennis van de islam alleen toebehoort aan islamgeleerden en imams. Dat idee is een traditie, die is meegenomen door hun voorvaderen, die ongeletterd waren en daardoor werkelijk afhankelijk van de kennis van islamgeleerden. Met dit verouderde idee dat zij zelf niet in staat zouden zijn zich te verdiepen in de koran en hadith doen de ontwikkelde moslims van nu zichzelf tekort.

Helaas is het daarbij nog zo dat veel imams hun opleiding genieten in Saoedi-Arabië waar een bepaalde manier van geloofsbeleving hoogtij viert. De uiterlijke kenmerken van de islam krijgen veel meer aandacht dan de zingeving en betekenis ervan. Vaak wordt ook meer nadruk gelegd op straf en vergelding dan op vergeving, terwijl vergeving juist heel belangrijk is in islam. Niet voor niets zeggen wij bij alles wat wij doen: 'In de naam van Allah, de Vergevingsgezinde en Barmhartige'. Daar komt dan nog bij dat de imams die vanuit andere landen hiernaartoe worden gehaald helemaal geen kennis en begrip hebben van de westerse maatschappij en de problemen waarmee bijvoorbeeld jongeren hier worstelen. De islam wordt nog vaak voorgesteld als en bij uitstek vergeldende leer, waarin mensen vooral letten op de fouten van een ander, waar ze dan met een opgeheven vinger naar wijzen. Dat wekt alleen angst op bij mensen. Hierdoor gaan zij zich ontwijkend opstellen. Ik vind dit jammer.

Als je praat met moslims in Nederland hoor je vrijwel nooit dat iemand niets te maken wil hebben met zijn of haar geloof. Integendeel, veel moslims zeggen zelfs er trots op te zijn dat ze moslim zijn. Het ontbreekt alleen

aan zelfvertrouwen om te beseffen dat de koran voor iedereen die kan lezen beschikbaar is als bron van informatie, in het Arabisch en bovendien vertaald in bijna alle talen ter wereld.

Ik pleit er dus voor dat moslims meer hun verantwoording gaan nemen om kennis te vergaren over hun geloof en daarbij niet alleen en uitsluitend te vertrouwen op imams en godsdienstgeleerden.

24 Februari 2012

Het goede doen

Gisteren heb ik een link gedeeld, waarin mijn geliefde leermeester, Sultan al Awlya Sheikh Nazim al Haqqani zegt dat Allah Mooi is en ervan houdt als wij ook mooi zijn. Natuurlijk wordt bedoeld: mooi van binnen. Als we van binnen mooi zijn dan zijn we van buiten ook mooi en hebben we lelijke gevoelens, gedachten en daden, dan worden we lelijk. Geen poeder of rouge kunnen dat verbergen, zegt mijn geliefde leermeester.

En verder citeert hij de woorden van onze geliefde profeet Muhammad: 'een uur diep nadenken is meer waard dan 70 jaar aanbidding'. Wij hebben van Allah het vermogen om na te denken gekregen, om te reflecteren

op ons handelen. Dat maakt de mens anders dan een dier. En dit nadenken is heel belangrijk.

Waarom is het dan toch zo moeilijk om te weten wanneer wij het goede doen en wanneer niet? We hebben richtlijnen voor ons handelen gekregen in heilige boeken, we hebben de innerlijke stem van ons geweten die ons waarschuwt en kan leiden. En toch is het zo moeilijk.

Wat is het verkeerde en wat is het goede? Op elk moment staan we voor keuzes, die ons handelen bepalen. We hebben onze intuïtie, ons verstand, onze kennis en ervaring om ons de weg te wijzen en toch is het zo moeilijk.

Er zijn altijd mensen in onze omgeving en belangen waarmee wij rekening dienen te houden. Een goed mens brengt geen schade toe aan een ander, niet met zijn tong en niet met zijn daden. Maar zoveel mensen, zoveel zinnen, zoveel meningen.

Als ik mij in mijn keuzes alleen baseer op wat anderen van mij willen, dan raak ik snel in verwarring, want de één heeft dit nodig en de ander dat. Ook heeft iedereen wel een mening over wat ik moet doen op elk moment. Ik heb lange tijd in mijn leven geprobeerd mensen in mijn

omgeving tevreden te stellen, maar zag dat dit een heilloze weg is.

Ik geloof in Allah en geloof ook dat Allah mij de weg wijst in de keuzes die ik behoort te maken, maar toch blijft het moeilijk. Allah 'praat' niet met mij, maar ik kan wel met Allah praten en hopen dat Hij mij richtlijnen geeft, die ik alleen kan voelen met mijn hart. Als het hart spreekt, dan is er geen twijfel. Dan ga ik voor wat mijn hart zegt. De rest is geruis van stemmen.

Vandaag heb ik ervaren dat ik zonder het te willen een ander pijn kan doen, als ik mijn hart volg. Dat ik dan bijvoorbeeld één mens heel blij en dankbaar kan maken en een ander boos. Dat is helemaal niet wat ik beoog en het doet me veel pijn.

8 Maart 2012

Dhikr

De meeste mensen zijn het grootste deel van de dag bezig met iets. En als men niet bezig is, dan zoekt men meestal afleiding in de vorm van het lezen van een boek, het doen van een kruiswoordpuzzel, kijken naar de tv, surfen op internet of, heel populair, het bezig zijn met zijn

telefoon, die tegenwoordig ook meestal internet bevat en leuke babbelmogelijkheden zoals 'whatsapp'.

Gisteren moest ik lange tijd wachten op vliegvelden en zitten in vliegtuigen zonder enige afleiding, want ik had geen zin in een boek, noch in mp3 noch in de telefoon als speeltje. Als ik mijn gedachten zomaar laat kabbelen zonder enige censuur, dan kan wat mij betreft meer dan de helft daarvan zo in de prullenbak. Maar wat ik me tijdens mijn laatste reis weer herinnerde is iets dat bij mij de afgelopen tijd een beetje in het slop was geraakt door de dagelijkse perikelen thuis.

Ik herinnerde me weer de heilzame werking op gedachten en gevoel van dhikr, hetgeen betekent 'het zich herinneren' en wel het zich herinneren van Allah, de Almachtige, de Schepper. En hoe doe je dat? Heel simpel door het herhaaldelijk uitspreken van de naam van Allah (er zijn er 99 bij ons bekend) of andere uitspraken als Alhamd-ul-illah (alle lof behoort toe aan Allah), Soebhan Allah (heilig is Allah), la illaha illallah (er is maar één God en dat is Allah), astaghfirullah (sorry Allah), of het in gedachten bezingen van lof aangaande de profeet. Dit alles kan je stilletjes doen en het geeft een enorme gemoedsrust.

Vergelijkbare meditatietechnieken zijn ook voor handen in andere geloven in de vorm van mantras, de rozenkrans, etc. Het helpt ons om niet weg te glijden in de verraderlijke valkuilen van ons ego en de shaitan (satan). Een hulpmiddel om het hart zuiver te houden dus en de ziel rust te geven. Het is ook een uitstekend middel om in slaap te vallen, wanneer de slaap maar niet wil komen als allerlei zorgelijke gedachten ons al te wakker en alert houden, te vergelijken met het tellen van de beroemde schapen.

In de soefi-traditie is de dhikr een belangrijk element om dichterbij Allah te komen en veel soefi-heiligen zijn ons daarin tot voorbeeld. Zo ook de soefi-mystica Rabi'a al-Basri (717–801), een vrouwelijk soefi-heilige. Zij deed zoveel dhikr dat haar huisje 's nachts verlicht was. Alle dieren van het bos plachten om haar heen te zitten, wanneer zij haar gebeden zei en haar dhikr deed.

3 April 2012

Eet minder, praat minder en slaap minder

Sinds 35 jaar ben ik nu moslim en de islam vertegenwoordigt voor mij een oceaan van kennis, waarin ik telkens weer mag duiken. De islam is een

godsdiensdienst die heel helder is wat richtlijnen betreft. De Koran de Hadith (overleveringen uit het leven en uitspraken van de profeet sws) bevatten een schat aan raadgevingen aangaande gedrag, gevoel en intentie op alle gebieden van het leven. Naast het telkens weer kunnen raadplegen van deze boeken is het een voorrecht om ook een leermeester te hebben (murshid). Vroeger maakte ik reizen om mijn murshid op te zoeken en te profiteren van de kennis die hij deelde door mensen toe te spreken in zogenaamde sohbeets of khutba's (lezingen). Nu kan ik via internet kennis nemen van de wijsheid van mijn murshid. De adviezen die de Koran en hadith bevatten zijn niet alleen nuttig voor moslims. Veel adviezen zijn na hedendaags wetenschappelijk onderzoek goed gebleken voor het welzijn van de mens en diens natuurlijke omgeving.

Ik wil het hier hebben over drie adviezen die heel simpel zijn.

1. Eet minder

Veel ziekte komt door te veel eten en bereikt ons via de maag. Vroeger hadden mensen minder te eten dan nu en er was minder variatie in voedsel. Maar men was fysiek in een betere conditie dan de mens van nu.

Momenteel is er veel keus in voedsel en mensen eten vaak te veel, zonder daarbij te letten op wat er in het voedsel zit. Vooral in restaurants en bij voorverpakt eten weet men vaak niet wat men eet. Het voedsel bevat dan zonder dat je dat weet stoffen die lichaam en geest kunnen schaden. Als je daarbij nog onmatig eet, wordt dit effect vergroot. Vroeger was vlees schaars en men at er weinig van. Wanneer men vlees at, dan wist men dat te waarderen. Nu is het vlees zo goedkoop door overproductie, dat mensen er te veel van eten. Met minder eten wordt bedoeld dat we normaal kunnen eten zonder overdreven veel te eten. Daarbij is het dan goed te letten op wat men eet en zo natuurlijk mogelijke ingrediënten te gebruiken. Als kinderen laten merken dat ze genoeg hebben gegeten, dan hoeft je er niet op aan te dringen dat ze meer eten.

2. Praat minder

De mens veroorzaakt allerlei onheil voor zichzelf door middel van het spreken ofwel de tong. Als iemand te veel praat, dan zegt deze al gauw iets dat onjuist is of onnodig, waardoor dit voor hem of haar zelf een last wordt. Er zijn engelen links en rechts van ons die optekenen. Wanneer een persoon bewust iets goeds

zegt, dan wordt dit opgetekend als 'goed'. Als een persoon kwaad spreekt of iets zegt zonder erbij na te denken of het iets goeds of iets slechts is, dan tekent de engel aan de linkerkant dit niet direct op. Hetzelfde geldt als een persoon een zonde begaat. Allah geeft dan de opdracht: 'Wacht. Deze dienaar kan berouw tonen'. Dus dan wordt nog niets opgeschreven. De engel wacht, één uur, twee uur, tot acht uur. Als de dienaar dan nog geen berouw heeft betoond, dan wordt het geschreven. Daarom is het goed om minder te spreken en als men spreekt eerst na te denken over wat men zegt en zich af te vragen wat het zal betekenen. Men moet niet nadenken nadat men gesproken heeft, maar voordat men spreekt. De profeet heeft gezegd dat zolang je een woord nog niet gezegd hebt, dan heb je het nog in de hand en heb jij de controle daarover. Maar op een moment dat je het hebt uitgesproken tegenover mensen, dan heerst dat woord over jou en heb jij er geen enkele controle meer over. Je kunt je er niet meer voor verontschuldigen, want je hebt het al gezegd. Je had moeten nadenken voor je het zei, want als je het nog niet gezegd hebt, dan kan je het nog tegenhouden. Maar is het woord er eenmaal uit, dan kan het de wereld en jezelf

vernietigen Het wordt je tot een last. Men zegt wel dat het welzijn van een mens afhangt van het bedwingen van zijn tong.

3. Slaap minder

Als we zeggen slaap minder, dan wordt bedoeld dat acht uur slaap het maximum is, omdat dat meer dan genoeg is voor de mens. Dit is de limiet. Vijf tot zes uur kan ook genoeg zijn. Er zijn verschillen in behoefte aan slaap bij de mens. Sommigen kunnen toe met drie tot vier uur en anderen kunnen zonder slaap en sommigen hebben nog niet genoeg aan zeven uur slaap.

In elk geval is meer dan acht uur slaap niet aanbevolen. Allah heeft de dag verdeeld in drie delen: acht uur slaap, acht uur aanbidding en acht uur wereldse zaken, zoals werk. Als je echter dingen doet om Allah te behagen, en dat kan ook werk zijn, dan wordt dat ook opgetekend als aanbidding.

Slaap behoort bij het leven, maar alles heeft zijn 'adab', zijn 'juiste manier van handelen'.

Heiligen verdelen de nacht in drie delen. Zij staan op voor het gebed wanneer tweederde van de nacht voorbij is. Hoe doen zij dat? Door vroeg naar bed te gaan. Om 22.00 uur of 23.00 uur. Dan staan zij op om 4.00 uur.

Het is de wijsheid van Allah om het allerbeste te willen voor de mens. Ook hedendaagse doktoren zeggen dat de beste en meest heilzame slaap die is tussen 23.00 uur en 3.00 uur. In deze vier uren krijgt het lichaam de meeste rust. Maar wat doen mensen tegenwoordig? Ze blijven op tot 1.00 uur, 2.00 uur of nog later, terwijl ze bezig zijn met onnodige dingen. Als iemand zo laat naar bed gaat, dan kan hij onvoldoende slaap krijgen en mist hij de meest heilzame uren voor slaap. Als hij acht uur slaap nodig heeft, dan staat hij pas op om 10.00 uur of nog later.

De islam spoort mensen aan om dingen te doen, die zijn ego niet prettig vindt om te doen, maar wat het ego niet prettig vindt is vaak wel goed voor lichaam en ziel.

Toen de profeet begon met de islam te verspreiden, was hij gewend de hele nacht te bidden. Hij stond zo lang op zijn benen dat zijn voeten opzwellen. Toen kwam het heilige vers dat een hele nacht niet nodig was, maar dat een derde genoeg was om te bidden. Allah wist wat de mens kon verdragen en gaf dienovereenkomstig opdracht.

Acht uur slaap is voldoende voor de mens en het is raadzaam ook echt nooit langer te slapen, zelfs geen vijf

minuten. Omdat dit niet alleen lichamelijke schade kan aanrichten, maar ook spirituele schade. Uiteraard geldt dit voor gezonde mensen. Voor zieke mensen is het anders en betekent de extra slaap rust. Ook voor oudere mensen is het anders. Zij hebben meer rust nodig. Maar voor de 'normale' gezonde mens is het niet goed diep in de nacht te gaan slapen en dan negen tot tien uur te slapen. Het veroorzaakt fysieke en spirituele schade. **Samengevat** wordt er dus gezegd dat het goed is minder te eten. Als een persoon minder eet, houdt dit zijn lichaam krachtig en actief. Wanneer hij te veel eet, is het omgekeerde het geval: hij veroorzaakt schade aan zijn lichaam. Als iemand weinig spreekt is dat goed voor hem/ haar, omdat mensen luisteren naar wat hij/ zij te zeggen heeft. Terwijl als iemand veel praat mensen niet meer willen luisteren, omdat die persoon naar hun mening teveel praat. Met slapen is het hetzelfde. Als men minder slaapt is dat genoeg. Teveel slaap veroorzaakt fysieke en spirituele schade.

31 Mei 2012

Geloof en cultuur

Ik lees weleens in het weblog 'Republiek Allochtonië'. Daarin staan allerlei actualiteiten en meningen te lezen aangaande 'allochtonen', een benaming die overigens op zich veelvuldig ter discussie gesteld wordt en terecht. Dikwijls komt ook de islam als godsdienst daar ter sprake. In de meest recente artikelen zelfs veelvuldig, want onder andere Hirshi Ali heeft weer van zich laten spreken en daarvoor zelfs een prijs in de wacht gesleept. Zij blijft zich voor het karretje spannen van islamofoben en verspreidt haar olie op het vuur nu wereldwijd. Ook heeft iemand een openhartig boek geschreven over het opgroeien in een Marokkaanse gemeenschap met al zijn eigenaardigheden.

In al deze artikelen en ook in de reacties daarop bespeur ik steeds een gebrek aan onderscheid tussen cultuur en religie, in dit geval de islam. De islam is een inmiddels 1433 jaar oude godsdienst en alles wat men erover moet weten staat beschreven in de koran (het voor ons heilige boek) en hadith (overleveringen die zijn opgetekend uit getuigenissen van mensen die hebben geleefd met de profeet).

Om werkelijk alles te weten over islam kan men zich zijn hele leven blijven verdiepen, want de islam is als een

ocean, onuitputtelijk. Toch zijn de voorschriften van wat wel of niet moet en mag vrij duidelijk en helder opgetekend in de koran, een boek waaraan voor de moslim geen twijfel is. De koran is oorspronkelijk opgetekend in het Arabisch en er is sindsdien nooit ook maar één letter veranderd. De koran is vertaald in alle werelddalen. In die vertaling zijn wel wat verschillen te ontdekken, want bepaalde Arabische woorden hebben meerdere betekenissen en de vertaling is dan ook niet overal en in alle versies dezelfde. Zo kunnen er weleens misverstanden ontstaan over bepaalde woorden, die grote gevolgen kunnen hebben. Maar daarover wil ik hier niet uitwijken. In grote lijnen zijn de voorschriften over wenselijk en onwenselijk gedrag van de mens duidelijk genoeg en voor de gemiddelde moslim(a) die daar kennis van neemt ruim voldoende als leidraad voor zijn/haar leven.

Helaas is het zo dat weinig mensen de koran werkelijk gelezen hebben. Dat geldt zeker voor niet-moslims, maar helaas ook nog altijd voor moslims. Eerder schreef ik hier al een artikel over. En dat ik dat jammer vind, omdat moslims zichzelf op die manier onnodig onwetend houden. Hun mening over hun eigen godsdienst is dan

niet gebaseerd op wat zijzelf werkelijk weten van de islam, maar op wat zij opvangen uit 'horen zeggen' en wat zij zien in hun eigen omgeving. Die omgeving wordt niet alleen bepaald door de islam als godsdienst, maar daarnaast door culturele overlevering. Voeg daar nog bij dat veel moslims in Nederland opgroeien tussen twee culturen, die van hun (voor)ouders en de westerse cultuur, dan kan men zich voorstellen dat zonder kennis van het basisboek, de koran, de verwarring groot kan zijn.

Voor niet-moslims is het nog moeilijker om iets te begrijpen van deze godsdienst, die zich momenteel zo duidelijk manifesteert in ons platte land, vooral in de Randstad. Begrijpelijk is dat een niet-moslim de koran niet kent en dus zijn/haar oordeel baseert op wat hij/zij om zich heen ziet in het gedrag, de gewoonten en de uitspraken van de moslims om zich heen. Daarnaast op wat er te lezen valt in de media. Als de moslims zelf het onderscheid niet kennen tussen hun cultuur en hun godsdienst, hoe kunnen wij dan verwachten dat de niet-moslim dat verschil wel ziet.

Zo zijn er veel culturele uitwassen, die ten onrechte worden toegeschreven aan de islam als godsdienst.

Helaas zijn er zelden moslims die de moeite nemen dit recht te zetten.

Een voorbeeld is vrouwenonderdrukking en mishandeling. Door sommige moslims wordt dit goedgepraat 'vanuit de islam' door een foutieve interpretatie van één woordje in de koran, dat vertaald kan worden als 'geselen', maar evengoed als 'gemeenschap hebben' en nog een tiental andere woorden. Het is bekend dat de profeet (ons voorbeeld bij elke twijfel) nooit een vrouw heeft geslagen.

Een ander voorbeeld is de vrouwenbesnijdenis. Deze wordt niet voorgeschreven in de koran. Wel de mannenbesnijdenis, die al werd voorgeschreven ten tijde van Abraham, die dan ook de eerste was die zichzelf besneed, zodra hij vernam dat dit een voorschrift was van God. Van alle voorschriften uit de islam is later wetenschappelijk aangetoond dat ze goed zijn voor de gezondheid van de mens, voor het milieu, enz. Zo ook de besnijdenis voor mannen, waar bij alleen de voorhuid wordt verwijderd. Het is gezond uit hygiënisch standpunt en zou ook het seksuele genot verhogen. De vrouwenbesnijdenis echter is een gruwelpraktijk die nergens in de islam wordt voorgeschreven. Het is een

verwijdering van de clitoris en dikwijls daarnaast het bijna dichtnaaien van de schaamlippen. Doel ervan is het seksuele gevoel van de vrouw te vernietigen (opdat zij niet kan zondigen). Het is bewezen ongezond voor de vrouw. Zij kan met moeite plassen en elke menstruatie is een martelgang, omdat het bloed niet goed kan wegvloeien. Sommige vrouwen worden ziek van de ontstekingen die zij daardoor oplopen en enkelen sterven er zelfs aan. Bij het huwelijk heeft de echtgenoot het recht op ruwe wijze de veel te kleine opening te penetreren. Het is een gewoonte, die niet islamitisch is maar cultuurbepaald. Maar ook van deze barbaarse gewoonte krijgt de islam de schuld.

Een ander voorbeeld is het stenigen van overspelige vrouwen. Dit staat niet in de koran en het is een gewoonte die zowel in sommige moslimculturen als christenculturen nog voorkomt.

Verder de 'familie-eer'. Vaak genoeg lezen wij stukjes in kranten over meisjes en vrouwen die vermoord worden of op andere gruwelijke manieren gestraft worden om de familie-eer te redden. Dit wordt gedaan door mensen uit angst voor het oordeel van andere mensen en heeft niets te maken met de islam. Immers in de islam doe je dingen

om Allah te dienen en niet om een goede indruk te maken op andere mensen.

Het gooien van bommen en andere extreme gedragingen 'in naam van Allah' verdienen ook niet het etiket islamitisch. Deze moeten gezien worden als politieke daden van enkele extreme gelijkhebbers, die de naam van Allah hierbij misbruiken. Het doden van Allah's schepselen is verboden in de islam en mag alleen in extreme gevallen uit zelfverdediging. Mensen die spreken over een 'heilige oorlog' als ze deze afschuwelijkheden begaan hebben geen idee wat de werkelijke jihad (heilige oorlog) is. Er zijn twee soorten jihad: de jihad ul akbar (de grootste heilige oorlog) is de jihad ul nafs (de oorlog tegen je eigen ego). Een andere jihad moet nog komen.

1 Juni 2012

De ramadan is weer in aantocht

Het duurt niet lang meer voordat de moslims wereldwijd weer gaan vasten. Als het goed is zal de heilige maand ramadan dit jaar beginnen op 20 juli 2012 volgens de christelijke jaartelling. Elk jaar schuift de ramadan 11 dagen naar voren, omdat het islamitische jaar korter is

dan het christelijke jaar. In het islamitische jaar begint elke nieuwe maand met een nieuwe maan. Daarom is het dan ook niet helemaal zeker wanneer dit jaar precies de ramadan begint. Dat ligt aan het moment waarop de nieuwe maan te zien zal zijn. Uiteraard is dit ook nog verschillend op verschillende plaatsen op de wereldbol. Zo kan het zijn dat de ramadan voor sommige bevolkingsgroepen een dag eerder begint dan voor andere. 'Wij murids' (= leerlingen, wat eigenlijk een te groot woord voor ons is. Laten we zeggen liefhebbers) van de Naqhsbandi tariqat beginnen altijd op de dag dat de eerste moslim ter wereld begint met vasten en dat is meestal een dag eerder dan de andere moslims in Nederland.

Het maakt niet uit wanneer je begint. Moeilijk wordt het toch wel. Het scheelt nogal of je vast in de wintermaanden of in de zomermaanden. In de winter kun je soms stoppen met eten in de ochtend om 6.50 uur en mag je in de avond al weer eten om 16.38 uur (dat was bijvoorbeeld op 1 januari zo). Maar op 20 juli is het: stoppen met eten om 3.38 uur en weer gaan eten om 21.52 uur. Dat is heel wat langer.

Toen ik net moslim was, vond de ramadan ook plaats in de zomer. De eerste keer dat ik vastte was in 1979. Ik rookte toen nog sigaretten en het vasten was daardoor toen extra moeilijk voor mij. Vooral omdat ik het ook nog alleen deed. Mijn toenmalige echtgenoot vastte niet mee. Het viel me zwaar. Waarschijnlijk was ik de hele dag vooral duizelig door het missen van een sigaret. Ik brak mijn vasten dan ook met een kop thee en een sigaret als ik eindelijk weer mocht eten.

Gelukkig rook ik al 26 jaar niet meer. Dat scheelt veel. Het is voor de mensen die verslaafd zijn aan iets, sigaret of koffie of wat dan, ook veel moeilijker dan voor de mensen die dat niet zijn.

De islam is ontstaan in Saoedi-Arabië en daar is de tijd van zonsopgang tot zonsondergang in zomer of winter niet zo verschillend van elkaar als in het noorden. Nu zijn er veel moslims die vanuit zuidelijke landen zijn verhuisd naar het noorden en ook zijn er veel 'nieuwe moslims', die oorspronkelijk uit noordelijke landen komen. En hier in het noorden heb je dus wel te maken met die grote verschillen in tijden van vasten in zomer en winter.

Wat ik me wel eens afvraag is wat een moslim moet doen die in het gebied woont waar het in de winter altijd donker

is en in de zomer altijd licht. Daar heb ik nog nooit een antwoord op gehad van een islamgeleerde. De vraag is ook: zijn er wel moslims in dat gebied. Maar het zou toch best kunnen.

Het is een vraag die af en toe in me opkomt, maar ik wil mijn hoofd er ook niet over breken. Voorlopig bereid ik me voor op de ramadan die komen gaat, hier in Nederland.

Het vreemd van deze maand is altijd, dat ik er van tevoren altijd een beetje tegenop zie. Het gemis van een bakje koffie in de ochtend, het holle gevoel in je maag, het slappe gevoel in je hoofd en benen soms. Dat 'ertegenop zien' is vooral in de tijd van tevoren, terwijl als de maand eenmaal begonnen is het allemaal erg blijkt mee te vallen. Het lijkt wel of Allah je erdoorheen helpt. En op het moment dat de maand ten einde loopt krijg ik altijd een heel weemoedig gevoel dat het alweer afgelopen is. Een mooie maand, waarin ik heel veel moois heb gevoeld en meegemaakt zonder dat ik begrijp hoe dat kan. En nee, dat zit hem bij mij niet in de gezellig met familie doorgebrachte avonden aan uitgebreide tafels. Want die heb ik niet en nooit gehad. Het is iets spiritueels waar ik met mijn kleine verstand niet bij kan.

‘De duivel is even vastgeketend in deze maand en valt de mensen die vasten niet lastig’, zeggen sommigen. Vooral in het laatste deel van de maand ramadan. Zou dat het kunnen zijn? Allah weet het.

23 Juni 2012

Soort zoekt soort

Dat wordt weleens gezegd, maar in mijn geval klopt dat vreemd genoeg niet. Al mijn hele leven zoek ik mensen die anders zijn dan ik. Toen ik klein was en mijn moeder zich nogal liet voorstaan op haar goede afkomst (wat dat ook moge zijn) had ik de neiging me daartegen af te zetten en zocht ik juist die kinderen op als vriendjes en vriendinnetjes die arm waren en veel eenvoudiger wat betreft hun thuissituatie.

Ook tijdens mijn jonge jaren later zocht ik vaak mensen en situaties op die voor mij anders waren of nog onbekend. Soms zocht ik expres situaties op die ik eng vond om ervan te leren.

Om een voorbeeld te noemen: ik was bang voor gehandicapten. Ik vond het verschrikkelijk als ik iemand zag met een handicap en ik ervoer hun lot als onrechtvaardig. Al vanaf dat ik klein was had ik dat en

natuurlijk werd juist overal mijn aandacht getrokken door die ene gehandicapte in de menigte of die ene man met maar één been op het strand, enzovoort. Na het zien van zoiets kon ik 's nachts niet slapen, zo akelig vond ik het. Daarom ging ik tijdens mijn studie in een vakantie juist werken als vrijwilliger in een vakantiekamp voor lichamelijk gehandicapten en later in een inrichting voor geestelijk gehandicapte kinderen. Dit om mijn angst te overwinnen.

Ik studeerde psychologie, maar toen ik net was afgestudeerd, begon ik een relatie met een analfabeet uit het grensgebied van Pakistan/ Afghanistan. Met hem trouwde ik en kreeg ik vijf kinderen. Dat was nu niet direct een man van mijn soort. Ik sloeg alle waarschuwingen van omstanders in de wind, met alle consequenties van dien.

Ik werd moslim en was daar zelf heel blij mee. Wilde dit blijde nieuws delen met mijn ouders en hoopte dat zij net zo blij zouden zijn als ik, maar dat bleek niet zo te zijn. Hoewel beiden zijn opgegroeid in Indonesië en de islam dus heel goed hebben leren kennen en zij zelfs enkele gewoonten hadden overgenomen van moslims, zoals de lichamelijke hygiëne, waren zij absoluut niet blij. De islam

associeerden zij met arme mensen, die hooguit konden opklimmen tot het niveau van bediende. Wij in het verlichte westen wisten wel beter.

Ik was teleurgesteld en heb 30 jaar erna mijn mond verder gehouden over mijn geloof, omdat ik wist dat het voor Nederlanders moeilijk vreemd overkwam dat een afgestudeerd academicus zich vrijwillig zou kunnen bekeren tot de islam (een godsdienst die ook in 1977 al als achterlijk werd gezien).

De laatste tijd kom ik met mijn geloof 'uit de kast', omdat ik na 34 jaar zelfstudie veel weet van islam en meen dat de afkeer van mensen tegen deze godsdienst voor een groot deel berust op onwetendheid. Ik wil graag een 'brug' zijn, omdat ik Nederlander ben en daarnaast moslim.

16 Jaar geleden (na 16 jaar eenzaamheid als Nederlandse moslim) heb ik een groep gevonden 'van mijn soort', de leerlingen (murids) van de Naqhsbandi Tariqat (een sufiweg). In hun midden word ik enthousiast opgenomen. Er zijn wekelijkse bijeenkomsten, waar ik naartoe kan als ik dat wil. Ook heb ik vier jaar geleden een man gevonden 'van mijn

soort', al moest die helemaal uit Andalusië komen van het platteland van Arahal. Gek genoeg.

In plaats van in die voor mij veilige omgeving te blijven zoek ik weer mensen buiten mijn soort! Nu heb ik ervoor gekozen vrijwillig werk te doen voor een christelijke organisatie. Omdat ik vind dat we veel meer gemeen hebben dan verschillen. Maar zij vinden mij 'van een andere soort' en dat laten ze me langzaamaan merken. Waarom maak ik het mezelf zo moeilijk. Waarom blijf ik niet gewoon bij mijn soort. Waarom zoek ik steeds het vreemde op? Omdat ik blijf denken: 'Iedereen heeft toch een hart? Daarin kunnen we elkaar toch vinden?'

11 Juli 2012

Sport is meditatie

Sport is voor mij meer dan het trainen van het lichaam en daarin steeds weer grenzen verleggen en zo de conditie verbeteren. Het is een vorm van meditatie. Of ik nu dansbewegingen maak in een warming up of oefeningen doe om spieren te versterken, ik doe het met 100 % inzet en concentratie. En daarin zit voor mij de meditatie.

Soms moet je even 'uit je lichaam gaan' om een oefening vol te houden. Soms heb ik mijn verbeelding nodig. 'Als

ik de oefening niet volhoud, val ik in een bad met piranha's (of iets dergelijks)'. De geest is net zo belangrijk als het lichaam. Er is een samenwerking tussen die twee, waardoor vooruitgang ontstaat. Een stille overwinning waarbij niemand staat te juichen. Dat hoeft ook niet. De ontspanning en rust na afloop is de beloning. Leve de sport, ik gun het iedereen.

4 Juli 2012

Sjagrijnige stukjes

Ik ga ze niet meer schrijven, de klagerige chagrijnige stukjes over hoe de islam miskend of gehaat wordt. Het heeft geen zin en er zijn zoveel ergere dingen in het nieuws waarover ik me kan opwinden. En ben ik degene die daar dan commentaar op moet geven? Nee. Om veel redenen niet, maar een belangrijke reden is dat ik lui ben in het me verdiepen in media. Ik lees meestal niet veel meer dan de koppen van het nieuws en ik neem niet de moeite om te zoeken naar wat er allemaal geschreven of gezegd wordt over een bepaald onderwerp in diverse media. Ik houd me bij wat me zoal toevallig ter ore of onder ogen komt en dat is meer dan genoeg en ik trek me het meeste te veel aan. Maar veranderen kan ik toch

niets, ook al schreeuw ik nog zo hard. En naast alle pijn, honger, onderdrukking, uitbuiting en wreedheid is er ook nog altijd schoonheid, liefde, dapperheid en zachtheid. En dat zijn de dingen die naar het licht leiden en blij maken.

Ik heb eigenlijk altijd bekend gestaan als iemand die overal het positieve ziet. Daarom past het geweest en geklaagd over dingen die ik toch niet kan veranderen niet bij mij. Toen ik vroeger nog werkte met groepen langdurig werklozen, waren er altijd mensen in die groepen die de sfeer naar het negatieve wilden trekken. 'Het heeft voor ons allemaal geen zin. Niemand geeft ons werk. We hebben hier echt niets aan', enz. En het was ook echt zo dat veel van deze mensen kampten met schulden, een slechte gezondheid en/ of trauma's uit een ellendig verleden. Wie was ik dan om hun de vrolijke kant van het leven te willen laten zien.

Toch gebeurde het dat juist de meest negatieve groepsleden uiteindelijk de trouwste bezoekers van de groep werden, die het jammer vonden als het vakantie was. En dat bereikte ik niet door met ze mee te klagen. Juist niet. Het ging erom hoe je, gegeven de situatie

zoals die nu eenmaal was, toch een plek daarin kon vinden die bij jou paste.

En daar gaat het eigenlijk nog steeds om: je eigen plek te bepalen te midden van alles om je heen, het mooie, het lelijke, de stilte en de storm.

Gisteren zag ik op het nieuws mensen die waren afgeslacht in een dorp in Syrië. Men wist niet of dit gedaan was door het Syrische leger of door de rebellen (hoe verward moet de situatie dan zijn). Een groot aantal slachtoffers was al gestorven, maar één van man lag op het punt van sterven. Men vroeg hem of hij nog wat wilde zeggen. ‘Zorg goed voor mijn moeder’, zei hij, ‘Ik houd van haar’. Dan schiet ik vol van ontroering. Hij zei niet: ‘Die en die klootzakken hebben dit gedaan’. Nee, daar was hij niet mee bezig. Hij dacht aan zijn moeder, die achter bleef en van wie hij hield. Hij wilde dat zij goed verzorgd werd. Moge zijn ziel rusten in vrede en moge zijn moeder kracht krijgen bij het dragen van haar verlies. De profeet Mohammed heeft gezegd dat er een tijd zal komen dat het vasthouden van je geloof moeilijker zal zijn dan het vasthouden van een hete kool in je handen. Volgens mij zitten we nu in die tijd. Daarom zeg ik tegen mezelf: ‘Stop met het je druk maken over wat anderen

vinden en geloven'. Ik heb het al druk genoeg met het vasthouden van 'die hete kool' in mijn handen.

20 Juli 2012

Hadith qudsi

Dat zijn heilige overleveringen uit het leven van de profeet, te weten uitspraken die door de Almachtige rechtstreeks aan de profeet zijn geopenbaard. Daarnaast zijn er ook tal van andere overleveringen uit het leven van de profeet. Dat zijn adviezen naar zijn voorbeeld betreffende allerlei facetten van het leven. Boekwerken vol, waarvan de bekendste de werken van Al-Buchari zijn. Belangrijkste bron van heilige kennis is daarnaast de koran. Uit al deze kennis is de sharia ontstaan.

Dankzij mijn tweede man heb ik mezelf Arabisch leren lezen en kan ik nu de koran reciteren. Dat kwam door zijn voorbeeld en ook heb ik aan hem te danken dat ik ben gaan sporten. Samen met hem ging ik rennen en fitnessen. Ik ben nu gescheiden van deze man, maar zo zie je maar weer: niemand ontmoet je eigenlijk zomaar en voor niets. Iedereen in je leven draagt iets bij aan je verdere ontwikkelingsverloop. We zijn allemaal reizigers in tijd en ruimte en kunnen elke dag leren.

Twee hadith qudsi:

(Al-Boechari) 'Ik ben zoals Mijn dienaar denkt dat ik ben. Ik ben bij hem als hij Mij noemt. Als hij Mij in zichzelf noemt, dan noem Ik hem in Mijzelf, als hij Mij in een gemeenschap noemt, dan noem Ik hem in een gemeenschap, die beter is. Als hij zich een handbreedte naar Mij toe wendt, dan wend Ik Mij een armlengte naar hem toe, en als hij zich een armlengte naar Mij toewendt, dan wend Ik Mij met de wijde van uitgespreide armen naar hem toe. En als hij naar Mij toe komt lopen, dan kom Ik naar hem toe rennen.'

(Al-Buchari) : 'Het vasten is voor Mij en Ik geef er een beloning voor. (Een man/vrouw) geeft zijn seksuele genot, zijn eten en drinken voor Mij op. Vasten is als een schild, en degene die vast heeft twee genoegens: een genoeg en als hij zijn vasten verbreekt en een genoeg en als hij zijn Heer ontmoet. De verandering van adem uit de mond van een vastende is volgens Allah's maatstaf beter dan de geur van muskus.'

Vandaag is het de eerste dag van ramadan 2012.

Ramadan mubarik aan iedereen die vast. A. en ik zijn vandaag ook begonnen. Alhamdulillah dat we dit kunnen doen.

Tot zover (het is 2.45 uur) voel ik mij goed. A. en ik hoeven niet meer te werken. Ik kan mij toeleggen op koran lezen (elke dag een 30e deel) en genieten van de vrijheid om geen koffie te hoeven zetten, te eten en af te wassen. Tijd te over voor andere dingen. Ik heb alleen een smaak in mijn mond die doet vermoeden dat deze niet naar violen ruikt. Dus mondje dicht.

20 Juli 2012

Sociale controle

In veel media wordt aandacht besteed aan de ramadan, die vandaag is begonnen en dat verrast me best. Ik dacht dat het dit jaar een beetje verzwegen zou worden, vanwege de geringe populariteit die de moslim nu geniet bij veel Nederlanders, maar gelukkig blijkt dit niet bij alle Nederlanders zo te zijn.

In de Volkskrant is gisteren geschreven over de sociale druk die moslims vaak onderling op elkaar uitoefenen om 'mee te vasten'. De druk is zo groot dat het voor sommige moslims moeilijk is om aan hun naasten of buurtbewoners te laten zien dat ze niet meevasten. Sommigen eten en roken overdag dan noodgedwongen in het verborgene. Gelukkig zijn er al mensen die 'uit de

kast' durven komen met het feit dat ze niet vasten. Het is goed dat dit onderwerp eens belicht wordt en het is een heikel punt. Dat moslims elkaar controleren of de ander al dan niet vast. Hoe heeft het toch zover kunnen komen? Door het jaar heen controleert toch ook geen moslim een ander of deze wel vijf keer per dag bidt? Dat is net zo goed als het vasten een 'zuil' van de islam. Ook controleert niemand de ander of deze wel zakat (armenbelasting) geeft of naar Mekka gaat. Nee, dit verschijnsel zien we alleen in de vastenmaand. En in mindere mate ook in sommige kringen wat betreft te hoofddoek. Zet een hoofddoek op je hoofd en je wordt door sommige moslims direct gezien als een devote moslima, terwijl je zonder hoofddoek in de ogen van die mensen eigenlijk niet bij de kudde hoort.

Het verschijnsel zal niet helemaal vreemd zijn. Want ook bij christenen waren en zijn er vast wel mensen die elkaar controleren, bijvoorbeeld op hun kerkbezoek of hun activiteiten op zondag, de dag des heren.

Ik laat mijn ramadan er niet door bederven. Godsdienst kent geen dwang. Mijn kinderen hebben vandaag dit jaar geen van vieren gevast. Morgen is er een nieuwe kans voor iedereen. En wie niet wil vasten hoeft het voor mij

niet te doen. Het is iets tussen de dienaar en Allah en daar kan en hoeft niemand tussen te komen.

24 Juli 2012

Vierde / vijfde dag ramadan

Het vasten breken is voor de vastende een heel mooi moment. Het is voor een niet vastende niet te beschrijven hoe dat voelt. Evenmin als de gevoelens van geluk en totaal *in het moment zijn* die je gedurende een dag vasten vaak mag meemaken. Als vastende voel je echt dat Allah nabij is, omdat gevoelens van honger en dorst meestal uitblijven of ver op de achtergrond blijven.

Andere mensen die vasten voelen dat (denk ik) ook en hierdoor ontstaat een sterk gevoel van saamhorigheid.

Ook de mensen die niet vasten genieten mee van dit geluk, omdat over het algemeen de vastende zich zachter, vriendelijker en opener gaat gedragen. Het is een heilige maand met zegeningen voor iedereen die te maken heeft met degenen die vasten.

A. en ik breken onze vasten met vijf dadels en een groot glas water en we gaan dan eerst bidden. Daarna aten we gisteren een bord harira soep met brood en een gebakken ei met brood. Vervolgens een schijf

watermeloen en daarna een kopje Pakistaanse thee (melkthee). Toen we dit op hadden (maar eigenlijk al tijdens het eten voelden we ons ineens totaal uitgeput. Het leek wel of er een slaapmiddel in het eten had gezeten. Die ervaring heb ik wel eens vaker gehad. Dat ik na het eten plotseling heel moe werd en niets anders wilde dan slapen.

Gelukkig hadden we geen groep gasten op bezoek, die we aangenaam moesten onthalen. We waren maar met zijn tweetjes. A. besloot voor een dag de tarawie-gebeden in de moskee over te slaan. We deden vervroegd ons laatste gebed (NB dat mag in gevallen dat je werkelijk doodmoe bent of bijvoorbeeld voor mensen die de volgende dag in alle vroegte weer moeten werken) en gingen direct naar bed. We hebben heerlijk vier uurtjes geslapen. Tot 3.30 uur, toen het weer tijd was om te eten.

Mensen besteden veel aandacht aan de gezelligheid die gedeeld wordt bij de iftar (het gezamenlijk met anderen delen van een maaltijd bij het vasten breken). Ik heb in de jaren dat ik moslim ben een flink aantal van dit soort maaltijden mogen meemaken. Maar het gevoel van saamhorigheid dat ik heb gevoeld bij het ontbijt in het

laatste derde deel van de nacht, dat ik vroeger samen met mijn kinderen at en nu met A., dat is voor mij veel sterker. Ik denk dat het zit in het tijdstip, het meest heilige deel van de nacht. Aanvankelijk kom je wat slaperig en onwillig uit je bed, maar als je eenmaal wakker bent, dan krijg je dat speciale gevoel. De beste momenten met Allah en de beste gesprekken met anderen heb ik gehad op dit moment van de nacht.

Vroeger vertelde ik mijn kinderen verhalen over islam. Ik heb gemerkt dat zij daar vooral bij het ontbijt tijdens de ramadan erg ontvankelijk voor waren. Het is een stil moment en voor mij het meest spirituele moment van de dag. Er zijn ook (veel!) dagen geweest tijdens de ramadan dat ik alleen mijn ontbijtje moest eten, omdat de kinderen die vastten van mijn kinderen niet meer thuis woonden of omdat zij het ontbijt oversloegen (NB zoals helaas veel moslims doen; ze eten zoveel mogelijk tot diep in de nacht en gaan dan slapen tot zij moeten opstaan voor werk of studie).

Ook in mijn eentje had ik een goed gevoel, alsof ik omringd was door engelen.

24 Juli 2012

Hoe wordt een niet-moslim moslim

Ik ken er veel voorbeelden van en ik ben er zelf één, een bekeerde moslim. Hoe dat bij mij is gegaan heb ik al eens eerder beschreven in mijn weblog. Daarnaast ken ik genoeg andere voorbeelden. Na een flinke tijd me alleen gevoeld te hebben als bekeerde moslim (18 jaar) kwam ik in 1996 in aanraking met de naqhsbandi soefi tariqat (NB tariqat=weg). Daar waren heel veel bekeerde moslims. Ik ontmoette Duitse, Italiaanse, Spaanse, Argentijnse, Zuid-Afrikaanse, Engelse, Nederlandse, Amerikaanse en nog meer mensen die zich allen tot de islam hadden bekeerd via het contact dat ze hadden gekregen met deze soefi-weg. Het voelde voor mij alsof ik ineens werd opgenomen in een familie na jarenlang een eenling te zijn geweest. Ieder heeft zijn eigen verhaal en zijn eigen reden om voor de islam te kiezen.

Twee keer was ik gehuwd met een geboren moslim en nu ben ik getrouwd met A., net als ik een bekeerde moslim. Hoe verschillend onze levens ook zijn, op één punt lopen onze levens parallel: we waren beiden ons hele leven op zoek naar rechtvaardigheid.

A. is geboren in een katholieke familie in een dorp in Andalusië. Bijna alle Andalusiers zijn katholiek of

ongelovig. Daar heeft de inquisitie voor gezorgd. Alle christenen, joden en moslims moesten zich tot het katholieke geloof bekeren of werden verjaagd of vermoord. Velen zijn gevlucht, naar Afrika, Zuid-Amerika en ook wel naar het noorden van Europa. Anderen bekeerden zich wel zogenaamd, maar bleven in het geheim hun rituelen als moslim, jood of christen behouden, met gevaar voor hun leven.

A. is een nakomeling van de deze generaties Andalusiers. Hij groeide op in Arahal, een dorp in de buurt van Sevilla. Vanaf zijn 14e jaar moest hij van school om te gaan werken op het land, helpen in het onderhoud van zijn ouders en broer en zussen. Hij was altijd al een beetje anders dan de boerenjongens van Arahal, die bekend stonden om hun lomphed en primitieve taalgebruik en die niet veel anders in hun hoofd hadden dan na werktijd te gaan drinken. A. zat graag met zijn neus in boeken en bestudeerde al vanaf jonge leeftijd de geschiedenis van Al Andalus. Hij was zich bewust van de onrechtvaardige situatie van de landarbeiders tijdens Franco en werd actief in de marxistische jeugdbeweging van plattelandsjongeren. Het was in die tijd al moeilijk werk te vinden in Andalusië

en als jongeman moest hij op een bepaald moment helemaal naar Barcelona voor werk. Alles wat hij maar kon doen pakte hij aan. Ook in Barcelona was hij actief in de anti-Francobeweging. Hij werd opgepakt en in de gevangenis gezet. Hij had het geluk dat Franco na een maand overleed, zodat hij zijn straf niet verder hoefde uit te zitten. In de marxistische beweging heeft hij ook zijn eerste vrouw ontmoet.

A. was altijd al vooral geïnteresseerd in het land van Andalusië en hoe dit verdeeld was en werd. Via die interesse stuitte hij erop dat de verdeling en de bewerking van het land, zoals dat van oudsher was gedaan moest berusten op een heel solide systeem. De grootgrondbezitters (de adel) in de tijd van de inquisitie hadden daar een einde aan gemaakt. De adel pikte grote stukken grond in, waar nauwelijks meer iets mee werd gedaan (werken was voor de dommen). Ze vernietigden de bestaande irrigatiesystemen en de boerenbevolking verpauperde steeds meer. Zij werden gedegradeerd tot bedienden van de grondbezitters. In die tijd bloeide ook de flamenco op: de trieste, temperamentvolle en rauwe muziek en dans ter vermaak van de 'edelen'.

A. bestudeerde de geschiedenis van Andalusië en stuitte op de islam, die Andalusië indertijd tot zo grote bloei had gebracht. Wat was het geheim van dit systeem? Hij ontdekte verder dat zijn eigen wortels in de islam lagen. Herinnerde zich bijvoorbeeld dat zijn oma zich altijd ritueel waste, zoals een moslima. Meer vanuit een politieke stellingname dan uit innerlijke overtuiging deed hij aanvankelijk shahada (de geloofsbelijdenis) en sloot zich aan bij een Andalusische moslimbeweging, die zich vooral politiek manifesteerde als moslim, maar weinig of niet de islam praktiseerde. Ahmad ging zich verder verdiepen in de islam en las soefi-litteratuur zoals die van Ibn Arabi. Toen werd zijn hart geraakt en werd hij een innerlijk overtuigde moslim.

Helaas kon zijn eerste vrouw hierin niet zo goed meegaan. Zij heeft zeven jaar met hem meegedaan als het ging om bijeenkomsten met andere moslims, maar na die zeven jaar stelde zij hem voor de keus: niet meer zijn geloof praktiseren of scheiden. Dat was voor A. een moeilijke keus. Hij had intussen twee kinderen en er was er één op komst. Hij wilde zijn kinderen niet verlaten. Daarom is hij bij haar gebleven en heeft hij zijn geloof in huis niet meer openlijk gepraktiseerd. Daarbij had hij wel

het voornemen om zodra zijn jongste zoon 18 jaar was op zoek te gaan naar een leven met een vrouw die hem wel zou toestaan de islam te praktiseren.

Hij zegt dat hij ondanks dat hij al die jaren niet kon bidden of vasten, dat hij altijd heeft gevoeld dat Allah hem nabij was. Allah heeft zijn engelengeduld beloond, want hij ontmoette mij precies op het moment dat zijn zoon bijna 18 zou worden en hij trouwde met mij in de maand dat zijn zoon 18 jaar werd. Hoe wonderlijk zijn de wegen die Allah voor ons uitstippelt.

30 Juli 2012

Dag 11, ramadan 2012

Ik heb het eerder gezegd. Als ik wil schrijven in mijn weblog kan ik dat het beste in de ochtend doen. Dan kan ik nog schrijven, maar naarmate de vastend doorgebrachte dag vordert kan ik nog wel boodschappen ontvangen, maar zenden wordt dan steeds moeilijker. Dus vandaag heb ik me voorgenomen om in de ochtend toch te proberen iets op te schrijven. Als de ramadan dan zoveel van je vergt, dat het naarmate de dag vordert je prestaties negatief beïnvloedt, waarom is het dan toch

goed voor je? Daarop kan ik geen antwoord geven. Het is iets dat ik niet kan beredeneren. Maar het is een voorschrift van Allah en aangezien ik vertrouw op Allah neem ik gewoon aan dat het goed is.

Hoe zwak ik me ook soms ga voelen (dit is ook niet elke dag het zelfde), naarmate de dag vordert, aan het eind van een dag vasten, als ik mijn vasten breek met 5 dadels, dan voel ik verbazend snel mijn kracht terugkomen. De natuurlijke suiker en mineralen die in die dadels zitten doen kennelijk heel goed hun werk. Zit er dan een kostbaar geheim in het vasten breken met dadels en water of een glas melk?

Het is net als bij een bevalling. Als het kindje er eenmaal is, ben je de pijn en het leed van de weeën snel vergeten. Zo ook bij vasten. Na verbreken van je vasten komt je energie snel terug en ook in de ochtend, als je net begonnen bent met vasten ben je nog helemaal fris. Er zit een heel duidelijk ritme in de dag van vasten. Je gaat door diverse stadia van energieniveau heen. En tijdens die verschillende stadia heb je ook de energie, de emoties en de inspiratie of het gebrek eraan dat bij elk stadium hoort.

Weet je eenmaal dat het zo in elkaar zit, dan kun je je dag erop aanpassen. De ochtend is dan voor zeg maar 'intellectuele arbeid' en in de middag kun je wat meer bezig zijn met praktische bezigheden. Want ook al wordt het denken wat zwakker, praktische werkzaamheden gaan nog wel, zeker als het routinehandelingen betreft.

Natuurlijk begrijp ik dat ik vanuit een luxe positie spreek. Ik kan mijn dag indelen zoals ik wil. Dat geldt niet voor mensen met een drukke baan of de sporters van die bijvoorbeeld meedoen aan wedstrijden. Ook geldt het niet voor degenen die vasten in Syrië, dat momenteel in brand staat.

30 Juli 2012

Jaloezie is de wortel van het kwaad

Gisteren keken A. en ik weer naar een dvd 'El violin'. Aangrijpende film over de onderdrukking van de boerenbevolking, Indianen in Latijns Amerika. In de hoofdrol een 80-jarige violist, die met zijn viool de kost verdient samen met zoon en kleinzoon.

Op een goed moment vraagt de kleinzoon aan zijn opa waarom de militairen zo wreed zijn tegen de mensen van

hun dorp. Dan vertelt de opa het volgende verhaal (in mijn woorden):

Lang geleden schiepen de goden de wereld en vervolgens daarin de dieren en daarna de mens, man en vrouw en hun nakomelingen. Naast rechtvaardige en oprechte goden waren er ook jaloerse en hebberige goden. De rechtvaardige goden schopten de jaloerse goden eruit, maar er bleven er toch nog een paar over. En deze lelijke goden vermenigvuldigden zich en werden steeds talrijker. En zo kon het dat deze kwade goden ook mensen beïnvloedden, die ook lelijk, jaloers en hebberig gedrag gingen vertonen. Ze pakten het land af van de hardwerkende, rechtvaardige mensen en gingen die mensen onderdrukken en dat duurt nog steeds voort en wordt alsmaar erger. Maar er zal een nieuwe tijd komen. De rechtvaardigen zullen de jaloerse mensen verslaan. Indianen zijn geen moslims, joden of christenen of hindoes. Frappant is wel dat in alle religies jaloezie wordt gezien als een wortel van het kwaad.

In de islam is dat als volgt: Allah had de wereld geschapen en aanvankelijk bestonden alleen dieren, engelen en djinns. De engelen waren gemaakt van licht en de djinns van vuur. De engelen konden niet zondigen.

Zij aten niet en sliepen niet. Het enige dat zij deden en nog doen is Allah aanbidden en dienen. Op een dag schiep Allah Adam uit klei, blies Zijn heilige adem in Adam en gaf hiermee de mens de eervolle positie van vertegenwoordiger van Allah op aarde. Hij vroeg de engelen en de djinns allen te buigen (in sajda de gaan, dat is de houding dat de moslim zijn hoofd op de grond laat rusten) voor Adam. Alle engelen en djinns deden dit onmiddellijk, ook al zagen zij al dat de mens in de toekomst veel bloed zou gaan vergieten. Er was er echter één die niet wilde buigen, Iblis. Hij wilde niet buigen, omdat hij zich beter voelde dan Adam. Hij was van vuur gemaakt, terwijl Adam slechts van klei was gemaakt. Hieruit blijkt dat Iblis geen engel was (van licht gemaakt en niet in staat tot zonde), maar een djinn (van vuur gemaakt). Hij was echter wel degene die tot op dat moment het meest Allah had aanbeden. Er was bijna geen plekje waar Iblis niet met zijn hoofd de aarde had geraakt in aanbidding voor Allah. Daarom dacht hij ook dat hij de uitverkorene zou zijn. Toen hij hoorde dat Adam de uitverkorene was, werd hij jaloers. Daarom was hij ongehoorzaam en weigerde te buigen. Met die

weigering trok hij dus ook het oordeel van Allah in twijfel. Hij dacht dat hij het beter wist dan Allah. Allah verjaagde hem daarom en hij zal vervloekt zijn tot de dag des oordeels. Sindsdien heeft Iblis zich erop toegelegd de mens te verleiden tot kwaad en hij krijgt daarvoor de kans tot de dag des oordeels. Alleen mensen die werkelijk met Allah (God) zijn kan hij niet meekrijgen. Iblis is onze vijand. En dat begon allemaal met jaloezie, een gevaarlijke emotie, die je bloed doet koken en veel onheil aanricht.

2 Augustus 2012

Het leven is geen sprookje

Dat weet iedereen. Elke dag gebeuren er dingen die je minder leuk vind, naast de dingen die je wel leuk vind. Mijn sheikh (leermeester) noemt dat 'unliked events'. Nu gaat het erom hoe je daarmee omgaat. Laat je direct je hoofd hangen en krijg je een zuur gezicht of probeer je gebeurtenissen te accepteren zoals ze komen of ten goede te keren. Dat wil zeggen: problemen het hoofd bieden en oplossen en als je ze niet kan oplossen de situatie met geduld aanvaarden. Dat is niet altijd gemakkelijk, want de mens is, anders dan het dier, in

staat tot reflectie, terugdenken en vooruitdenken. We zijn plannenmakers en als onze plannen niet verwezenlijkt worden, dat wil zeggen als de dingen anders lopen dan wij gedacht of gehoopt hadden, is dat moeilijk te verteren.

Ik ben geen plannenmaker. Nooit geweest. Ik laat me nogal leiden door de loop der gebeurtenissen. Dat heeft zijn voor en zijn tegen. Ik ben niet gauw teleurgesteld als iets anders dan normaal verloopt en ik kan me gemakkelijk aan nieuwe en onverwachte situaties aanpassen. Nadeel is dat ik totaal niet strategisch denk en vrij impulsief dingen besluit. Dat pakt meestal goed uit, maar niet altijd. Het pakt niet goed uit als ik te snel ben in beslissingen of reacties.

Wat ik merk in de ramadan is dat het snel reageren en veel praten geremd wordt door mijn vasten. Als iemand iets tegen me zegt kan ik beter luisteren en beter overwegen wat ik terugzeg en wat niet, terwijl ik anders soms geneigd ben te praten voordat ik goed heb nagedacht.

Als ik een ergernis voel opkomen of een gevoel van onbehagen, kan ik daar rustig naar kijken en mezelf afvragen waar het vandaan komt. In plaats van

vanuit het diffuse gevoel van onbehagen te reageren, zoals ik vaak genoeg wel doe als ik niet vast, blijf ik nu even stil. Ik onderzoek bij mezelf wat er aan de hand is en beredeneer dan of ik gelijk heb of niet met mijn negatieve gevoel. Meestal niet. Dan kan ik mezelf corrigeren en hoef ik geen onnodige brokken te maken. Normaal gesproken eet een mens best veel, waardoor het tankje altijd goed gevuld is. Energie te over, die goed gebruikt kan worden, maar die ook vaak omslaat in iets negatiefs, als we te onbesuisd reageren. Tijdens het vasten is mijn tankje naarmate de dag vordert steeds leger en ik word daardoor kwetsbaarder en gevoeliger. Als ik dat kan gebruiken voor een blik naar binnen, kan ik veel over mezelf leren.

8 Augustus 2012

De schoonheid van islam

Hoe ik het ook probeer, ik kan niet uitleggen wat de islam doet met mijn hart. Waarom ik soms moet huilen als ik bid of de koran lees. Het is een persoonlijk iets en toch wil ik het zo graag delen. Ik gun iedereen dit gevoel dat Allah nabij is en verweven met alles wat in en om ons gebeurt. In ons lichaam, in onze verbondenheid met

andere mensen en de wereld om ons heen. De natuur, de geluiden van de vogels en andere dieren, de wind, de zee. Alles in ons en om ons heen zingt lof voor de Schepper.

Mijn woorden schieten te kort en ik kan het ook niet tekenen of uiten met muziek. Ik kan alleen maar voelen en laten zien wat mij diep raakt.

15 Augustus 2012

De heilige koran

Er zijn mensen die denken dat de koran is geschreven door een man. Dat is niet zo. De koran is geopenbaard via de woorden die uit de heilige mond van onze geliefde profeet Muhammed kwamen, wanneer deze in trance ging. Hij kon niet lezen en schrijven en het is dus ondenkbaar dat hijzelf een dergelijk boek zou kunnen schrijven. Maar ook voor iemand die wel kan schrijven is het onmogelijk een boek als de koran te schrijven.

In de koran spreekt Allah zelf tot de mens en dat maakt dit boek uniek. Er is geen ander boek waarin Allah direct het woord richt tot de mens. Er is nooit een letter veranderd in de oorspronkelijke tekst van de koran. Elke

koran bevat dezelfde woorden, van welk jaar of welke druk hij ook is. Ook dit is uniek.

De koran bevat vele wonderen. Om er enkele te noemen:

De koran in het Arabisch is gemakkelijk te onthouden. Er zijn veel mensen op de wereld, waaronder kinderen van 6 jaar, die de hele Koran letterlijk uit het hoofd kennen.

De koran bevat shiva (= genezing). Er zijn veel gevallen bekend van zieken die genezen door het lezen van teksten uit de Koran. Dit kan geschieden door een tekst te lezen en vervolgens op iemand te blazen of door teksten te lezen en vervolgens te blazen in water en de patiënt het water te laten drinken.

De koran bevat surahs (verzen), die kunnen beschermen tegen magie.

Koranteksten worden gereciteerd in het gebed van de moslim en in dua's (smeebeden). Dit geschiedt overal op de wereld in dezelfde taal (Arabisch) en op dezelfde manier.

De woorden uit de koran hebben zoveel kracht, dat het voor de mens wonderlijk is en onbegrijpelijk. Er zijn gevallen bekend van overledenen, die al verstijfd waren, maar die bij het herhaaldelijk repeteren van de woorden: La ilaha ill'Allah, Muhammed d' Rasul Ullah, weer soepel

en zacht werden, zodat de wassing gemakkelijker kon geschieden.

De woorden van de koran zijn helder en tegelijkertijd bevatten zij een oceaan aan kennis. Alleen over de inhoud van de Koran zijn heel veel boeken geschreven. Er wordt wel gezegd dat in elk woord in de koran een zee van kennis besloten is.

Wij kunnen de koran lezen en herlezen en zullen altijd weer verrast zijn door de inhoud ervan. Men zegt wel dat naarmate het iman (=geloof) van een persoon toeneemt, ook zijn begrip van de koran toeneemt. Wij zullen nooit de geheimen van de koran helemaal kunnen doorgronden.

De koran bevat ook een numerieke regelmaat. Het aantal malen dat een bepaald woord genoemd wordt. Ook daarin zijn wonderen te ontdekken.

Veel wijsheid uit de koran is in wetenschappelijk onderzoek bevestigd als bewezen.

16 Augustus 2012

De zegen van vasten

‘Hoe lang moet je nog?’ Dat is wat veel mensen mij vragen. Alsof ik erop zou wachten wanneer ik verlost

wordt van dit mijzelf vrijwillig opgelegd 'juk van moeten vasten in de maand ramadan'.

Maar zo voelt het voor mij niet. Deze rust van de hele dag kunnen doorgaan met waarmee ik bezig ben zonder telkens op tijd te hoeven denken aan de inwendige mens was en is voor mij juist zo fijn. De ervaringen die ik mag meemaken zijn zo mooi. Contact met mensen dat zich lijkt te verdiepen en nog belangrijker: mijn besef van Allah's nabijheid.

Ik voel me als een kind dat straks de beschermende hand van zijn moeder of vader moet loslaten. Hoewel dit niet waar is. Allah is ons op elk moment, vastend of niet, meer nabij dan onze halsslagader. En er is niets, zelfs niet de kleinste beweging van het kleinste molecuul, dat Allah ontgaat. Allah slaapt nooit en is altijd met ons.

Hoe kan ik de zegen van het vasten omschrijven? Het is niet alleen het niet eten en drinken. Het is alsof ik me steeds meer kan openstellen voor indrukken en meer de tijd kan nemen om te reflecteren. De profeet heeft gezegd dat de mens voor een derde gevuld mag zijn met voedsel en voor een derde met water. Het overige deel zou bestemd zijn om zich te vullen met iman (=geloof, gedachtig zijn aan Allah). Zou het daarom zijn dat in de

maand ramadan, als het lichaam een tijd leeg is van voedsel en water, er meer ruimte overblijft voor het beleven van Allah's genade?

In dat geval zou ik zeggen dat het heerlijk moet zijn om altijd te vasten. Of op zijn minst om vaak te vasten.

10 Oktober 2012

Eén familie

De laatste tijd valt het me steeds meer op. Overal zijn mensen nu geneigd vooral de verschillen te zoeken en niet de overeenkomsten. Verschil tussen vrijheid van meningsuiting versus islam bijvoorbeeld. Is dat wel een tegenstelling? Immers als iemand vrijheid van meningsuiting propageert als hoogste cultureel goed, dan hoort daar toch ook bij vrijheid in het belijden van een godsdienst. Immers het al dan niet geloven in een god is een mening en heeft niet ieder het recht op een eigen mening? Mits we die niet opleggen aan een ander. Het lijkt erop dat we bezig zijn in alles de polarisatie te zoeken en het begrip tolerantie is verder weg dan ooit. Er zijn talloze voorbeelden aan te dragen van deze drang naar het wijzen op verschillen in tegenstelling tot overeenkomsten. Er lijkt een soort competitie aan de

gang. Wie heeft er gelijk? Dat schijnt de grootste vraag te zijn en niet: welke problemen zijn er allemaal en hoe kunnen we die samen het hoofd bieden met de expertise van alle beschikbare mensen en middelen. Er is wat gerommel in de partij van Groen Links en direct wordt dit onderwerp in de media breed uitgemeten. Heeft Groen Links nog een bestaansrecht vraagt men zich af. Of is de partij overbodig en kan deze opgaan in bijvoorbeeld de PvdA? Nee, roept een ander, want stel je voor dat je het zomaar zou eens zijn met een andere partij! Maar wat is hier eigenlijk de vraag?

Kinderen die uit huis geplaatst zijn en te maken hebben gehad met de instantie Jeugdzorg zijn op grote schaal seksueel misbruikt. Een belangrijk onderzoeksresultaat, maar hoe reageert men erop in bijvoorbeeld een weblog als de Standaard? Door het kindermisbruik bij Jeugdzorg af te zetten tegen het kindermisbruik binnen de katholieke kerk en de islam. Is dat belangrijk? Gaat het hier om een wedstrijd? Nee, het gaat hier om kindermisbruik dat overal bestreden moet worden waar en wanneer het ook plaatsvindt.

Solidariteit is een begrip wat maar zelden nog gebruikt wordt. Mensen vinden het kennelijk niet meer belangrijk

om solidair te zijn met een ander. Het belangrijker zijn dan een ander staat voorop. Het gelijk willen krijgen. Ook ik ben geneigd in die valkuil te vallen. Als mensen de islam als godsdienst aanvallen ben ik geneigd om direct mijn geloof te verdedigen, me daarbij baserend op Koranteksten. Maar waarom eigenlijk? Ik heb gemerkt dat ik op die manier de polarisatie alleen nog maar verder aanwakker. Het is zinloos.

We zijn allemaal mensen met dezelfde menselijke gevoelens waar we ook wonen en hoe we er ook uitzien. We hebben allemaal last van honger en dorst bij gebrek aan eten en drinken, we kunnen het allemaal koud of warm hebben en we delen dezelfde pijn bij ziekte. Ooit woonde ik in Pakistan tussen mensen die heel anders leefden dan ik gewend was in Nederland. Maar wat me opviel was dat deze mensen niet veel anders waren dan ik. Ze bleken dezelfde emoties te hebben als ik. Of iemand nu bruin, blank, zwart, rijk, arm, dom, slim, lelijk, mooi, lang, kort, dik, dun, homo, hetero, gelovig, ongelovig allochtoon, autochtoon of wat dan ook is. We zijn allemaal mensen. We hebben hier in Nederland wetten waaraan we ons dienen te houden en die gelden

voor iedereen in Nederland. Laat dat dan het houvast zijn en gun verder iedereen te zijn wie hij is.

Laten we meer liefhebben en minder haten. We zijn één familie. We zijn mens.

21 November 2012

De meester van de meester

Sheikh Abdullah ad-Daghestani is voor mij de sheikh der sheikhs. Het was de leermeester van sheikh Nazim. Zijn wijze woorden en lessen staan vermeld in een serie boeken: Mercy Oceans. Daarin wordt voor mij goed en helder uitgelegd wat het soefisme inhoudt en hoe men zijn nafs (ego) kan overwinnen en werkelijk een dienaar van Allah worden. Boeken boordevol wijze lessen. Alle andere boeken die daarna zijn samengesteld door murids (leerlingen) zijn voor mij zwakke aftreksels van de wijze lessen uit deze boeken die destijds heel goedkoop vervaardigd waren. Ik heb deze boeken gelezen en herlezen. Ook heb ik de latere boeken gekocht met 'Naqhsbandi-teachings', maar nooit voelde ik dezelfde bekoring als bij het lezen van de zachte woorden en wijze adviezen van sheikh Abdullah ad-Daghestani, gesproken tegen zijn leerling sheikh Nazim. Als je deze

teksten leest, opgetekend uit de woorden sheikh Nazim is het alsof je de stem van zijn zo geliefde sheikh en leermeester kan horen. Zo zacht, zo wijs en zo bemoedigend en leerzaam. Zo zonder veroordeling met alleen maar goede intenties om te onderwijzen vanuit zijn onuitputtelijke wijsheid.

Sheikh Abdullah ad-Daghestani was al een heilige bij zijn geboorte. Hij dronk als baby uitsluitend moedermelk als zijn moeder rein was (niet ongesteld). Hij kon al heel vroeg praten en toen hij slecht drie jaar oud was kwamen wijze en oude mannen van heinde en verre om zijn advies te vragen. Hij had 'het tweede gezicht'. Tot op hoge leeftijd kon hij duidelijk verwoorden wat de juiste weg was en tot op hoge leeftijd was hij lichamelijk krachtig.

Ik heb het geluk gehad in Damascus naast zijn graf te hebben geslapen, omdat er die nacht voor mij geen plaats was in één van de huizen waarin iedereen een slaapplek had gevonden (op onze doorreis naar Medina en Mecca). Ik heb een koude nacht gehad zonder deken in de kleine moskee bij zijn graf, maar toen ik begreep hoe zegenrijk de plek was waar ik geslapen had was ik heel blij.

Moge zijn ziel voor altijd vrede hebben en voor altijd vertoeven bij de Ene.

21 April 2013

Waarom ik, denk ik, ben gaan geloven

Omdat de werkelijkheid zo hard was. De mensen die van me moesten houden en me moesten beschermen, zag ik voetballen met mijn hart, waarbij ze lachten en toen ik hilde, kreeg ik een pak slaag en werd ik opgesloten.

Met de knuppel sloeg ik de lamp kapot, een mooie glazen bal met kleuren, die hing aan het plafond en ik was bang voor wat komen ging.

Er gebeurde niets. Zwijgend werd de rommel opgeruimd en er werd nooit over gesproken.

Wie schaamde zich?

Mensen laten je in de steek en kunnen je verraden. Dat leerde ik vroeg, maar tegelijk voelde ik het wonder van de Ene, Die nooit slaapt en me altijd heeft beschermd, als het kindje dat ik was en ben gebleven.

18 Mei 2013

De wonderen der natuur

Geloven of niet geloven in een Schepper is persoonlijk. De één gelooft en de ander niet. Sommigen zeggen: 'Ik kan niet geloven in iets of iemand die ik niet kan zien'. Dat kan ik me heel goed voorstellen. Het lijkt zo irrationeel om er 'een Schepper bij te halen'. Voor sommige mensen is dat absoluut niet nodig. Mijn ouders zijn daar een voorbeeld van. Mijn stiefvader geloofde absoluut niet in een God. Hij geloofde in de natuur, zei hij altijd. De natuur is prachtig en zit perfect in elkaar. Iemand die goed kijkt naar een bloem of die bestudeert hoe dingen gaan in het dierenrijk kan alleen maar steeds verbaasd staan over de perfectie daarvan. Mits niet gehinderd door de mens, die er een handje van heeft het natuurlijk proces te verstoren, waardoor de harmonie beïnvloed wordt. Want alles heeft met alles te maken. Er is geen diertje of plantje dat er voor niets is. Hoe kan dit zo mooi in elkaar zitten en in elkaar passen? Is dat toeval?

Ik denk van niet! Alleen door te kijken naar de natuur zie ik bewijs van het Goddelijke. De perfectie en de intelligentie die erachter steekt. Het overgaan van zomer in winter, van dag in nacht, de sterren, de zon de maan. Alles wijst voor mij op het bestaan van een Schepper.

A. weet veel over dieren en planten en vandaag vertelde hij me weer iets dat me opnieuw verbaasd deed staan. Tegen de muur van ons huis, precies tussen ons en de burens in, hebben mijn burens een nestkastje gehangen en daarin is een koolmezenechtpaar gaan nestelen. We zagen ze een paar weken geleden druk bezig met het aanslepen van materiaal voor hun nest en nu zien we ze druk in de weer met het aanvoeren van hapjes voor hun kroost. Leuk om te zien! 'Weet je wat er gebeurt met de ontlasting van de jongen?', vraagt A. mij. Nee, dat weet ik niet. Die wordt door de ouders mee naar buiten genomen. De jongen poepen precies als hun eten gebracht wordt en dan wordt de ontlasting direct meegenomen door de ouder. Dit zodat het nest niet bevuild wordt en er geen beestjes op af komen. Wat wonderlijk. De ontlasting komt er zo uit dat deze gemakkelijk meegenomen kan worden. Het lijkt een beetje op een geplastificeerd pakketje, vertelt Ahmad. Als je goed kijkt kan je zien dat de koolmees telkens met eten het nestkastje binnengaat en met een 'pakketje ontlasting' naar buiten komt. Wat prachtig is dat! Wat bijzonder mooi geregeld. Wat zit de natuur schitterend in elkaar.

Ik geloof in de voor mij onzichtbare Schepper die achter dit wonder zit. Soubhan Allah.

22 Mei 2013

Lief hebben en lief gehad worden

Alleen hierdoor kan de wereld gered worden, zegt mijn leermeester Sheikh Nazim in een sohbet van 21 mei 2013. Als we een ander liefhebben, dan worden wijzelf ook lief gehad. In deze geestesgesteldheid van liefde kunnen wij geen mensen doden en verpletteren, zoals nu op veel plaatsen gebeurt.

Alle profeten, van Abraham tot Moses, Jezus en onze geliefde profeet Mohammed kwamen met deze boodschap: 'Heb lief en wordt lief gehad'.

De mensen hebben op veel plaatsen het vermogen verloren om lief te hebben. Ze hebben haat en maken niemand anders blij dan satan, die uit is op vernietiging en ontluistering van de mensheid.

Er zijn twee soorten 'kleding', zegt mijn leermeester verder. Het kleed van de liefde en nobelheid. Een Goddelijk kleed. Als we daarmee bekleed zijn, dan voelen we ons comfortabel, gelukkig en energiek. Verder

heb je het kleed van de haat en onderdrukking van anderen, een kleed waar satan ons graag in wil hullen. Als we dat kleed dragen voelen wij ons onprettig en niet comfortabel. We voelen dus zelf ook dat ons kleed ons dan niet lekker zit.

O, Allah, help ons mensen om het kleed van de liefde aan te trekken en liefde te voelen voor U, de profeten en onze medeschepselen. Red ons van de vernietiging.

31 Mei 2013

Spin

Spinnen zijn geen aalbare dieren. Veel mensen vinden ze griezelig, zoals twee van mijn kinderen. Ze zijn inmiddels volwassen, maar nog steeds als ze een spin zien, in de WC of onverwachts ergens tegen een muur, dan roepen ze hun ma erbij. Ik ben geen spinnenverdelger. Ik wil ze wel verwijderen naar buiten en gebruik daarvoor zo een pluizige stoffer, waarmee je ook de bovenkant van schilderijtjes kan afstoffen e.d. Het stokje met een harige bovenkant leent zich heel goed voor het verwijderen van een spin zonder deze te beschadigen. Het dier blijft als vanzelf tussen de pluizen hangen en aangezien hij daarna vaak begint te rennen

om weg te komen moet je snel de pluizenbol voor een open raam of deur even laten wapperen. Dan valt de spin er vanzelf uit en zet hij hopelijk zijn leven verder vrolijk buiten voort.

Sinds jaren hebben wij een heel dikke spin in de hoek van ons raam naar de tuin. Hij woont daar buiten in de hoek van dat raam en spant zijn magistrale web voor dat raam. Het is al jaren een heel grote dikke spin en ik vraag me altijd af of het nu steeds dezelfde is, of dat het generaties spinnen zijn die elkaar opvolgen. Zeker is dat het elk jaar een stevige verschijning is met een dik lichaam en stevige poten en duidelijk zichtbare kaken. Etend aan ons eettafel zit ik er vlak bij en zo kunnen A. en ik het imposante dier goed observeren als hij actief wordt, meestal tegen de avondschemering. Zo zien wij hem regelmatig piepkleine vliegjes oppeuzelen die in zijn web zijn blijven plakken. Laatst zagen we hem heel kordaat een klein blaadje van een boom dat ook in het web was verzeild geraakt verwijderen. Het was een mooi gezicht. De twee voorpoten die als twee handjes het blaadje beetpakten en weg wierpen. Als een huisvrouw die haar kleden uitklopt.

Gisteravond vlak voor zonsondergang schrokken we een beetje. Het hele web was weg. Vreemd, want de glazenwasser was nog niet geweest. Misschien was er wel een vogel tegenaan gevlogen. Er hing nog heel triest één draad, waarin één vliegje zat te spartelen. Ik wilde hem bevrijden, maar A. hield me tegen. Hij zei terecht dat je niet moet ingrijpen in de natuur. Even later kwam ook de spin tevoorschijn. Ik kon niet zien of hij teleurgesteld keek, maar het moet toch een hele klap zijn voor zo een dier als ineens je hele vangstelsel verdwenen is.

Vanmorgen waren A. en ik blij verrast te zien dat onze spin de afgelopen nacht niet had stilgezeten. Hij had een schitterend nieuw web geweven! Wat een wonder dat een dier zo een schitterende constructie in elkaar kan zetten, geheel in zijn eentje door draden te spannen en dan alsmaar rond te gaan met een stof die tegelijk taai is en windbestendig en soepel en plakkerig, zodat diertjes erin verstrikt raken. Bovendien moeilijk te zien. Wat een vernuftig systeem. Hoe zou een spin anders aan eten moeten komen. Erg snel is hij niet en hij kan niet vliegen. Wat hij doet is een soort van vissen met een net. Hoe wondermooi is de natuur.

SoebhanAllah!

3 Juni 2013

Regen van genade

Sheikh Nazim heeft twee zonen. En daarvan is zijn khalifa, zijn opvolger. Dit is de meest serieuze van de twee. De andere zoon is wat vrolijker, maakt grappen, maar is daarom niet minder serieus met zijn geloof. Af en toe geeft hij ook een praatje (preek). Zelf noemt hij zijn gepraat 'coffeetalk', maar niettemin zegt hij zinnige dingen.

Gisteren hoorde ik hem praten over de regen van genade die op je neerdaalt als je weet op te staan twee uur voor zonsopgang. Dat is de tijd van het ochtend gebed. Je hebt voor het verrichten van het ochtend gebed in principe dus twee uur de tijd. Als je het meest noodzakelijk verricht van het ochtendgebed kan je daarmee in vijf minuten klaar zijn. En dat is wat A. en ik meestal doen. Snel opstaan en ons ritueel wassen, bidden en weer terug in bed duiken. Dan weer verder slapen. Je hebt dan je plicht gedaan, maar de zo heilzame spirituele regen van die twee uurtjes voor zonsopgang heb je niet ten volle ervaren!

Het ochtendgebed van de naqhsbandi murid, mits deze het doet zoals wordt aangegeven in onze tariqat, duurt veel langer dan 5 à 10 minuten. Het duurt ongeveer een uur. Naast de gebeden worden er een flink aantal duas (smeekbeden) verricht en er wordt een sura uit de Koran gelezen. Vroeger deed ik dat gedurende een aantal jaren en ik had daar veel baat bij. Voorafgaande daaraan verrichtte ik toen ook nog het tahajudgebed (een extra gebed dat je kan verrichten een uur voor het ochtendgebed). Ik was dan dus twee uur aan het bidden. Dit was mijn moment van de dag, te midden van de stress van alle dag die het leven met mijn vier kinderen toen met zich meebracht. Hoewel het ogenschijnlijk lijkt alsof je hier alleen maar moe van zal worden (staan bidden, terwijl anderen lekker liggen te slapen) is het omgekeerde het geval! Het laatste derde deel van de nacht is namelijk het tijdstip bij uitstek voor spiritueel welbevinden.

Maar o, wat is het moeilijk om juist op dat tijdstip uit je bed te komen! Je ego wil het absoluut niet hebben! Het schreeuwt je toe: 'Sta niet op! Je hebt je slaap hard nodig. Je hebt de hele dag hard gewerkt en morgen komt er weer zo een dag'. En daar trap je dan meestal in.

Zoals Bahaudin (de tweede zoon van sheikh Nazim) terecht opmerkte: wij mensen hebben eerder een hang naar drama en zucht naar tijdelijk vermaak, dan dat wij verlangen naar eeuwig genot. Maar lukt het je toch om op te staan en ben je de uurtjes voor zonsopgang wakker, dan ervaar je dat de regen van genade' op je neerdaalt, zelfs als je erbij zit met een slaperig hoofd. De regen komt alsnog! De drama's van de dag zie je in de regel de volgende dag verdwijnen als sneeuw voor de zon. Alles verloopt gemakkelijker en soepeler.

Bij het ochtendgebed wordt aan het azan (de oproep voor het gebed) de zin toegevoegd 'het gebed is beter dan de slaap'. Dat is een belofte van Allah. En werkelijk, de uren in het laatste deel van de nacht zijn heilzamer als deze gebruikt worden voor gebed en meditatie dan als deze worden besteed aan slaap. En dan herinner ik me weer wat de ander zoon van sheikh Nazim, sheikh Mehmet, ook ooit zei. De beste uren om te slapen zijn van 23.00 uur in de avond tot 4.00 uur in de ochtend. Dat zijn de uren die werkelijk voor rust bedoeld zijn en waarin je dus ook uitrust. De uren van het derde deel van de nacht zijn bedoeld voor spiritueel open staan voor de zegeningen uit de spirituele wereld.

10 Juni 2013

Gymnastiek of bidden

Wat mensen vaak afschrikt in de islam is dat je voor deze godsdienst best veel moet doen en laten.

De vijf zuilen van de islam:

1. de shahada, de geloofsbelijdenis. Dit valt nogal mee.

Door het uitspreken van één zin ben je al moslim.

2. Het gebed, minimaal vijf keer per dag. Dat wordt al wat moeilijker. Maar Allah maakt het voor ons licht, want het gebed kent een verplicht gedeelte en een aanbevolen gedeelte. Als je alleen het verplichte gedeelte doet, neemt dat niet veel tijd in beslag.

3. De zakat. Een soort 'belasting'. Het is verplicht om jaarlijks een percentage van je bezittingen weg te geven aan mensen die armer zijn dan jij. Dit is in wezen niet moeilijk en rechtvaardig.

4. De ramadan, vasten in de maand ramadan van ongeveer twee uur voor zonsopgang tot zonsondergang. Dit is verplicht voor elke volwassene (vanaf het bereiken van de geslachtsrijpe leeftijd) met uitzondering van mensen die niet kunnen vasten vanwege ziekte of zwangerschap en tijdens de menstruatie. De niet gevaste dagen kunnen later ingehaald worden.

5. De Hajj, de bedevaart naar Mekka één keer in je leven, indien je daar de middelen voor hebt.

Verder mogen veel dingen niet. Alcohol drinken en roken zijn verboden (haram). Het eten van varkensvlees is ook verboden en kansspelen zijn verboden. Seks buiten het huwelijk is verboden.

De verboden dingen zijn in onze cultuur nu juist dingen die mensen graag doen en daarom zeggen veel mensen: moslim worden? Mij niet gezien. Dat is veel te moeilijk en wat voor plezier heb je dan nog in je leven?

Ik kan dat best begrijpen. Ik ben zelf een bekeerling. Ik werd moslim op mijn 27e jaar, nu 35 jaar geleden.

Daarvoor heb ik ook veel gedaan wat volgens de islam niet mag, zonder te weten dat dit niet goed zou zijn. Ik had altijd als motto: 'zolang ik maar niemand anders schade berokken met mijn gedrag'. Aan liegen heb ik altijd een hekel gehad. Van kinds af aan voel ik letterlijk een steek in mijn rug als ik een leugen vertel. Mijn lichaam waarschuwt mij dan dat ik iets heel fouts doe.

Ik ben vanaf het moment dat ik me bekeerde serieus geweest met mijn 'nieuwe' geloof. Ik zeg 'nieuwe', omdat de islam voor mij eigenlijk niet nieuw was maar aanvoelde als de herkenning van iets dat ik altijd had

gevoeld en gezocht. Maar dat neemt niet weg dat alle geboden en verboden van de islam mij niet altijd gemakkelijk vallen.

Ik weet dat Allah niets van ons nodig heeft. Hij is Zichzelf genoeg. Alles wat wij doen is voor onszelf. Het is ons opgedragen en aldus beschreven in de Koran om als leiddraad te dienen voor ons leven zodat wij en voordeel van hebben voor dit leven en de eeuwigheid. Niet om ons te beknotten of te straffen.

Bijvoorbeeld bidden. Ik doe dat uit plichtsbesef en omdat ik weet dat wij nooit Allah genoeg kunnen danken voor de zegeningen die ons dagelijks ten deel vallen. Zelfs de 'slechte' ervaringen blijken vaak later een zegen, omdat we daarvan geleerd hebben en omdat Allah ons er ook weer uit bevrijd heeft. Het leven is een test. De slechte ervaringen dienen we te verdragen met geduld en voor de goede ervaringen kunnen wij Allah danken met ons hele hart.

Maar het bidden, dat een vijf maal per dag terugkerend ritueel is, kan ook de vorm krijgen van een automatisme. Zoals je automatisch je tanden poetst en je sleutels op het gangkastje legt, zonder er veel bij na te denken. Het zijn een serie buigingen en strekkingen met daarbij

uitgesproken teksten die zo vanzelfsprekend worden na vele jaren, dat je het als het ware kan doen, terwijl je al denkt aan wat je bijvoorbeeld vandaag eens zal gaan koken. Dat is natuurlijk niet de bedoeling van het bidden.

Als het zo gaat, dan lijkt het meer op een lege gymnastische vertoning zonder hart of ziel.

En dat is wat ik me gisteren weer eens realiseerde. Hoe vaak dwalen mijn gedachten af tijdens het bidden. Te vaak! En dat gebeurt me vooral tijdens de gebeden overdag, te midden van de dagelijkse drukte, als ik even datgene waarmee ik bezig ben staak om te gaan bidden. Dan moet je dus eigenlijk ook even je hoofd leegmaken en beseffen dat je op het moment dat je op je bidkleedje staat, dat je dan staat voor de Koning, de Allesbepalende Schepper. En dat je dan alle zinloze fladdergedachtes even in de hoek moet parkeren. Dit is mij altijd beter gelukt als ik opstond tijdens de uurtjes in het laatste derde deel van de nacht. Het is dan echt of je voelt dat je alleen bent met de Almachtige en de engelen. Om je heen is het doodstil en er is geen 'geruis'.

Ik smeeek Allah om mij de concentratie te geven dat ik ook overdag alles kan uitsluiten en mijn gezicht even uitsluitend kan richten naar de Ene. Want al zie ik Hem

niet, Hij ziet mij wel en Hij verdient mijn volledige aandacht.

10 Juni 2013

Islam, iman en ihsan

In het vorige artikel heb ik beschreven wat de **islam** is. De vijf zuilen, die ik omschreef vormen het fundament van de islam. Mensen die zichzelf moslim noemen weten vaak wel dat dit de belangrijke fundamenteën zijn van hun geloof. Maar, zoals ik ook al zei, deze verplichtingen kun je uitspreken en verrichten zonder dat je daar werkelijk met je hart bij bent betrokken en dan ben je uiterlijk alsnog een 'goede moslim'. Niemand kan in je hart kijken behalve Allah de Alziende.

Naast islam heb je ook iman. **Iman** zou je kunnen omschrijven als geloof en geloven is iets wat je met je hart doet, want het betreft hier geloof in dingen die je niet kan aanraken of zien.

Iman is: dat je gelooft in Allah, de engelen en de laatste dag ofwel de dag des oordeels.

Verder dat je gelooft in de profeten, in de heilige boeken en dat alles in het leven, goed of slecht afkomstig is van Allah.

Iman is dus eigenlijk de gemoedsgesteldheid die ligt achter de islam. Het geloof dat jou doet beseffen dat de vijf zuilen die een moslim zijn opgedragen goed zijn en dat je die met hart en ziel wilt uitvoeren, simpelweg omdat Allah dat heeft opgedragen in zijn Heilige boek, de Koran.

Iman geeft je de kracht om door te zetten als het gaat om het uitvoeren van de vijf zuilen van het geloof, de islam (islam betekent onderwerping aan de Heilige Wil van Allah). Je iman (geloof) steunt jou in de je onderwerping en geeft je de kracht om deze vol te houden, met de zegen van Allah, de Barmhartige en Genadevolle. Het beseft dat je zonder zegen en steun van Allah niets bent. Naast iman heb je ook **ihсан**. Ihsan (letterlijk vertaald als perfectie) zou je kunnen omschrijven als 'zeker weten'. Het komt neer op het aanbidden van Allah alsof je Hem ziet, want Hij ziet jou wel, ondanks dat jij Hem niet ziet. Het is dus nog sterker in het geloof staan dan het hebben van iman. Het is het weten dat Allah je voortdurend gadeslaat en het je ook dienovereenkomstig gedragen.

2 Juli 2013

Allah is geduldig as-Sabur

Allah heeft vele namen, die allen verwijzen naar Zijn Heilige Eigenschappen. Van al deze namen zijn er aan ons mensen 99 bekend. De andere zijn voor ons verborgen, zoals zoveel van Allah's Grootheid voor ons verborgen blijft. Wij kunnen ons Allah's onmetelijke Macht, Liefde en Geduld niet voorstellen.

Allah heeft alles geschapen en er is niets dat gebeurt in de wereld en geen verandering, ook niet die van het kleinste mosterdzaadje, die Allah ontgaat. Allah heeft de wereld en de zeven hemelen perfect geschapen en alle wezens en planten en alles wat er verder is een unieke identiteit gegeven. Er is geen molecuul hetzelfde. En alles is in beweging en prijst Allah's glorie.

Wij mensen hebben de eer Allah's vertegenwoordigers op aarde te mogen zijn, maar dikwijls beschamen wij deze eer. We maken er een puinhoop van en we vergeten Allah en luisteren niet meer naar wat onze ziel verlangt. Allah ziet dat allemaal en soms denk ik met mijn klein bekrompen hoofdje: hoe kan Allah zo geduldig zijn? Hoe kan Hij al deze ellende die mensen veroorzaken en het leed dat zij elkaar en andere wezens (zijn schepselen!) aandoen blijven aanzien en niet ingrijpen. Hij heeft de macht om alles te bepalen en alles te

veranderen, maar Hij laat de mens zelf kiezen en fouten maken. Eén van de 99 heilige namen van Allah is as-Sabur, de Geduldige. Er is geen groter geduld dan het Geduld van Allah. Ik ben verstomd, als ik het beseft.

20 Juli 2013

Ramadan

Elk jaar wordt er gevast door moslims in de maand ramadan. Het exacte tijdstip van deze heilige maand verschuift telkens met ongeveer 11 dagen naar voren in de jaren van onze westelijke (gregoriaanse) jaartelling. Dat is omdat de islamitische maanden telkens beginnen met een nieuwe maan, terwijl men in de christelijke jaartelling gewend is het aftellen van de maanden te baseren op de stand van de zon. Het islamitische jaar duurt daarom ongeveer 11 dagen korter dan het christelijke jaar. We zitten nu in het islamitische jaar 1434. De islamitische jaartelling is begonnen met de verhuizing van Mohammed van Mekka naar de stad Medina (op 16 juli 622 n. Chr.). In 638 n. Chr. werd de datum van deze verhuizing - in het Arabisch *hidjra* (هجرة) genoemd - door kalief Omar ibn al-Chattab uitgeroepen tot het eerste jaar van de islamitische jaartelling. De islamitische maanden

heten anders dan de christelijke maanden en hebben een iets andere duur. Er zijn geen maanden van 31dagen, maar alleen maanden van 29 of 30 dagen in de islamitische jaartelling.

Door dit verschil in de lengte van de maanden tussen de islamitische en de westelijke kalender komt het dat de ramadan door de jaren heen naar voren verschuift. Toen ik 35 jaar geleden moslim werd was de ramadan ergens in het einde van de zomer en nu, na 35 jaar valt de ramadan weer in de zomer na een reis door de lente, winter en herfst.

Vanaf dat er moslims in Nederland wonen, besteden de Nederlandse media elk jaar enige aandacht aan het verschijnsel ramadan. In de 70-er jaren, toen ik in Utrecht werkte en studeerde kwam de ramadan ter sprake, omdat veel buitenlandse werknemers (toen nog 'gastarbeiders' genoemd) aan het vasten waren. Ik was toen nog geen moslim, maar zoekende. Zoekende naar een kader waarin ik mijn Godsbesef kon plaatsen. Want dat er een God bestond stond voor mij al vast vanaf mijn vroege jeugd. Ik was diep onder de indruk van de toewijding van mijn overburen (een groep 'gastarbeiders'), die kennelijk zoveel van 'hun Allah'

hielden dat zij bereid waren voor Hem van de dageraad tot zonsondergang geen eten en drinken tot zich te nemen en zich te onthouden van seks. Telkens als het donker werd dacht ik aan hen: 'O, nu mogen ze eindelijk eten'. Dat mensen zo iets over hadden voor hun Schepper en dat zij hun geloof niet alleen beleden met woorden maar ook met daden ontroerde me zeer. Ik wist toen nog niet dat ik enkele jaren later me met heel mijn hart zou bekeren tot de islam.

Nu zijn we vele jaren verder en de toenmalige 'gastarbeiders' zijn veelal hier gebleven, hebben hun gezinnen hierheen gehaald en hun kinderen kregen weer kinderen en nu spreken we alweer van een tweede of derde generatie. Er zijn meer moslims bijgekomen. Mensen die moesten vluchten voor ellendige toestanden in hun eigen land, mensen die hier kwamen via een huwelijk met een hier inzittende. Verder een niet te onderschatten groep van 'nieuwe moslims', bekeerlingen. Mannen en vrouwen van uiteenlopende nationaliteiten die uit vrije wil hebben gekozen voor dit magistrale geloof, dat straalt als een heldere zon. Je kunt stellen dat de groep moslims in Nederland zeer heterogeen is en

mensen bevat uit alle nationaliteiten en uit alle lagen van de bevolking.

Toch blijft in Nederland nog vaak hardnekkig het misverstand bestaan dat 'islam' zo een beetje hetzelfde is als 'Turk' of 'Marokkaan'. De islam is er voor iedereen en is niet gebonden aan waar je vandaan komt of waar je woont. Het is een godsdienst en geen cultureel erfgoed van alleen bepaalde groepen mensen.

Over de hele wereld zijn moslims te vinden, steeds meer en steeds verspreider als de sterren in de lucht. Ze zijn van alle nationaliteiten. Alhamdulillah.

Ramadan Mubarak, mijn broeders en zusters. En mogen de mensen die nu zijdelings de zoete smaak proeven van de ramadan de islam (is letterlijk: overgave aan de Wil van Allah) gaan begrijpen en misschien ooit de islam en de ramadan gaan omhelzen. Allah is Groot en alle lof komt alleen Hem toe.

20 Juli 2013

Waarom vasten?

Waarom schrijft de koran voor dat wij moeten vasten in de maand ramadan? Vasten in de maand ramadan is één van vijf zuilen van de islam en dus voor de moslim

een verplicht onderdeel. Er staan vele voorschriften, geboden en verboden in de koran en het waarom ervan wordt niet altijd verduidelijkt.

En een beroemde hadith zegt: *Aboe Huraira verhaalt dat de boodschapper van Allah zei: 'Allah, de Majesteitelijke en Machtige Heer, zegt: 'Alle werken van de zoon van Adam (dus de mens) zijn voor hemzelf, behalve het vasten, dit (werk) is voor Mij en Ik zal hem ervoor belonen. Het vasten is een schild. Wanneer een van jullie een dag aan het vasten is, behoort hij losse praat te vermijden en geen rumoer te maken. Mocht iemand hem beschimpen of met hem willen vechten, dan moet hij zeggen: Ik ben aan het vasten.'* Bij Hem in Wiens hand het leven van Muhammad is, de adem van degene die aan het vasten is, is voor Allah beter dan de geur van muskus. Iemand die vast ervaart twee vreugden, wanneer hij zijn vasten beëindigt, en hij is vol vreugde met zijn vasten wanneer hij zijn Heer ontmoet. (Hadith qudsi in Buchari en Muslim).

Bovenstaande zijn twee belangrijke uitspraken omtrent vasten uit de koran en hadith. Over de zegen van het vasten is weinig discussie. Door vasten worden begane zonden vergeven en de moslim toont door te vasten zijn

oprechte liefde voor Allah. En liefde maakt blij en liefde voor de Almachtige maakt meer dan blij. Dat is, denk ik, de 'zoete smaak' die ik probeer te beschrijven. Je hebt een droge mond en je voelt je soms een beetje slap, maar de blijdschap die je vanbinnen voelt is een energie die de motor van je lichaam en verstand alsnog op volle toeren doen draaien.

Daarom ben ik het niet eens met Maja Misshke wanneer zij schrijft

in <http://politiek.thepostonline.nl/2013/07/18/ramadanjournaal/> :

'Geen woord over hoe moeilijk het is om te werken, hoe vervelend het is om op het werk een maand lang op halve kracht te draaien, zodat je collega's ongevraagd bij jouw religieuze verplichtingen worden betrokken. Zij moeten het namelijk gewoon maar even opvangen. Zou het niet handig zijn als het ramadanjournaal tips zou geven over welke afspraken daarover te maken zijn, hoe conflicten daarover op te lossen?'

Ik heb de ervaring niet dat ik tijdens de ramadan mijn werk maar op halve kracht zou kunnen doen.

Integendeel, ik heb juist vaak ervaren dat het vasten een extra dimensie gaf aan mijn werkzaamheden en de

manier waarop ik daarmee bezig was. In haar hele artikel wordt vasten door Maja m.i. beschreven alsof het een vervelende verplichting zou zijn die meer op een straf zou lijken dan op een daad die mensen met hun hele hart graag verrichten. Zij heeft kritiek op het programma 'Ramadanjournaal' en vindt dat dit op een te grote juichtoon werd gepresenteerd. Ik keek er zelf ook naar via uitzending gemist en vond het evenals zij geen perfecte weergave van wat de ramadan betekent voor mensen. Het programma begon in mijn ogen zinvol met het belichten van een jong Chinees echtpaar, dat zich tot de islam heeft bekeerd en het vragen naar het wel en wee van een bekende Nederlander die ook een dag mee wilde vasten. Daarna werd een beetje rommelig en werden inderdaad een aantal onderwerpen wel aangeraakt maar niet goed uitgediept. Maar Mischa verwacht wel erg veel te zien te krijgen in de 28 minuten dat het programma duurde. Kritische vragen en spirituele verdieping! Misschien is dat wel een goed idee voor een eventuele volgende uitzending. Mensen met vragen over de ramadan deze laten stellen aan mensen die aan het vasten zijn. Ikzelf ben al blij dat ik in een uitzending over de ramadan niet alleen maar vol gedekte tafels zag,

zoals je die in de begintijd van de uitzendingen over de ramadan vaak zag via allerlei islamitische omroepen, die nu alweer het loodje hebben gelegd.

Over andere voordelen van vasten is veel gezegd:

- Het prikkelt de spirituele groei, doordat het vasten het zelf er aan herinnert dat Allah zijn ware eigenaar is en dat het zelf geen absolute zeggenschap heeft.
- Het vasten herinnert het zelf er aan dat het zwak en behoeftig is en hoe afhankelijk het van Allah is voor de voorziening in zijn basisbehoeften, waarmee de deur naar verbinding met Allah geopend wordt.
- De honger die door het vasten ontstaat, geeft de geest de gelegenheid te ontsnappen aan de fysieke dominantie van het lichaam en zich te ontwikkelen.
- Door het vasten, zullen de rijken ervaren wat het is om honger te hebben en niet in staat te zijn het eten te kunnen kopen wat men wil.
Daardoor zullen de rijken meer bereid zijn aan liefdadigheid te doen, wanneer zij vasten. Dit zorgt

voor een band tussen de arm en rijk, hetgeen tot sociale cohesie leidt.

- Tijdens de Ramadan, wanneer moslims elkaar uitnodigen om de vasten te breken en ze elkaar iedere avond in de moskee tegenkomen, is er veel interactie tussen moslims.
- Het grootset nut van vasten is dat het de beste manier is om de wilskracht te trainen.
Doordat het voor een aaneengesloten periode van een maand gebeurt, wordt de zelfbeheersing die dit oplevert, een gewoonte.
- Het is bewezen dat veel ziektes als zwaarlijvigheid, hartziekten etc., veroorzaakt worden door te veel te eten en de verkeerde dingen te eten. Door 30 dagen op rij te vasten, maken moslims zich de gewoonte eigen om hun eetgewoonten te beheersen.
- Een maand lang vasten geeft ons spijsverteringssysteem en andere daarmee verbonden organen, zoals de lever, rust. Dit voordeel van herstel wordt alleen bereikt als alle lichamelijke inname voor een voldoende lange periode tijdens de dag wordt gestaakt.'

Ik weet dat er medici zijn die beweren dat vasten niet gezond zou zijn, maar vast staat dat er meer ziekten ontstaan door overeten dan door te weinig eten. Het je overmatig vol eten na een dag vasten is natuurlijk niet gezond en is ook niet iets wat de maag goed verdraagt. Dat is zeker niet de bedoeling van vasten. Dat zieke mensen en daaronder ook menstruerende vrouwen niet hoeven te vasten is ook een belangrijk punt. En ja, het is sneu dat je dit dan later in je eentje moet inhalen, maar voordeel is daarbij dan weer dat je dit mag doen op een door jou gekozen moment. En laten we eerlijk zijn: vasten doen we toch altijd alleen. We doen het voor Allah. Hij is dichterbij ons dan onze halsslagader.

21 Juli 2013

Hoe kom je over

Als we met elkaar communiceren maken wij op allerlei manieren indruk op elkaar. Dat is in het gesprek met mensen, maar ook als we schrijven. Gisteren schreef ik twee of drie 'juichverhalen' over de islam en het vasten. Daarbij heb ik me niet gerealiseerd hoe dat kan overkomen op iemand die geen moslim is.

In de regel geven mensen elkaar meestal geen directe feedback in de communicatie. Helaas. Mensen zijn dikwijls bang om eerlijk te zeggen hoe iemand overkomt, omdat dit pijnlijk kan zijn en de persoon zou kunnen kwetsen. Maar daarmee ontnemen je de ander ook een leerkans. We leren door de spiegel die de omgeving ons voorhoudt. Dat noemen we feedback of terugkoppeling. Jammer genoeg wachten sommige mensen met vertellen hoe iemand bij hem of haar overkomt tot die persoon uit de buurt is. Dan vertellen ze aan een ander in vertrouwen wat zij vinden van de afwezige persoon. Dat noem je roddelen of achterklap. Daar heeft de afwezige persoon niets aan en de persoon die het verhaal over de afwezige persoon moet aanhoren ook niet. Hoe pijnlijk ook, het is beter om aan de persoon zelf te zeggen wat je van diens gedrag, verhaal en manier van communiceren vindt. Dan kan die andere persoon daar zijn of haar voordeel mee doen. Het stemt tot nadenken over het eigen gedrag en de persoon kan besluiten voortaan zich anders te gaan gedragen. Gelukkig kreeg ik vandaag directe feedback van iemand op mijn stukjes van gisteren, zodat ook ik daarmee mijn voordeel kan doen.

Toen ik gisteren schreef over vasten en islam was ik me er niet van bewust dat dit best irritant en belerend kan overkomen op een niet-moslim, misschien zelfs ook wel op een mede-moslim. Ik kan wel heel blij zijn met de islam en het vasten en ik kan wel de bedoeling hebben om dit gevoel te delen, maar dan moet ik wel opletten hoe. Ik ga mijn verhalen van gisteren niet veranderen. Het is het verhaal van gisteren en vandaag is er een nieuwe dag. Ik besef heel goed dat wat ik voel en als waar beschouw persoonlijk is. Ieder heeft recht op zijn eigen mening en gevoel.

Toen ik net moslim was geworden rende ik naar mijn niet gelovige ouders om hen 'het blijde nieuws' te vertellen. Ik verkeerde in de veronderstelling een verborgen schat te hebben ontdekt en ik wilde die heel graag delen met mijn meest nabije dierbaren. Ik kwam dus heel enthousiast thuis met mijn verhaal. Het was een koude douche voor mij om te bemerken dat mijn moeder en stiefvader niet alleen niets moesten hebben van geloven, maar dat zij het allerm minst iets te maken wilden hebben met de islam. Ze vonden mij naïef en zwak om in deze dingen te willen geloven. 'Kennelijk moest ik er een geloof bij halen, omdat ik het alleen niet af kon'.

Dit heeft mij jaren stil gemaakt, maar nu begin ik weer mijn geloof 'ter sprake te brengen'. Wat wil ik daarmee bereiken? Ik wil voorlichten, begrip kweken en ik wil inderdaad een brug slaan. Als ik door mijn verhalen gisteren daarmee de plank geheel heb misgeslagen, dan bied ik hiervoor mijn excuses aan.

27 Juli 2013

Kwetsbaar

De ramadan brengt bij mij niet alleen maar een spirituele jubelstemming teweeg. Er zijn ook momenten van zwakte. Momenten waarop ik me lichamelijk zwak voel en ook geestelijk niet al te sterk. Het drukt me met mijn neus op mijn eigen kwetsbaarheid en weerloosheid. Soms komen herinneringen en gevoelens bij me naar boven die verdrietig zijn of op een ander manier naar om te herbeleven.

Zo zat ik vanmorgen voor het aanbreken van de dageraad als toetje kersen te eten. Ik ben dol op kersen. Als ik kersen begin te eten kan ik daar achter elkaar mee doorgaan, maar meestal stop ik mezelf om niet te 'overeten', wat je in het geval van kersen meestal moet bekopen met buikpijn. Dat zei mijn moeder altijd vroeger.

'Pas op met kersen. Nooit teveel ervan eten.' De laatste tijd denk ik veel aan mijn moeder en zonder het te willen schieten mijn ogen dan vol tranen.

Vanmorgen zat ik dus die kersen te eten en toen kwam er zo een pijnlijke herinnering bij me op. Ik herinnerde me een keer dat ik uit school kwam (ik was 6 jaar) en dat ik mijn moeder niet thuis aantrof. Ik stond voor een dichte deur. Dat was ik niet gewend. Ik wist niet waar mijn moeder was en ik raakte volkomen van streek. Ik bonsde op de deur en zette het op een huilen en schreeuwen.

'Mamma!' Mijn woede en verdriet op dat moment waren buiten proportie, besef ik nu. Alle frustratie kwam eruit van het gevoelsmatige verlies van mijn moeder na de komst van mijn stiefvader (op driejarige leeftijd), die niet hield van kinderen en vond dat 'langoren hun mond moesten houden en alleen spreken als dat van ze gevraagd werd'. Het immense verdriet om het verlies van mijn moeder (die ik nooit meer een handje mocht geven, want wij 'neetoren' moesten voor hem uit open, zodat hij ons in de gaten kon houden) kwam er helemaal uit. Ik hilde 'mijn longen eruit'.

Ik werd opgeschrikt uit mijn geschreeuw door de rustige stem van een buurvrouw. 'Wat is er aan de hand, kindje,

waarom huil je zo? 'Mijn moeder is niet thuis', zei ik razend van woedende verontwaardiging. 'Kom maar met mij mee, dan kan je even bij mij zitten tot mamma thuiskomt', zie de lieve buurvrouw en als verdoofd liep ik met haar mee naar huis. Ze zette me aan de keukentafel en zette een bord kersen voor me neer. Heerlijke kersen, waarvan sommige in tweetallen aan de steel, zodat je die aan je oren kon hangen. Maar dat deed ik niet. Ik begon zwigend van de kersen te eten, de één na de ander, of mijn leven ervan af hing. Ze waren heerlijk. Maar diep in mijn binnenste had ik een heel naar gevoel van verlatenheid dat niet overging. Dat gevoel heb ik weer als ik eraan terugdenk en als ik er nu over schrijf. Ik kan mijn huilen niet bedwingen.

Mamma, ik ben zo eenzaam geweest. Jullie waren één front, 'pap' en jij. Ik had alleen de troost van Hansje, mijn broer. Mogen jij en Hans beiden rust en vrede vinden in jullie graf. Ik houd nog steeds van jullie. Mamma, ik heb je al lang vergeven. Al toen je op je sterfbed lag heb ik je vergeven. Voor je stierf zei je: 'Ik zal aan je denken'. En ik zei: 'Ik ook aan jou'.

Mamma, ik denk veel aan jou. Moge Allah je omringen met licht, bloemen en heerlijke geuren in je graf.

6 Augustus 2013

De laatste dagen van de ramadan

Hij is weer bijna voorbij, de heilige maand ramadan. Vandaag is het de 29e vastendag voor mij en vele moslims (anderen zijn een dag later begonnen) en morgen zal het de dertigste zijn. En dan, als de maan even niet te zien zal zijn om daarna weer nieuw te verschijnen, zal deze maand overgaan in de maand shawal. Dan mag er gefeest worden en gefeliciteerd. Je mag dan ineens weer overdag eten, wat meestal heel onwennig aanvoelt. Bijna ben je bang om wat in je mond te steken. Vaak heb je ook niet zoveel trek, omdat je maag gewend is aan het ritme van eten en drinken in de heilige maand.

Nu al voel ik me weemoedig dat de maand bijna voorbij is. We zaten even heel beschermd in ons coconnetje en Allah hield de ergste duivels geketend, zodat ze ons niet zoveel lastig vielen met hun gefluister. En dan.....dan komen ze allemaal weer los en massaal zullen ze proberen vooral moslims te belagen met hun listen. Daarom moet je in de dagen na de ramadan extra op je hoede zijn, zo is mijn ervaring. Zo graag willen moslims die zoete smaak van de ramadan en het veilige gevoel

dat gehoorzaamheid aan Allah's voorschriften biedt vasthouden als een kostbaar kleinood. Maar dat is zo moeilijk in deze wereld vol verleidingen, verlangens en strijd. We moeten er weer een jaar tegenaan, gesterkt in ons iman (geloof) en in onze volharding dankzij deze mooie maand die bijna achter ons ligt.

Moge Allah ons helpen onze nafs (ego) achter te laten, zodat wij met een schoon hart naar Hem toe kunnen snellen.

9 Augustus 2013

De volgende dag

Het is nog steeds een beetje eid, maar het gloedvolle gevoel van de eerste dag begint al een beetje weg te ebben. Dat gevoel dat wij gisteren hadden is niet te beschrijven. Ik kan het maar vergelijken met één ding. De dag van en na de geboorte van mijn kinderen. Dan had ik ook dat lichte blij gevoel, alsof er een zon schijnt op alles en alsof de beelden om je heen helderder dan normaal op je netvlies komen.

Die indruk had ik gisteren ook en in een poging dit vast te leggen maakte ik links en rechts foto's van wat ik zag.

Maar ten eerst ben ik geen sterfotograaf en ten tweede:

'hoe kun je via een foto delen hoe je de wereld ziet?' Ik probeerde het toch op mijn onbeholpen manier.

18 September 2013

Zwijg....of zeg iets beters dan zwijgen....

Dat zei mijn stiefvader voeger altijd en ja, dat maakte me inderdaad stil. Wat is dan nog belangrijk om te zeggen? Mijn broer was van zichzelf vrij stil en mijn geklets hield ook gauw op als ik deze dreigende woorden hoorde. Het lijkt of ik dit nu ook tegen mezelf zeg. Wat wil ik met dit weblog, vraag ik me af. Wat is dit voor ongepast exhibitionisme? Wie is er nu geïnteresseerd in mijn hersenspinsels en belevenissen? Mijn kinderen, voor wie ik dit virtuele dagboek schrijf, hebben geen tijd (maar volgens zeggen wel interesse!) om mijn verhaaltjes te lezen. Ik voel me vrij belachelijk en nietig met dit geschrijf en heb dan ook al een tijd geen motivatie meer om te schrijven.

Moet ik schrijven over islam? Ach, ik ben geen expert, maar een hulpeloos schepsel dat gelooft dat ik perfect geschapen ben door mijn Schepper en dat ik daarom mijn Heer dank verschuldigd ben. Ik weet dat ik niet weet wat straks gebeurt en dat het geen nut heeft te denken

aan wat al gebeurd is. Het enige dat bestaat is dit moment en wat ik probeer is op elk moment datgene te doen waarvan ik denk dat Allah graag wil dat ik het doe. Ik kan Allah ook God noemen of mijn Geweten, mijn Innerlijke Gids. Ik ben het zat om in hokjes te denken, die ons mensen verdelen. Ik ben moslim, jij bent christen, boeddhist, atheïst, homo, vrouw, man. Ik heb geen wensen, geen ambitie, want alles wat hier te halen valt is tijdelijk. Ik ben blij met elk moment zonder pijn, zonder kou, zonder honger, zonder vrees. Wat is er meer te wensen?

Ik kan me boos maken om onrecht, om verdriet en pijn die mensen elkaar bezorgen, maar dat is dom. Want ik kan het niet veranderen door die boosheid. Hoe meer ik kijk naar tv, hoe meer ik me vervreemd voel van wat de mensen bezig houdt. Het lijkt of iedereen hetzelfde zegt. Ik zag laatst op één avond twee praatprogramma's met dezelfde onderwerpen, belicht door verschillende mensen, maar wat gezegd werd was identiek. Ik zag voor het eerst in jaren de koetsen van Prinsjesdag op tv en werd alleen bekoord door het schitterende hoefgetrappel van de paarden. De houterige tred van de als lakeien verklede mannen met hun barse gezichten maakte me

triest. Het deed zo lomp en bonkig aan. Ik zag bij de ingang van de ridderzaal een vrouw in het blauw de koning verwelkomen met een handdruk en vervolgens haar rug draaien naar de uitgestoken hand van koningin Maxima. Wat een gêne. De koning las, laagdrempelig en vlot, de troonrede voor, die zoals gewoonlijk al was uitgelekt.

En nu wachten wat er verder gaat gebeuren en of de plannen door de kamer geloodst kunnen worden. De grimmigheid onder de mensen neemt toe. Niemand is tevreden. En wie zijn schuld is het? Ieder kiest zijn eigen zondebok en zijn eigen gelijk. De stemming wordt er niet beter op. Spanningen tussen bevolkingsgroepen nemen toe, overal ter wereld.

Het doet me terugverlangen naar de naïeve tijd van de 70er jaren, toen Nederland nog bekend stond als een tolerant land met een open houding naar alles wat vreemd was. Ik zou zo graag willen dat we dat eensgezinde gevoel dat we allemaal mensen zijn weer krijgen. Arm, rijk, wat voor ras of geloof ook, konden we maar werkelijk alles delen. Er is genoeg voor iedereen. Make love, not war.

21 September 2013

Jinns

<http://en.wikipedia.org/wiki/Jinn>: The **jinn** (*Arabic*: الجن al-jinn, singular الجنى al-jinnī; also spelled **djinn**), or **genies**, are [spiritual creatures](#) mentioned in the [Koran](#) and other Islamic texts who inhabit an unseen [world](#) in dimensions beyond the visible [universe](#) of [humans](#). Together, the jinn, humans and [angels](#) make up the three [sapient](#) creations of [God](#). The Koran mentions that the jinn are made of a smokeless and 'scorching fire',^[1] but also physical in nature, being able to interact physically with people and objects and likewise be acted upon.^[clarification needed]^[2] Like human beings, the jinn can also be good, evil, or neutrally benevolent and hence have freewill like humans and unlike angels.^[3] The jinn are mentioned frequently in the Qur'an, and the 72nd [surah](#) is titled [Sūrat al-Jinn](#).

The Noble Koran - Ar-Rahmaan 55:15, 15

He created man (Adam) from sounding clay like the clay of pottery.

And the jinns did He create from **a smokeless flame of fire.**

The Noble Koran - Al-Hijr 15:26-42

26. *And indeed, We created man from sounding clay of altered black smooth mud.*
27. *And the jinn, We created aforetime from the smokeless flame of fire.*
28. *And (remember) when your Lord said to the angels: 'I am going to create a man (Adam) from sounding clay of altered black smooth mud.*
29. *'So, when I have fashioned him completely and breathed into him (Adam) the soul which I created for him, then fall (you) down prostrating yourselves unto him.'*
30. *So, the angels prostrated themselves, all of them together.*
31. *Except Iblîs (Satan), - he refused to be among the prostrators.*
32. *(Allâh) said: 'O Iblîs (Satan)! What is your reason for not being among the prostrators?'*
33. *[Iblîs (Satan)] said: 'I am not the one to prostrate myself to a human being, whom You created from sounding clay of altered black smooth mud.'*
34. *(Allâh) said: 'Then, get out from here, for verily, you are Rajîm (an outcast or a cursed one).' [Tafsîr At-Tabarî]*

35. *'And verily, the curse shall be upon you till the Day of Recompense (i.e. the Day of Resurrection).'*

36. *[Iblîs (Satan)] said: 'O my Lord! Give me then respite till the Day they (the dead) will be resurrected.'*

37. *Allâh said: 'Then, verily, you are of those reprieved,*

38. *'Till the Day of the time appointed.'*

39. *[Iblîs (Satan)] said: 'O my Lord! Because you misled me, I shall indeed adorn the path of error for them (mankind) on the earth, and I shall mislead them all.*

40. *'Except Your chosen, (guided) slaves among them.'*

41. *(Allâh) said: 'This is the Way which will lead straight to Me.'*

42. *'Certainly, you shall have no authority over My slaves, except those who follow you of the Ghâwîn.*

Jinns kunnen dus net als mensen goed of slecht zijn. Zij planten zich voort als mensen en zijn in de regel voor ons onzichtbaar. Wij kunnen hen niet zien, maar zij ons wel. Op de dag van de opstanding zal dit omgekeerd zijn, is mij verteld door mijn leermeester. Dan zien wij hen maar zij zien ons niet.

In principe hoeven wij geen last te hebben van jinns, mits wij ons richten op Allah en wat Hij van ons wil. Wij storen hen niet, omdat zij overwegend 's nachts leven en zij

storen ons niet. Er wordt wel gezegd dat het beter is na zonsondergang niet te veel te plenzen met water en niet de vloer te gaan dweilen. Dit kan de jinns storen, die immers van rookloos vuur gemaakt zijn. Zij houden niet van water.

Toch zijn er mensen die jinns wel kunnen waarnemen, zoals mijn leermeester, sheikh Nazim. En ook sommige kinderen nemen jinns waar. Helaas meestal niet de goede.

Mijn oudste zoon had als kind veel last van het zien van jinns. Ik begreep daar in eerste instantie niets van. Ik heb er zelf nooit een waargenomen. Hij was altijd bang om naar het huis van zijn oma te gaan, waar hij er veel zag. Volgens hem kon de ezel ze ook zien, omdat hij dat kon merken aan het gedrag van het dier dat soms midden in de nacht begon te balken. Hij was zo bang dat hij nooit naar de zolder durfde te gaan waar hij moest slapen van mijn moeder (omdat hij teveel zijn broertje en zusje zou wakker houden). Dan bleef hij soms, rillend van angst, de hele nacht onderaan de trap zitten. Toen ik dat (veel te laat) hoorde van hem en de andere kinderen brak dit mijn hart en ik heb hen niet meer laten logeren bij zijn oma.

Wat zag hij dan? Een groen mannetje en een grote clown die gemeen naar hem lachte.

Die clown zag hij ook in mijn huis vaak. Dan gilte hij het uit en als ik dan naar zijn kamer kwam beefde hij van angst. Maar ik zag niets. Hij zei dat de clown snel wegsnelde als ik eraan kwam. Ook zag hij ooit, toen hij ´s nacht naar de WC moest, mijn hele bankstel vol zitten met wezens. Maar hoe kon hij dan wezens zien in het donker, vroeg ik hem dan. Het was alsof ze oplichtten in het donker, antwoordde hij.

Ik heb toen aan iemand met meer verstand van dit soort zaken als ik gevraagd wat ik hieraan kon doen en hij raadde me aan het ayat-al-kursi (<http://www.duakracht.nl/ayat-al-kursi-troonvers>) te lezen uit de Koran, een vers dat ik toen nog niet uit mijn hoofd kende. Wordt vervolgd.

21 September

Jinns (vervolg)

In de tijd dat mijn oudste zoon K. en in mindere mate ook zijn tweelingzus K. en mijn oudste dochter L. last hadden van het zien van de jinns was ik erg verdiept in de islam.

Ik ben ook nu praktiserend moslim, maar in die tijd deed ik alle extra gebeden, wat inhoudt dat je niet vijf, maar acht keer per dag bidt. Ik stond toen elke dag twee uur voor zonsondergang op en ging pas weer (even slapen) als de zon net op was of ik rustte in de middag een paar uurtjes. Dat kon toen, omdat ik in die tijd niet werkte. Mogelijk kwam ik daardoor in die tijd veel belangrijke dingen te weten.

Zo hoorde ik 'toevallig' van een andere broeder in het geloof (het is geen toeval! Allah laat iemand te weten komen wat deze nodig heeft op elk moment!) hoe je magie en slechte dromen en gedachtes en zelfs ziekte kan bestrijden door middel van teksten uit de heilige Koran. Voor het slapen gaan las ik vier korte surahs uit de Koran drie keer, waarna ik op mijn kinderen blies, in de hoop dat dit hen een rustige slaap zou geven. Mijn oudste zoon bleef echter regelmatig de clown zien.

Ik hoorde dat je ook dezelfde surahs vier keer kon lezen en dan in water blazen. Met dat water kon je dan je huis reinigen door met de plantenspuit systematisch alle hoeken van de kamers te besproeien, kamer voor kamer, waarna je tenslotte onwelkome jinns je huis uit joeg via een openstaande deur. De beste tijd hiervoor was tussen

het middelste gebed (van de vijf verplichte gebeden) en het gebed bij zonsondergang of tussen het gebed bij zonsondergang en het allerlaatste gebed.

Ik besloot het te gaan doen tussen het middelste gebed en het één na laatste gebed. Ik wist dat ik een totale leek was en slechts een eenvoudige dienaar van de Almachtige en vroeg Allah om hulp en zegen voordat ik begon. Het was een heel plechtig moment voor mij en het was belangrijk de surahs te lezen zonder haperingen en met de uiterste concentratie.

Toen ik de surahs gelezen had blies ik in het water.

Daarna ging ik met de plantenspuit naar boven. Ik begon alle muren en hoeken van de kamers te besproeien met het water. Ik deed dat kamer voor kamer, waarbij de ramen gesloten waren en waarbij ik tekens na afloop de deur van de schoongemaakte kamer sloot. Daarna ging ik naar beneden, de trap af en werkte ook de benedenverdieping af, alle vertrekken en alle hoeken, kamer voor kamer om te eindigen in de woonkamer, waarna ik de deur naar de tuin opende.

Die nacht sliepen, wat ongewoon was, alle drie de katten die ik toen had op het voeteneinde van mijn bed. Om een uur of drie in de nacht zag ik al mijn katten overeind

zitten in een alerte houding, als met gespitste oren. Even later gingen ze alle drie tegelijk weg. Wordt vervolgd.

21 September 2013

De volgende morgen

De dag erna was mijn oudste zoon K. ziek. Het was alsof hij griep had. Ik zag het direct, omdat hij vrijwel nooit ziek was. Die dag mocht hij van mij thuis blijven van school. Toen ik de andere kinderen naar school had gebracht, zag ik ineens iets vreemds liggen onder een kastje in de hoek van de kamer, iets wat er eerder niet lag. Ik ging kijken en zag tot mijn ontsteltenis dat het een dode reiger was. Alleen het lijf met de poten lagen daar. Zijn hals en kop ontbraken. Vol walging haalde ik het dier weg met een krant en bracht het naar buiten om het te gaan begraven in de tuin. Tot mijn verbazing zag ik daar nog meer kadavers liggen, in totaal nog zes dieren: twee dode mollen, twee dode spreeuwen en twee dode muizen. Het verbaasde me dat er van drie diersoorten twee stuks waren. In totaal waren er dus, met de dode reiger meegerekend, zeven kadavers. Zoiets had ik no nooit gezien in mijn tuin.

‘Je bent hier getuige van iets bijzonders’, zei ik tegen mijn zoon K., die er met mij verbaast naar stond te kijken. Aangezien het vroor en de aarde bevroren was, kostte het mij moeite de dode dieren te begraven in mijn tuin. Ik heb nooit begrepen wat ik hiervan moest denken. Ik meende wel te begrijpen dat mijn drie katten verantwoordelijk waren voor de slachtpartij van die nacht. Maar wat het te maken had met mijn activiteiten van de dag ervoor heb ik nooit kunnen plaatsen. Ik had een fantasie dat de jinns wellicht in de dieren waren gegaan en dat mijn katten met ze 'afgerekend' hadden, maar dat is slechts een invulling van mij.

Die dag zei K.: ‘Mamma, ik ben eigenlijk een 'hele goeie' en daarom hadden die jinns het op mij gemunt.’ Ik vond dat heel vreemde woorden voor het kleine jongetje dat hij toen nog was.

Hij had, voor zover ik me kan herinneren, hierna geen last meer van het zien van jinns, maar zou nog wel een behoorlijk moeilijke jongen worden, die heel wat heeft moeten meemaken voordat hij het juiste pad is gaan bewandelen.

21 September 2013

Nog een verhaal

In die tijd praatte ik wel eens met een man die ook zijn kind naar school bracht. Hoe het kan, weet ik niet, want hij zag eruit als een rasta en ik droeg in die tijd wijde islamitische kleding met twee hoofddoeken. Maar op de één of ander manier was mijn kleding toen helemaal geen belemmering voor mensen om vrijuit met mij te praten. Jong en oud praatte gemakkelijk met mij en men legde zelfs meer bloot van zijn ziel dan ik nu meemaak.

(Ik kreeg eigenlijk pas last van die kleding als belemmering toen ik ging solliciteren naar werk.)

De man vertelde mij dat hij het soms moeilijk vond om opgewekt te blijven, omdat er heel wat was gebeurd dat hem moedeloos maakte. Hij had een lieve vrouw, die op een goed moment wat geld erfde van een overleden familielid. Van dat geld begonnen zij een winkel op het plein vlakbij de school. De winkel liep goed en ze waren gelukkig. Het leven lachte hen toe. Tot er een andere vrouw verliefd op hem werd. Hij had geen interesse in haar, maar zij accepteerde dat niet. Daarna begonnen dingen ineens te veranderen. De winkel liep niet meer en zijn vrouw begon vreemd gedrag te vertonen, zo erg dat

ze op een gegeven moment moest worden opgenomen in een psychiatrische inrichting, waar ze nu nog steeds verbleef. Intussen zorgde hij nu alleen voor zijn twee zoons. Hij was ervan overtuigd dat dit niet zomaar was gebeurd en verdacht de door hem versmade vrouw ervan dat zij magie op hem en vooral op zijn vrouw had gedaan, waardoor hun leven ineens een dramatische wending had genomen. Ik zei hem dat dit goed mogelijk is en dat als er sprake zou zijn van magie, dat deze dan ook weggehaald zou moeten kunnen worden. Ik vond het sneu voor de man en zijn vrouw, maar liet de hele geschiedenis verder rusten, met het idee dat ik er toch waarschijnlijk niets aan kon doen. Wordt vervolgd.

21 September 2013

Nog een keer dat water

Het is weer geen toeval, maar in mijn ogen door Allah beschikt, dat ik korte tijd later de vrouw die in de inrichting verbleef leerde kennen.

Op het terrein van een psychiatrische inrichting in Den Haag had men een spiritueel ontmoetingscentrum geopend. Het centrum bestond uit een hal met daaromheen een christelijke, een joodse en een

islamitische gebedsruimte. De islamitische gebedsruimte zou feestelijk geopend worden door middel van een gebedsbijeenkomst van de toen daar werkzame imam. Ik was daar ook bij aanwezig. Toen wij aan het bidden waren kwam er ongevraagd een vrouw (een patiënt) binnen die met ons meedeed. Daarbij gedroeg zij zich nogal grenzeloos door voorover op de rug te gaan liggen van de mannen die in gebed gebogen lagen met hun neus op de grond. Niemand nam aanstoot aan haar gedrag, omdat ze heel spontaan en onschuldig overkwam. Ze leek ook heel oprecht in haar goede bedoelingen met het gebed. Ik weet nu niet meer hoe en waarom ik wist dat zij de betreffende vrouw was waarover de man van de school van mijn kinderen met mij gesproken had. Misschien had ik wel een foto van haar gezien. Ik weet het niet meer. Wat ik wel nog weet is dat mijn hart geraakt werd door haar en dat ik heel sterk voelde dat dit geen gewone psychiatrische patiënt was, maar iemand die door omstandigheden 'erin geluisd' is. Ik voelde dat zij een goede ziel had.

Eenmaal thuis dacht ik: als er hier werkelijk sprake is van magie, dan heb ik misschien de sleutel om deze weg te halen. Het zou niet goed zijn om haar die kans te

onthouden. Ik twijfelde wel enigszins aan mezelf. Wie dacht ik nou helemaal dat ik was en hoezo vond ik dat ik me er ongevraagd mee moest bemoeien?

Toch won mijn bezorgdheid voor haar het van mijn twijfel. Ik vond dat ik dat kleine beetje kennis dat ik had ter beschikking moest stellen aan deze mensen. Zou het niet baten, dan zou het ook niet schaden, want mijn intentie was goed.

Ik blies de surahs die ik geleerd had in een fles water, op hetzelfde tijdstip tussen gebeden als ik eerder gedaan had bij de schoonmaak van mijn huis.

Met enige schroom gaf ik de fles aan de echtgenoot van de vrouw in de inrichting. Ik zei hem dat hij haar het water te drinken kon geven, gewoon als water of in een kopje thee. Zei erbij dat ik het met de beste intentie voor haar had gedaan en dat ik niet wist of het zou helpen, maar dat het zeker niet slecht zou zijn voor haar.

Gelukkig nam hij het water aan.

Ik weet niet of hij het haar werkelijk gegeven heeft, maar een tijd later bedankte hij me en vertelde dat zij nu uit het psychiatrische ziekenhuis ontslagen was. Ze was niet naar hem teruggekeerd helaas. Hun huwelijk was voorbij, maar het ging heel goed met haar. Zij had haar oudste

zoon bij zich en hij de jongste en ze konden goed met elkaar opschieten. Van waanzin was bij haar geen spoor meer. Of ze ooit weer bij elkaar zijn gekomen weet ik niet. En of zij hersteld is door mijn water weet ik ook niet. Misschien zou ze zonde het water toch wel hersteld zijn. Maar ik heb het water gegeven met de beste bedoeling en recht uit mijn hart.

22 September 2013

Jezus in de Koran

Qu *raan Karim surah 4 An-Nisaa:

(157) And [for] their saying, 'Indeed, we have killed the Messiah, Jesus, the son of Mary, the messenger of Allah.' And they did not kill him, nor did they crucify him; but [another] was made to resemble him to them. And indeed, those who differ over it are in doubt about it. They have no knowledge of it except the following of assumption. And they did not kill him, for certain.

(158) Rather, Allah raised him to Himself. And ever is Allah Exalted in Might and Wise.

en verder An-Nisaa:

163) Indeed, We have revealed to you, [O Muhammad], as We revealed to Noah and the prophets

after him. And we revealed to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, the Descendants, Jesus, Job, Jonah, Aaron, and Solomon, and to David We gave the book [of Psalms].

(164) And [We sent] messengers about whom We have related [their stories] to you before and messengers about whom We have not related to you. And Allah spoke to Moses with [direct] speech.

(165) [We sent] messengers as bringers of good tidings and warners so that mankind will have no argument against Allah after the messengers. And ever is Allah Exalted in Might and Wise.

en dan An-Nisaa:

(171) O People of the Scripture, do not commit excess in your religion or say about Allah except the truth. The Messiah, Jesus, the son of Mary, was but a messenger of Allah and His word which He directed to Mary and a soul [created at a command] from Him. So believe in Allah and His messengers. And do not say, 'Three'; desist - it is better for you. Indeed, Allah is but one God. Exalted is He above having a son. To Him belongs whatever is in the heavens and whatever is on the earth. And sufficient is Allah as Disposer of affairs.

(172) Never would the Messiah disdain to be a servant of Allah, nor would the angels near [to Him]. And whoever disdains His worship and is arrogant - He will gather them to Himself all together.

En surah 5 Al-Maaida:

(17) They have certainly disbelieved who say that Allah is Christ, the son of Mary. Say, 'Then who could prevent Allah at all if He had intended to destroy Christ, the son of Mary, or his mother or everyone on the earth?' And to Allah belongs the dominion of the heavens and the earth and whatever is between them. He creates what He wills, and Allah is over all things competent.

En eveneens surah 5 Al-Maaida:

(75) The Messiah, son of Mary, was not but a messenger; [other] messengers have passed on before him. And his mother was a supporter of truth. They both used to eat food. Look how We make clear to them the signs; then look how they are deluded.

(76) Say, 'Do you worship besides Allah that which holds for you no [power of] harm or benefit while it is Allah who is the Hearing, the Knowing?'

Ik denk dat o.a. passages als deze mij hebben doen besluiten voor de islam te kiezen als raamwerk om datgene wat ik in mijn hart geloofde vorm te geven.

Ik ben na mijn geboorte katholiek gedoopt, want mijn vader was katholiek. Op mijn derde jaar zijn mijn ouders gescheiden en daarom uit de katholieke kerk gegooid, want volgens het katholicisme mogen man en vrouw, eenmaal getrouwd, niet scheiden.

Daarna ben ik opgegroeid met mijn moeder en stiefvader, die beiden een grondige hekel hadden aan het katholieke geloof en geen gelegenheid voorbij lieten gaan om dit geloof in het belachelijke te trekken.

Desondanks werden mijn broer en ik wel op katholieke scholen gezet. Mijn ouders wilden dat wij al jong leerden hoe het volgens hen niet moest. Ze zijn er wel in geslaagd mij angst en afkeer te bezorgen voor nonnen. Daarvoor hebben genoeg incidenten die ik meemaakte als kleuter en basisschoolkind gezorgd.

Toen ik naar de middelbare school ging werd ik ingeschreven op een protestante school, een school waarin elke dag aan het begin van de dag een stukje gelezen werd uit de bijbel. Dat vond ik heel fijn en ik vond

de bijbel een heel mooi boek. Maar ik voelde me niet erg thuis tussen de andere leerlingen van die school. Het waren veelal kinderen van dominees en in ieder geval kinderen met vromere ouders dan ik. De tegenstelling tussen mijn thuis en het thuis van deze kinderen was groot.

In mijn studententijd had ik een katholieke vriendin, toepasselijk Maria geheten. Zij was opgegroeid met zeer kerkelijke ouders en had haar hele jeugd in het koor gezongen en deed dat nog steeds als studente. In die tijd was ik zoekende. Ik probeerde het geloof in mijn hart een plaats te geven, maar vond die niet. Zij nam me mee naar de kerk, waar ik niets begreep van de rituelen. De drie-eenheid was voor mij volstrekt vaag en onbegrijpelijk. Ook in het protestante geloof vond ik niet wat ik zocht, omdat daar veel nadruk werd gelegd op de figuur van Jezus. Daar geloofde men dat Jezus aan het kruis was genageld om op te draaien voor de zonden van de gehele mensheid. Ik kon mij niet voorstellen dat God zo een zuiver en goed persoon als Jezus liet lijden onder foltering en ten slotte een kruisiging. Ik vond dat ondenkbaar en was ervan overtuigd dat iedereen zelf verantwoordelijk was voor zijn daden, goed of slecht.

Toen ik voor het eerst de Koran las in 1978 werd in passages daarin als de hierboven geciteerde mijn overtuiging bevestigd dat er maar één God is. In de islam noemt men dat tauhid: er is maar één Allah en niemand kan met Allah vereenzelvigd worden. Heel duidelijk komt dit naar voren in de **Surah Al-Ikhlaas (112)**:

- (1) *Say, 'He is Allah, [who is] One,*
- (2) *Allah, the Eternal Refuge.*
- (3) *He neither begets nor is born,*
- (4) *Nor is there to Him any equivalent.'*

Volgens de Koran zijn er 124 000 profeten geweest op aarde, die telkens weer kwamen om de mensen te waarschuwen dat zij Allah (of God) moesten dienen en zich niet moesten overgeven aan wangedrag. Daarvan zijn er enkelen heel bekend in alle vier de heilige boeken (de psalmen, het evangelie, de torah en de koran). Voor de joden was Moses de laatste profeet. Zij erkennen noch Jezus noch Mohammed. Voor de christenen was Jezus de laatste profeet. Zij gaan nog verder dan dat, namelijk door Jezus de zoon van God te noemen.

Voor de moslims is Mohammed de laatste profeet, hij wordt wel het zegel der profeten genoemd. Een moslim gelooft niet dat Allah een zoon heeft (112:3: *He neither begets nor is born*). Voor Allah was het niet moeilijk Maria een zoon te laten baren zonder 'bevleete ontvangenis'. Zoals het ook niet moeilijk was voor Allah om Adam te scheppen en Eva en alle ander schepselen. Eveneens is het niet moeilijk voor Allah om ons te doen herleven op de Dag der Opstanding. Allah hoeft alleen tegen iets te zeggen: 'wees' en het is er. **Surah Ya-Sin 36:82:**
(82) *His command is only when He intends a thing that He says to it, 'Be,' and it is.*

24 September 2013

Jezus in de Koran (2)

Uit <http://quran.ksu.edu.sa/>

Surah 6 Al-Maaida

(110) *[The Day] when Allah will say, 'O Jesus, Son of Mary, remember My favor upon you and upon your mother when I supported you with the Pure Spirit and you spoke to the people in the cradle and in maturity; and [remember] when I taught you writing and wisdom and*

the Torah and the Gospel; and when you designed from clay [what was] like the form of a bird with My permission, then you breathed into it, and it became a bird with My permission; and you healed the blind and the leper with My permission; and when you brought forth the dead with My permission; and when I restrained the Children of Israel from [killing] you when you came to them with clear proofs and those who disbelieved among them said, 'This is not but obvious magic.'

(111) And [remember] when I inspired to the disciples, 'Believe in Me and in My messenger Jesus.' They said, 'We have believed, so bear witness that indeed we are Muslims [in submission to Allah].'

(112) [And remember] when the disciples said, 'O Jesus, Son of Mary, can your Lord send down to us a table [spread with food] from the heaven? [Jesus] said,' Fear Allah, if you should be believers.'

(113) They said, 'We wish to eat from it and let our hearts be reassured and know that you have been truthful to us and be among its witnesses.'

(114) Said Jesus, the son of Mary, 'O Allah, our Lord, send down to us a table [spread with food] from the heaven to be for us a festival for the first of us and the

last of us and a sign from You. And provide for us, and You are the best of providers.'

(115) Allah said, 'Indeed, I will send it down to you, but whoever disbelieves afterwards from among you - then indeed will I punish him with a punishment by which I have not punished anyone among the worlds.'

(116) And [beware the Day] when Allah will say, 'O Jesus, Son of Mary, did you say to the people, 'Take me and my mother as deities besides Allah?'" He will say, 'Exalted are You! It was not for me to say that to which I have no right. If I had said it, You would have known it. You know what is within myself, and I do not know what is within Yourself. Indeed, it is You who is Knower of the unseen.

(117) I said not to them except what You commanded me - to worship Allah, my Lord and your Lord. And I was a witness over them as long as I was among them; but when You took me up, You were the Observer over them, and You are, over all things, Witness.

(118) If You should punish them - indeed they are Your servants; but if You forgive them - indeed it is You who is the Exalted in Might, the Wise.

Surah 9: At-Tawba

30) *The Jews say, 'Ezra is the son of Allah ' ; and the Christians say, 'The Messiah is the son of Allah.' That is their statement from their mouths; they imitate the saying of those who disbelieved [before them]. May Allah destroy them; how are they deluded?*

(31) *They have taken their scholars and monks as lords besides Allah, and [also] the Messiah, the son of Mary. And they were not commanded except to worship one God; there is no deity except Him. Exalted is He above whatever they associate with Him.*

(32) *They want to extinguish the light of Allah with their mouths, but Allah refuses except to perfect His light, although the disbelievers dislike it.*

(33) *It is He who has sent His Messenger with guidance and the religion of truth to manifest it over all religion, although they who associate others with Allah dislike it.*

(34) *O you who have believed, indeed many of the scholars and the monks devour the wealth of people unjustly and avert [them] from the way of Allah. And those who hoard gold and silver and spend it not in the way of Allah - give them tidings of a painful punishment.*

15 Oktober 2013

De dag van de opstanding, Yawm al-Qiyāmah

Ik kan er goed in komen, dat mensen het moeilijk vinden te begrijpen, laat staan voor waar aan te nemen dat het mogelijk is dat wij weer zullen worden opgewekt als we al lang gestorven zijn. Het staat echter in alle heilige boeken van de monotheïstische godsdiensten en ook wordt in deze boeken beschreven dat in alle tijden de meeste mensen moeite hadden het te geloven. Dat staat ook herhaaldelijk in de Koran. Allah legt uit dat het voor Hem niet moeilijk is een schepping voor de tweede keer op te wekken. Immers Hij hoeft om iets te laten gebeuren alleen te zeggen: 'wees' en het is.

Heel mooi vind ik het beschreven in de volgende surah:

Surah 22 Al Hajj

'22:5 O People, if you should be in doubt about the Resurrection, then [consider that] indeed We created you from dust, then from a sperm-drop, then from a clinging clot, and then from a lump of flesh, formed and unformed - that We may show you. And We settle in the wombs whom We will for a specified term, then We bring you out as a child, and then [We develop you] that you may reach

your [time of] maturity. And among you is he who is taken in [early] death, and among you is he who is returned to the most decrepit [old] age so that he knows, after [once having] knowledge, nothing. And you see the earth barren, but when We send down upon it rain, it quivers and swells and grows [something] of every beautiful kind.
22:6 *That is because Allah is the Truth and because He gives life to the dead and because He is over all things competent*

22:7 *And [that they may know] that the Hour is coming - no doubt about it - and that Allah will resurrect those in the graves.*

22:62 *That is because Allah is the Truth, and that which they call upon other than Him is falsehood, and because Allah is the Most High, the Grand.*

22:63 *Do you not see that Allah has sent down rain from the sky and the earth becomes green? Indeed, Allah is Subtle and Acquainted.*

22:64 *To Him belongs what is in the heavens and what is on the earth. And indeed, Allah is the Free of need, the Praiseworthy.'*

Hoe meer ik lees in de Koran, hoe meer dit heilige boek mij bekoort.

21 November 2013

Praten

Ooit schreef ik een stukje over dat het goed is minder te eten, te slapen en te praten.

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Wat betreft het eten kost het me niet zoveel moeite. Ik ben nooit een grote eter geweest en voel me het prettigst als ik alleen eet wanneer ik honger heb en nooit te veel, zodat mijn buik overvol raakt. Gewekt worden uit mijn slaap kan ik ook wel hebben. Ik heb geen moeite met opstaan, maar opstaan voor bijvoorbeeld het tahajud-gebed doe ik al jaren niet meer. Ik doe eigenlijk alleen datgene waarvan ik weet dat het minimaal vereist is voor een moslim en dat is opstaan voor het fajr-gebed, wat in de zomer ook al behoorlijk vroeg is.

Maar *praat minder*. Met dat advies (ik zeg niet gebod, want Godsdienst is 'Naseeha', advies) heb ik moeite. Ik vind zelf dat ik vaak 'voor mijn beurt' praat en dikwijls dingen zeg die niet nodig zijn en beter achterwege gelaten hadden kunnen worden. Het meest veelzeggende is immers vaak datgene wat niet gezegd wordt en daarin schiet ik te vaak aan mijn doel voorbij. Ik

wil alles wat ik voel en ervaar delen en uitdrukken.

Vandaar waarschijnlijk ook deze behoefte aan het schrijven in een weblog.

Maar wat betreft het praten met de mensen om mij heen zou ik dat graag willen beperken. Ik kan me herinneren dat ik diezelfde behoefte ook een keer heel sterk voelde in 1993, nu alweer 20 jaar geleden. Toen nam ik me voor eerst te denken en dan pas te spreken. Maar ben ik daarin opgeschoten? Na 20 jaar kan ik constateren dat dit niet het geval is. Misschien 'zingt elk vogeltje zoals het gebekt is' en ben ik een vogel met veel noten op haar zang. Er is niet veel veranderd. Ik praat nog steeds te veel.

In een hadith is overgeleverd door Imam Muslim en Imam al-Bukhaari op gezag van Abu Hurairah (radiAllahu 'anhu) dat de Boodschapper van Allah (sallAllahu 'alayhi wa salaam) zei: 'Laat degene die in Allah en de Laatste Dag gelooft, het goede zeggen of zwijgen.'

Imam An-Nawawi heeft in zijn uitleg van 40 Hadith over deze hadith gezegd: 'Ash-Shaafi'i zei: 'De betekenis van deze hadith is: wanneer iemand wil spreken, moet hij eerst nadenken. Als het hem duidelijk wordt dat er geen

kwaad schuilt in wat hij wil gaan zeggen, dan kan hij spreken. Als hem echter duidelijk wordt dat er wel kwaad schuilt in wat hij wil gaan zeggen, of zelfs wanneer hij niet zeker weet of er wel of geen kwaad schuilt in wat hij wil gaan zeggen, dan zou hij niet moeten spreken." Er is ook overgeleverd dat hij zei: 'Als jullie allemaal een vel papier zouden kopen om (alles wat je gezegd hebt) te noteren, dan zijn er veel dingen die jullie niet gezegd zouden hebben.'

Al-Imam Abu Haatim ibn Hibbaan al-Busti heeft in zijn boek 'Rawdat-ul-'Uqalaa wa Nuzhat-ul-Fudalaa' gezegd: 'Het is voor elk intelligent persoon verplicht om te allen tijde te zwijgen totdat het nodig is voor hem om te spreken. Want hoe vaak heeft iemand spijt van wat hij gezegd heeft nadat hij het gezegd heeft en hoe zelden heeft iemand spijt van wat hij gezegd heeft als hij gezwegen heeft? En de mensen die het langst ongelukkig blijven en de meeste beproevingen doormaken, zijn degenen die getroffen zijn met een losse tong en een hard hart.'

Ibn Hibbaan heeft ook gezegd: ‘Het is voor de intelligente persoon verplicht om zijn oren twee keer zo vaak te gebruiken als zijn tong en zich te realiseren dat hij twee oren gekregen heeft en slechts één mond zodat hij meer gaat luisteren dan hij spreekt. Dat is omdat hij spijt zou kunnen krijgen van wat hij gezegd heeft, wanneer hij spreekt, maar als hij zwijgt, dan zal hij niets hebben om spijt van te hebben.’

Ibn Hibbaan heeft ook gezegd: ‘De tong van de intelligente persoon schuilt achter zijn hart zodat hij zijn hart raadpleegt wanneer hij iets wil zeggen. Als er gedacht wordt dat hij zou moeten spreken dan doet hij dat, maar zo niet, dan zwijgt hij. Bij de onwetende persoon bevindt het hart zich echter op het puntje van zijn tong, dus spreekt hij zonder na te denken. En degene die zijn tong niet bewaakt, begrijpt zijn religie (islam) niet.’

revisie:Abo Abdillah bron:<http://www.AIMutaqqun.tk>
Kijk, dit moet ik nu gewoon in mijn beide oren knopen.

21 November 2013

De vier vijanden en de vier getuigen

Wat ik begrepen heb uit de lessen van grandsheikh
Abdullah al Faizad ad-Daghestani:

Wij mensen hebben vier vijanden, en al deze vijanden zijn te vinden in onszelf: **het ego** dat altijd bij ons is en ons aanspoort tot alles wat ons vervreemdt van de ziel, **de begeerte** die ons constant belaagt, **de satan** die ons wil verleiden tot kwaad en **het wereldse** dat ons bezighoudt met haar verleidingen. Het is dus zaak deze vijanden te bestrijden en niet de 'vijanden' om ons heen. Immers wij kunnen een ander mens niet veranderen, maar alleen onze eigen intenties en ons eigen gedrag. Verder hebben wij ook vier getuigen op elk moment dat wij iets denken, voelen of handelen. Dat zijn Allah, Die dichterbij is dan onze halsslagader en aan Wie niets ontgaat, zelfs de beweging van het kleinste atoom in dit universum. De twee engelen aan onze linker- en rechterzijde en de profeet. Dit zijn de vier getuigen die zullen getuigen voor ons op de Dag der Opstanding. Sheikh Abdullah waarschuwt ons ervoor niet de vijfde getuige te willen zijn. Daar bedoelt hij het volgende mee. Wij hebben niet het recht te oordelen over het gedrag van een ander. Voor ieder zijn al vier getuigen en het is verboden een vijfde getuige te zijn.

Daar kom ik al direct aan mijn volgende valkuil. Hoe vaak oordeel ik niet, in gedachten of zelfs met uitgesproken woorden. Welk recht heb ik daartoe? Helemaal geen recht! Het oordeel is uiteindelijk uitsluitend aan Allah en wij hebben daar niets aan toe te voegen. Wij zijn hier niet om te oordelen, maar alleen maar om ons best te doen, zodat de vier getuigen geen slechte dingen over ons hoeven op te tekenen. Daarmee hebben we het al druk genoeg. Geen tijd dus om te oordelen over anderen. Ik zeg nu tegen mezelf: 'open je hart en zet al die (voor)oordelen opzij'. Kijk weer onbevangen, in onschuld, en geef Allah de kans nieuwe vensters van inzicht te openen.

En nu nog de uitvoering van dit mooie plan.

7 December 2013

Echte Vriend

Vrienden, familie, kinderen, mensen om me heen kunnen dierbaar zijn. Maar hoe dichtbij ik iemand ook naast me kan voelen, het is nooit zo dat iemand altijd bij me kan zijn en altijd naar me luistert. Ook een beste mensenvriend heeft andere zaken aan het hoofd dan mijn leven en kan niet op elk moment met mij bezig zijn

en voor mij klaar staan. Daarbij is een mensenvriend soms een tijd afwezig en dus niet altijd in mijn buurt. Soms verdwijnt de vriend of het familielid helemaal uit mijn leven, omdat deze overlijdt.

Maar er is één Vriend die altijd bij me is, ja, dichterbij dan mijn halsslagader, en dat is Allah. Allah hoort en ziet alles wat er gebeurt, ook de beweging van het kleinste miertje of zelfs atoompje, en het vermoeit Hem niet. Allah ziet mij dag en nacht bij alles wat ik doe en bij Hem kan ik terecht met al mijn vragen en zorgen. Allah houdt onvoorwaardelijk van Zijn schepselen en is er voor iedereen. Hoe kan het dan zijn dat wij mensen soms niet beseffen dat deze Vriend er altijd is voor ons. Wij gaan naarstig op zoek naar andere vrienden, die ons nooit zoveel liefde zullen kunnen geven als Allah.

Allah heeft recht op mijn onvoorwaardelijke liefde. En Hij is de Enige. Het klinkt misschien hoogdravend voor de lezer en zeker als deze zelf niet in een Hogere Macht gelooft. Maar ik kwam gisteren met een schok weer tot dit besef. Alleen Allah verdient mijn liefde en in naam van Allah krijgen mijn daden betekenis en opgewektheid. In naam van Allah heb ik vrede met alles, goed of slecht, dat me overkomt. Alleen bij Allah vind ik vrede. Alles

komt van Allah en er is niets dat voor mij bestemd is dat niet bij mij terecht zal komen. Ik hoef niet te zoeken en te streven, want alles is er al, hier op dit moment en ik bevind me in de veilige omarming van Allah. Wat een rust, vrede, salam.

Zoals Abdul-Qadir Gilani zegt in *Futuh al-Ghaib* (Revelations of the Unseen): 'wees als een dode in handen van de lijkenwasser, zonder wil'. Zet alle gedachten en wereldse zorgen opzij en Allah zal je handelen gaan bepalen. Allah zal je dingen laten doen die je zelf nooit voor mogelijk had kunnen houden en die je op eigen kracht niet had kunnen doen.

Alhamdulillah, ik ben zo dankbaar dat ik gelovig ben. *Islam*, dat wil zeggen overgave aan (de Wil van) Allah, onze Schepper, is ouder dan de islam als religie, zoals later geïnstitutionaliseerd als de '*godsdiens van de islam*'. Alle scheidingen die mensen hebben aangemaakt tussen de diverse religies zijn fictief. De 'institutionele bolwerken' verschillen, maar de boodschap is in alle religies dezelfde. En er is maar één Schepper.

Laatst zat ik wat Youtube-filmpjes te kijken en stuitte ik op een discussie tussen jongeren van verschillende geloven met als thema of God en Allah dezelfde waren.

Volgens iemand had de christelijke God andere eigenschappen dan de islamitische Allah. Wat jammer dat we niet zien dat alle Kwaliteiten en Heilige Eigenschappen verenigd zijn in één Entiteit die wij met onze hersens niet kunnen omvatten en die sommigen God noemen, anderen Jaweh, anderen Allah en anderen de Bron of Oorsprong.

Zoals in de Qur'an is te lezen: 'Allah, de Verhevene heeft gezegd: 'De hemelen en aarde kunnen *Mij* niet bevatten, maar het hart van de gelovige, dàt kan *Mij* bevatten'

Soms vangt mijn hart een glimpje op. En dan heb ik maar één wens: 'altijd dicht bij Allah zijn'.

18 December 2013

Schade door middel van de tong

De profeet heeft ooit zoiets gezegd als dat de tong het meest verraderlijke is dat je hebt. Deze kan je grootste vijand zijn als je de verkeerde dingen zegt. Een goede moslim is die persoon die niemand schaadt met zijn hand noch met zijn tong.

Gevaar van onze tong :

De Profeet -Salallahoe alayhie wasalam- zei: 'Elke keer dat de zoon van Adam 's morgens opstaat, waarschuwen al zijn organen zijn tong op een strenge wijze en zeggen tegen hem: 'Vrees Allah voor ons, want wij zijn afhankelijk van jou: als jij op de weg van rechtschapenheid blijft, zullen wij hetzelfde doen en als jij afwijkt, zullen wij samen met jou afwijken.' [Tirmidhie. Hasan verklaard door Shaykh Al Albanee]

Hoe waar is dit. Als ik iets verkeerd zeg en merk dat ik iemand heb pijn gedaan, heb ik ook pijn. Ik kan de woorden niet meer terugnemen. Ze blijven bijten in de ziel van de ander en daarmee ook in mijn ziel. En wat is verkeerd? Datgene dat wordt gezegd in arrogantie bijvoorbeeld. Dit gebeurde vandaag in mijn geval. Als ik zeg dat ik iets goed gedaan heb en dat een ander dat mij niet nadoet, wat betekent dit dan? Dubbele schade. Ik geef aan mezelf een compliment, dat mij helemaal niet toe komt maar Allah, die alle lof verdient. Immers alles wat ik aan goeds doe, dat doe ik dankzij Allah. In Nederland zeggen ze heel plat en toepasselijk 'het stinkt hier', als iemand zichzelf prijst. In Spanje zegt

men 'jij hebt geen oma nodig'. En dan zeg ik ook nog eens: 'Denk jij dat jij dat ook zou kunnen? Ik denk van niet'. Dat is dubbel lelijk, want dan deel ik ook nog een klap uit naar de ander: 'jij kan dat niet'.

Als die ander dan ook nog eens heel gevoelig is, dan rolt die zich op als een egel. En probeer dan maar weer de verstandhouding goed te krijgen! Dat is de schade die een tong kan toebrengen.

21 December 2013

Verhaal over acceptatie

Mijn liefste stuurde mij een heel mooi kort verhaal toe via Youtube over acceptatie. In het Spaans. Ik vertaal hier de tekst voor de lezer:

De meester en de scorpioen

Een oosterse 'meester' zag hoe een scorpioen aan het verdrinken was en besloot het dier uit het water te halen, maar toen hij dat deed werd hij gestoken. Door de plotselinge pijn liet de meester het dier los en opnieuw viel het in het water en het dreigde weer te verdrinken. De meester probeerde het dier opnieuw uit het water te halen en weer werd hij gestoken door de scorpioen. Een voorbijganger die hiernaar had staan kijken kwam

dichterbij en zei: 'Neem me niet kwalijk, maar u bent wel erg koppig! Begrijpt u niet dat iedere keer als u het dier uit het water probeert te halen, dat het dier u dan zal prikken?' 'Het is de natuur van de scorpioen om te prikken en deze zal mijn natuur niet veranderen. Mijn natuur is het te helpen', antwoordde de meester.

Vervolgens haalde hij gebruikmakend van een blaadje de scorpioen uit het water en redde aldus het leven van het diertje.

Moge het gedrag van andere mensen nooit het jouwe conditioneren (en het mijne).

30 December 2013

'One hour of Meditation is better than 70 years of worship'

Dat heeft de profeet gezegd. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat je niet zou hoeven bidden. Het bidden is een verplichting voor een moslim. Maar heel belangrijk is het nadenken over je eigen handelen en dan zo nodig bijsturen. Met hulp Van Allah. Want zonder Allah's zegen en hulp kan ik dat niet.

Het kijken en luisteren naar jezelf en nadenken over je handelen is een manier om steeds dichterbij Allah te komen,

‘To know Allah you have to know yourself’, aldus de profeet. Wij kunnen Allah niet kennen, maar Allah maakt zich kenbaar door alles wat we zien aan perfectie in de natuur, het afwisselen van dag en nacht, de maan en de zon die hun vaste baan hebben. En verder door de wetmatigheden die Allah laat zien in de wereld om ons heen en in onszelf. Als we eerlijk naar onszelf kijken ontmoeten we Allah.

Kijken, evalueren en aanpassen, dat is wat we dan steeds doen.

13 Januari 2014

Jezus is niet gekruisigd, zegt de Koran

‘And [We cursed the People of the Scriptures for] their saying, ‘Indeed, we have killed the Messiah, Jesus, the son of Mary, the messenger of Allah.’ And they did not kill him, nor did they crucify him; but [another] was made to resemble him to them. And indeed, those who differ over it are in doubt about it. They have no knowledge of it except the following of assumption. And they did not kill

him, for certain. Rather, Allah raised him to Himself. And ever is Allah Exalted in Might and Wise.’ (Koran 4:157-158)

En in een andere vertaling (de vertaling die ik anno 2018 liever lees):

*157. And for claiming that they killed the Messiah, Jesus, son of Mary, the messenger of GOD. In fact, they never killed him, they never crucified him—they were made to think that they did. All factions who are disputing in this matter are full of doubt concerning this issue. They possess no knowledge; they only conjecture. For certain, they never killed him.**

158. Instead, GOD raised him to Him; GOD is Almighty, Most Wise.

N.B. Je ziet hier een groot verschil in deze twee vertalingen. In de eerste vertaling wordt niet slechts verteld dat Jezus niet gekruisigd is, maar wordt daar ook nog aan toegevoegd (weliswaar tussen vierkante haken [*We cursed the People of the Scriptures for*]), met andere woorden dat Allah de ‘mensen van het schrift’ om deze dwaling zou vervloeken. Iets dat er waarschijnlijk niet letterlijk staat in het Arabisch en daarom dus tussen die haken is gedrukt als vertaling.

Daarom is het belangrijk, als je geen Arabisch spreekt, verschillende vertalingen te lezen. Elke vertaling is ‘ingekleurd’ door de vertaler. Van woorden die tussen haken staan kan je naar mijn mening gerust aannemen dat deze niet in het originele Arabisch als zodanig er letterlijk staan. Voeg daarbij de verschillende betekenissen die elk Arabisch woord in zijn context kan hebben en dan weet je al dat je niet blindelings moet afgaan op elke vertaling. De eerste vertaling komt van een persoon die naast de Koran ook in de hadith gelooft (overleveringen uit het leven van de profeet, die eeuwen na zijn dood zijn opgetekend) en de tweede vertaling is gedaan door iemand die uitsluitend vertrouwt op de Koran.

13 Februari 2014

Mijn ervaringen met sheikh Nazim al Haqqani

‘The Ability of the Murshid to Teach Telepathically

Regarding the different methods the Spiritual Guide

(Murshid) may use to teach the Initiate (Murid), the

venerable Khwaja Muhammad Nazim says,

‘Knowledge comes in two ways. One is by listening from outside and using that in directing oneself on a way. But

some knowledge comes from the heart, and this is more powerful in pushing one towards his target. In other words, if a command comes from outside, the ego doesn't take care to keep it, but when it comes from yourself, it has more effect. The ego never likes to be commanded, but if it is coming from the heart, you see it as honorable.

You may listen to so many lessons, but really you are waiting for that command to come from yourself. Correct and Divine Guidance come with the second way. The Awliya may speak, but they also send inspiration to hearts. The Murshid may teach by inspiration. Then, one thinks about the knowledge coming, 'I am thinking this.' The more we are purified, the more Divine Wisdom waves can be caught by our hearts' ears.

The Prophet taught that if Man can keep his heart pure, and worship sincerely for forty days, then he may catch Divine Wisdom in his heart and may speak wisdom, which is the essence of knowledge.'

NB Dit zijn niet mijn woorden, maar dit is een citaat, dat ik nu helaas nergens meer kan terugvinden. Mijn excuses hiervoor.

Ik ben nu 35 jaar moslim en 17 jaar en murid (leerling) van sheikh Mhd Nazim Adil al Haqqani van de naqhsbandi tariqat. Nog steeds ben ik op deze weg een beginneling, nog niet eens een leerling maar een liefhebber, althans zo zie ik dat zelf. De weg is lang en om echt met een gezuiverd hart verder te kunnen leven moet je sterven alvorens te sterven. Dat wil zeggen: je moet je nafs (ego) onder je voet zien te krijgen. Zover ben ik nog lang niet.

Toch heb ik in mijn leven veel wonderen mogen meemaken, zoals ik dat zelf heb ervaren. Ik was, toen ik in 1993 uit Utrecht was weggevlucht uit een slecht huwelijk met mijn vier kinderen, alleen. Dat wil zeggen dat ik niet veel mensen in Den Haag kende, maar met degenen die ik leerde kennen kreeg ik een betekenisvolle relatie. Ik heb sinds ik moslim ben erg veel steun gehad aan mijn geloof. Het was alsof Allah altijd bij me was en me moed insprak om vol te houden. Toen ik bevrijd was van dat juk van een eerste huwelijk, kwamen andere problemen boven drijven, zoals de opvoeding van mijn kinderen, die net als ik schade hadden geleden in de voorafgaande jaren. De avonden waren voor mij momenten van rust en dan was ik veel bezig met mijn

geloof. Ik schreef gedichten, vol verlangen dichter bij Allah te zijn en verder weg van dunya (het wereldse), verwerpelijke emoties en denkfouten. Ik wilde werkelijk mijn hart zuiveren. Als gezelschap had ik vaak de kat, Adelante, die als hij binnenkwam na nachtelijke wandelingen direct naar boven rende en op mijn bed kwam spinnen en die ik dan heel dichtbij voelde. Hoe vromer mijn gedachten waren, hoe dichter hij bij me kroop. Daarom gaf ik hem later de bijnaam 'soefipoes' (het was overigens een gecastreerde kater).

Toen ik mijn jongste zoon A. liet besnijden ontmoette ik in het ziekenhuis een jong echtpaar dat ook één van hun zoontjes liet besnijden. De man zag er uit als een soort Aladdin, met een wijde broek en een tulband. Als een sprookjesachtige ayatollah zou je kunnen zeggen. Maar hij sprak helemaal niet als een ayatollah maar juist heel relaxed en open. Zijn vrouw (die voor mij een vriendin zou blijven tot op heden) was ook traditioneel gekleed en samen zagen zij er prachtig uit. Ikzelf was toen Europees gekleed, maar dat scheen hen niets uit te maken. Er ontstond een vriendschap. Zij waren murid (leerling) van sheikh Nazim.

In het begin begreep ik niet zo goed de noodzaak van het leerling zijn van een sheikh. Ik had immers juist de islam gekozen omdat het een godsdienst is zonder 'tussenpersonen', maar waarbij het gaat om het directe contact van de mens tot zijn Schepper. Ook het feit dat je zelf verantwoordelijk bent voor je daden en dat het leven een test is sprak me aan. Waarvoor had je dan een sheikh nodig? Ik begreep dat niet en het kwam op mij over als dwepen met een ander mens.

Toch was ik onder de indruk toen ik de ogen van sheikh Nazim zag op een foto die zij in hun huis aan de wand hadden hangen. Ik zag heel veel wijsheid en liefde in die ogen. Maar ik bleef me afzijdig houden van waar zij mee bezig waren en ging door met met het geloof op mijn eigen individualistische manier, zoals ik dat al jaren gewend was.

Toen ik in de nacht van oud naar nieuw in begin 1996 op uitnodiging van dit echtpaar een zikr meemaakte in Ridderkerk was ik 'om'. Ik kon er niet meer omheen dat mijn hart geraakt was en ik deed direct 'bayat'. Dat is een soort eed die je aflegt en eigenlijk steeds opnieuw weer kan afleggen, de belofte dat je de sheikh als je murhid (leraar) aanneemt en dat je vanaf nu zijn murid (leerling)

bent. Het pad naar Allah is een doolhof met overal gevaren die op de loer liggen. Je hebt een leermeester nodig om je de weg te wijzen. Godsdienst is advies. Naast advies door middel van woorden heeft de sheikh ook het vermogen om direct inspiratie te geven in je hart. Als je ver van de sheikh bent in kilometers kun je toch contact met je sheikh zoeken via 'rabita sharifa' door met hele je hart nabijheid van je sheikh te vragen en hulp. Dat zijn de wonderen van Allah door transmissie van de profeet v.z.m.h. en je sheikh.

Toen ik eenmaal murid was besteedde ik alle centjes die ik over had om te reizen en op plekken te komen waar mijn sheikh was. Ik wilde hem zo vaak mogelijk ontmoeten. Dat kwam er in de eerste jaren op neer dat ik hem tijdens de ramadan opzocht in Duitsland of Engeland. In zijn jongere jaren placht hij namelijk te reizen en altijd ging hij tijdens de ramadan een tijd naar Engeland en naar Duitsland. In Engeland was een klooster omgebouwd tot een plaats van aanbidding voor sufi's en in Duitsland was een herberg omgebouwd tot een Osmaanse herberg en eveneens plaats van aanbidding voor sufi's. Murids van overal ter wereld kwamen daar samen om hun sheikh te ontmoeten. De

voertaal was in de regel Engels. Sheikh Nazim gaf zijn sohbets, gesproken advies voor de leerlingen, in het Engels. Steeds als hij sprak had elke murid (van de honderden die toehoorden) het idee dat hij/zij iets hoorde dat speciaal voor hem/haar bestemd was. Dat was het bijzondere van deze lezingen, vol met advies en inspiratie. Alle keren dat ik ging werd mijn spirituele batterij opgeladen en nooit kwam ik met lege handen thuis.

In latere jaren reisde sheikh Nazim niet meer, maar bleef hij in zijn huis in Lefke (in Cyprus). Toen werd het de gewoonte dat murids hem daar opzochten, ook weer van overal ter wereld. Het hele jaar door ging er geen dag voorbij zonder dat het huis en de moskee en een aantal gastverblijven, gerund door broeders en zusters aldaar vol waren met murids die daar voor korte of langere tijd verbleven. Velen kwamen om hun persoonlijke problemen voor te leggen aan de sheikh en advies te vragen, anderen vroegen om genezing van een ziekte voor zichzelf of een dierbare. Hoewel ik een paar keer met hem oog in oog heb gestaan heb ik dat zelf nooit gedaan. Wel heb ik dingen gevraagd voor anderen en namens anderen die thuis bleven. Ikzelf wilde alleen

maar van hem leren en horen wat hij zei en zien hoe hij zich gedroeg.

Meestal gebeurde er echter altijd wel iets waardoor ik het gevoel kreeg dat ik toch antwoord kreeg op een dringende vraag die ik had. Sheikh praat namelijk niet altijd letterlijk tegen je en dat hoeft ook niet. Soms krijg je het antwoord ineens uit de mond van een andere murid of door het meemaken van een bepaalde gebeurtenis, of door telepathie omdat je ineens een inspiratie krijgt die uit je hart lijkt te komen. Het gaat er namelijk niet om wie degene is die spreekt, maar om Wie iemand doet spreken.

Sheikh trok zich steeds meer terug. Aanvankelijk had hij eerst nog een soort spreekuur, waarbij hij mensen ontving die even tijd kregen om hun dingen te vragen. Vaak kwam dit neer op veel geklaag en ik bewonder het geduld van mijn geliefde sheikh. Nooit heb ik hem geïrriteerd gezien tegenover zijn murids. Iedereen was voor hem welkom en voor iedereen had hij een woord of en knikje. Murids verdrongen zich om zijn hand te kussen. Hij liet het allemaal gebeuren. Nu, de laatste tijd is dat niet meer zo. Hij is inmiddels 91 jaar en hij beperkt zich tot het geven van sohbets vanuit zijn eenvoudige

kamer in Lefke waar hij vooral omringd is door familie en enkele mensen die al jaren zeer dicht bij hem betrokken zijn. De sohbets worden opgenomen op video, ondertiteld in verschillende talen en uitgezonden. Wie interesse heeft kan kijken en luisteren.

<http://saltanat.org/broadcast.php> Wat een zegen van de techniek!

De één na laatste keer dat ik naar Cyprus ging was ik in het gezelschap van twee andere murids, twee vrouwen. Het was weer een mooie reis, waarbij ik veel meemaakte en leerde. Het was alleen opvallend dat sheikh Nazim mij totaal negeerde. Althans dat leek zo. Geen asalamu aleikum.

Behalve één keer. Het was tijd voor het magrib-gebed (het gebed bij zonsondergang dat in de regel op tijd gebeden dient te worden. De sheikh had de gewoonte om het namiddaggebed (asr) en het magribgebed te bidden als imam met de vrouwen. Maar hij was er niet, dus iedereen was op hem aan het wachten. Het was al donker toen hij binnenkwam. Mijn vriendin S. nam zijn arm en leidde hem naar voren. Andere vrouwen waren ijverig bidkleden aan het neerleggen op de open buitenruimte waar gebeden werd. Ineens keek hij opzij,

recht in mijn ogen. Ik keek terug en het enige dat door me heen ging was dat ik dacht dat hij mij wel lui zou vinden omdat ik niets deed. Ik stond daar maar. Hij bleef kijken alsof hij verbaasd was over iets, maar hij zei niets en ik voelde me heel ongemakkelijk. Het was alsof hij dwars door me heen keek en ik wist niet wat hij zag. Ik dacht dat het wel weinig moois zou zijn.

Verder kreeg ik geen gelegenheid meer om dichtbij hem te komen. De avond voordat we weg zouden gaan zag ik hem boos op één van de mensen die altijd naast hem liep en altijd de rol op zich nam mensen op afstand te houden, opdat ze sheikh niet te veel voor de voeten liepen, wat overigens geen goede adab (manier van omgaan) is. Maar mensen gedragen zich in de buurt van de sheikh nu eenmaal vaak als kinderen, elkaar verdringend om zijn aandacht.

Ik stond even naast hem en prevelde: ´Asalamu aleikum and thank you for your hospitality´. Hij reageerde daar niet op.

Na mijn thuiskomst wilde ik mijn foto weghalen van de moslimsite waar ik me had ingeschreven als manzoekend. Ik schaamde me ineens dat ik me daarvoor had aangemeld. Toen ik dat wilde doen, stuitte ik op het

bericht van A., die mij graag beter wilde leren kennen.

Daarna ontstond een druk email-contact met A.

In de naqhbandi tariqat is het goed om toestemming of zegen te vragen aan je sheikh bij het doen van nika, bij scheiding, bij het maken van een grote reis of als je hem wilt bezoeken. Ik had toestemming gevraagd via een bevriende imam, die sheikh Nazim beter 'kende' dan ik.

Via via kreeg ik een sms: dat sheikh Nazim aan A. en mij zijn zegen gaf voor nika als wij het onderling eens waren. Die sms kwam op een heel cruciaal moment, dat zowel voor A. als mij heel betekenisvol was.

Daarna ben ik nog een keer met A. naar Cyprus geweest en dat was de laatste keer. A. is nu ook murid. Toen ik sheikh Nazim nog nooit gezien had droomde ik van hem en in die droom zag ik ook zijn leermeester, sheikh Abdullah ad Dagestani. Ik heb een paar ervaringen gehad die spiritueel en telephatisch genoemd kunnen worden. Ik zag de moskee van sheikh Nazim in Londen, die ik nooit eerder gezien had, in een droom. Nu heb ik dit soort ervaringen niet meer. De awliya (soefiheiligen) zeggen: wonderen zijn als 'menstruatie' voor heiligen, iets onbelangrijks dat ze alleen laten gebeuren als het nodig

is, maar niet onnodig tentoonstellen. En de wereld is een 'karkas'.

Sheikh Nazim staat al met twee benen in akhira (het leven na de dood). Dat hij nog sohbeets geeft is omdat hij van zijn murids houdt en omdat hij de wereld wil waarschuwen en van advies voorzien. Zijn hele leven heeft hij in dienst gesteld van Allah. *Reacties:*

18 Februari 2014

Welsprekend

Koran Karim Sura 55 Ar-Rahmaan

(1) aR_Ra7 Maa N	The Most Mercifull
(2) 3aL_La Ma'L QuR' 3aN	Taught the Koran
(3) 7*a La Qa'L 2iN SaaN	Created man
(4) 3aL_La Ma 8u'L Ba 5aaN	Taught him
- eloquence.

Hoe weinig woorden en hoe veelzeggend. Allah de Meest Barmhartige leerde de Koran, schiep de mens en leerde hem welsprekendheid of expressie. Alleen al deze woorden zijn voldoende om een levensles te zijn, maar er is nog zoveel meer. De Koran heeft 604 bladzijden met hemelse woorden. Ik zeg niet dat ik alles begrijp of dat ik sommige dingen die ik lees niet moeilijk vind om te

verwerken, maar dat komt, denk ik dan, omdat mijn hart nog niet zuiver genoeg is om te begrijpen.

Deze woorden hierboven uit de eerste vier verzen van soera 55 uit de Koran, sura Ar-Rahman, raken mij.

25 Februari 2014

De Hala Sultan Tekke Moskee

Wikipedia **zegt**: ***Hala Sultan Tekke** ([Turks](#): Hala Sultan Tekkesi, [Grieks](#): Χαλά Σουλτάν Τεκκέ) moskee, ook wel de moskee van Umm Haram genoemd, is een moskee aan het [zoutmeer van Larnaca](#) vlak bij de [luchthaven Larnaca](#) op het eiland . Het is een Islamitisch heiligdom aan de Griekse kant van het eiland.*

Ooit was ik op die plek. Ik was in 2000 met mijn toenmalige echtgenoot en mijn kinderen op vakantie in Larnaca. Het was de bedoeling dat wij van daaruit ook sheikh Nazim in Lefke zouden opzoeken, maar dat kon in die tijd nog niet. Je kon toen namelijk niet langer dan een bepaald aantal uren van het Griekse deel naar het Turkse deel reizen. In Nicosia stond een grote versperring met militairen en daar kon je niet zomaar langs. Alleen met een zeer tijdelijk visum, dat niet lang

genoeg duurde om helemaal naar Lefke te gaan en terug.

We hielden een soort van strandvakantie. Bij een kort uitstapje met een taxi bezochten we met het hele gezin de Hala Sultan Tekke moskee, een kleine moskee naast een heel lege vlakte gebouwd. Die vlakte was een moeras, ontstaan uit een zoutmeer. Een kleine moskee die heel alleen en prachtig daar stond, omringd door louter natuur. Met ver daarvandaan de drukte van Larnaca, het strandleven en het vliegveld. De moskee werd niet langer gebruikt als moskee, maar was een museum, dat gebouwd was rond het graf van Hala Sultan, de tante van de heilige profeet Mohammed. Er wordt verteld dat dit graf nergens op steunt, maar zweeft, een van de wereldwonderen. De moskee /het museum was alleen gedurende bepaalde uren open en werd bewaakt door een soort conciërge. Rondom en in de moskee liepen ongelooflijk veel wilde katten. Ik was onder de indruk van deze plek en werd bevangen door een enorm gevoel van vrede. Het graf van Um Hala Sultan was verscholen achter een hekwerk in de muur en vanuit het graf verspreide zich een heerlijke geur, dezelfde geur die ik eerder rook op andere heilige

plaatsen, zoals de Jannatul Baqi, de begraafplaats waar heiligen begraven liggen in Medina of de Ka'aba in Mecca. Ik was helemaal betoverd door deze plaats en mijn exman en ik baden uit pure dankbaarheid en ontroering twee rakat, wat waarschijnlijk niet gebruikelijk is. De opzichter van de moskee liet ons begaan. De heilige plek bleef aan me trekken en ik ben er daarna nog twee keer te voet naartoe gegaan. Het was een flinke afstand vanuit het hotel naar de moskee in de hitte die toen Cyprus teisterde, maar op momenten dat ik met verdrietig voelde had ik dat er graag voor over. Bij deze tochten werd ik vergezeld door mijn oudste zoon. De plek was zo vredig dat ik er steeds een tijd wilde blijven. En nu denk ik: 'Mijn zoon en ik zijn geluksvogels dat wij deze moskee en dit graf mochten bezoeken'. Ik ervoer op die plek een enorm gevoel van geluk.

Wat ik toen nog niet wist, maar later las, is dat mijn sheikh en leermeester als kleine jongen vaak van huis wegliep en uren naast het graf zat van Um Hala Sultan. Als zijn moeder dan vroeg waar hij geweest was, dan zei hij: 'Ik was bij Um Sultan die met mij praat vanuit haar graf'.

Nu is sheikh Nazim oud (92 jaar), maar vandaag beluisterde ik een sohbet waarin hij met tranen in zijn ogen zei dat hij wenste dat hij nog eens naar dit heilige graf kon gaan. Hij zegt dat Um Hala Sultan daar al 1500 jaar alleen ligt te wachten en dat zij de draagster is van de heilige vlag van de islam.

5 Mei 2014

Troostrijk

Sinds ongeveer een week mag ik van opa al stukjes lezen in de Koran. Die stukjes mag ik zelf kiezen, maar ook stuurt opa mij stukjes toe. De bedoeling is dan dat ik eerst de vertaling lees van de het gekozen vers en daarover ga mijmeren en dan is het de bedoeling dat ik het tekstje letter voor letter en vervolgens lettergreep voor lettergreep ga ontleden. Tenslotte lees ik dan de hele tekst in de taal van de Koran (opa wordt een beetje boos als ik 'Arabisch' zeg). Als ik helemaal tevreden ben en het ritme van de klanken te pakken denk te hebben, dan maak ik er een opname van.

Vandaag stuurde opa me het volgende vers toe en ik werd blij van de troostrijke inhoud van de woorden. SuB' 7aN 2a* L_ L *aa 8 (Soebhan' Allah).

Vertaling: (Sura 9_51) Zeg: 'Niets zal ons treffen, behalve wat Allah voor ons heeft beschikt. Hij is onze Beschermmer'. En laten de gelovigen daarom op Allah hun vertrouwen stellen.

8 Mei 2014

Sheikh Nazim is niet meer in dit leven

Gisteren kon ik met de beste wil van de wereld niet lang aan de pc zitten. Mijn ogen, en vooral mijn rechter, deden te veel pijn om naar het scherm te blijven turen. Het voelde voor mij meer ontspannen om naar beneden te blijven kijken. Een goede les in nederigheid.

Ik krijg zin om verder te gaan met mijn breiwerk dat nu bijna af is en ik besluit eerst de laatste mouw af te maken en te kijken hoeveel wol ik dan overhoud om het boord te verlengen. Ik zet de mouwen in en ook de zakken en ik heb de boord ook al wat verlengd, als ik A. laat passen. De mouwen zijn veel te lang en er klopt iets heel erg niet met de 'mouwkop', waardoor de mouw ook niet goed ingezet kon worden. Ik torn beide mouwen los en haal vervolgens de hele mouwkop uit. Zet er nu een kortere mouwkop op naar mijn eigen gevoel van hoe zo een ding moet lopen. Een beetje rond, maar niet in een

pyramidepunt, zoals het internetpatroon me liet breien! Ik speld dit keer eerst de mouw in en laat Ahmad nog eens passen. Perfect nu! De mouw zit nu goed en is niet meer te lang. Ik brei de ander mouw af zoals deze en zet ze beide in.

Terwijl ik bezig ben met mijn werk (eigenlijk de hele dag) luister ik naar de geluiden van buiten. Ik denk erover mijn mp3 speler in mijn oor te zetten of via mijn pc naar radio 1 te luisteren, maar iets houdt me tegen. Ik wil bij mijn gedachten blijven in deze betrekkelijke stilte en neerzien op mijn bezige handjes. Het geeft me een vreemd soort rust en ik vergeet dan de pijn een beetje.

Dan krijgt Ahmad ineens heel veel berichten in zijn whatsapp van de naqhsbandibroeders en zusters. Sheikh Nazim is overleden om 13.30 Turkse tijd, dat is bij ons 12.30, na 10 dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen. Om 15.30 uur Turkse tijd wordt hij begraven in zijn eigen Dargah in Lefke (Cyprus).

Dus toch. Allah heeft besloten hem tot Zich te nemen. Berichtjes van troost worden over en weer gezonden in de Naqhsbandi whatsapp-groep en ook Ahmad schrijft wat. 'Dat het aan ons is om verder te leven naar zijn voorbeeld van liefde'. Foto's en bewegende beelden

worden doorgestuurd van de broeders in Lefke die zijn graf aan het graven zijn en daarna van de janaza (het gebed voor een overledene). Zijn heilige tombe is vol met bloemen.

N.B. In de islam is het gebruikelijk om niet lang te wachten met het ritueel wassen en begraven van een overledene. Hoe eerder de overledene rust krijgt in zijn/haar graf, hoe beter. In dit geval ging het erg snel en ik denk dat dit ook zo is gegaan uit respect voor wat sheikh Nazim zelf altijd vertelde: 'Dat de tijd boven de grond voor een overledene erg zwaar is en zelfs een kwelling kan zijn'

Ik werk verwoed verder aan mijn breiwerk en herinneringen komen in me op aan wat ik heb meegemaakt met sheikh Nazim en hoeveel ik aan hem te danken heb. Ik voel een vreemd soort kalmte. Alsof ik blij ben dat sheikh Nazim nu rust heeft en in het licht is met alle heiligen en nobele mensen die ooit geleefd hebben. Dat hij geen pijn meer heeft en niet langer hoeft aan te zien hoe een groot deel van de wereld nu in brand staat. Ik ben zo blij voor hem en voel me dicht bij hem dan ooit. Ik ben blij dat mijn handen al de hele dag bezig zijn met een handwerk, omdat ik weet dat sheikh Nazim er

veel van hield als vrouwen bezig waren met iets te creëren met hun handen. Uitgerekend vandaag heb ik deze drang om daarmee bezig te zijn. En ook wilde ik juist vandaag me niet laten afleiden door muziek of radio. Hoe wonderlijk zijn de wegen van Allah.

Moge de ziel van sheikh Nazim voor eeuwig vrede hebben en dicht bij Allah zijn. En mogen wij meer en meer ons best doen om de liefde uit de dragen voor Allah en Zijn schepping. Mogen wij meer en meer gaan leven naar de waardevolle lessen van Shaikh Nazim, Sultan al Awlya.

Allah hebbe zijn nobele en verlichte ziel.....

9 Mei 2014

Alle geloven waren in oorsprong één

Koran Sura 21

﴿۹۲﴾ إِنَّ هَٰذَا مَثَلُهُمْ أَجَدَقُوا أَنَا رَبُّكُمْ فَأَعْبُدُونِي

(92) Verily, this brotherhood of yours is a single brotherhood, and I am your Lord and Cherisher: therefore serve Me (and no other).

﴿٩٣ وَتَقَطَّعُوا أَمْرَ هُمَيْنٍ هُمْكَالًا لِيَنَارَاجِعُونَ﴾

(93) But (later generations) cut off their affair (of unity), one from another: (yet) will they all return to Us.

20 Mei 2014

Profeten en awliya

In de loop der tijden hebben er 124.000 profeten geleefd, die steeds kwamen met dezelfde boodschap. Namelijk dat er slechts één Schepper is, Die de hemelen en aarde geschapen heeft. Altijd weer waren er mensen die daaraan geloof hechtten en mensen (een meerderheid) die dat niet deden. Heel bekende profeten zijn Adam, Ibrahim (Abraham), Ayoub (Job), Yunus (Jonas), Musa (Moses), Isa (Jesus). De laatste profeet was Muhammad sws. Hij wordt ook wel het zegel der profeten genoemd, omdat met zijn boodschap en met het laatste heilige boek de Koran alles wat daarvoor geopenbaard was aan de mensen een begrijpelijk geheel werd.

Daarnaast zijn er in alle tijden awliyas of wali's (vrienden van Allah of God) en dat zijn er heel veel. In alle tijden zijn er awliyas die vertegenwoordigers kunnen genoemd worden van alle profeten die geleefd hebben en dus zijn dat er op elk moment in de tijd 124.000. Daarnaast zijn er

meerdere mensen die vrienden van Allah of God genoemd kunnen worden en sommigen zijn zich daar zelf niet eens van bewust. Vandaar dat het kan dat je op straat misschien wel uit de mond van een vreemde iets kan horen dat een boodschap van Allah is aan jou. Alles komt van Allah en overal laat Allah zijn tekenen zien. Sheikh Nazim was en is een grote awliya van Allah. Hij wordt Sultan ul Awliya genoemd en werd tijdens zijn leven gezien als de vertegenwoordiger van de profeet Muhammad sws op aarde. Hij is niet meer in dit leven en zijn khalifa is Sheikh Mehmed Adil Haqqani (KS), zijn zoon.

Enkele gegevens over hem, te zien op zijn facebookpagina <https://www.facebook.com/pages/Sheikh-Mehmet-Adil-Al-Haqqani-KS/295708290446582?sk=info>

Shaykh Muhammad Adil, also fondly known as Shaykh Mehmet, is Maulana Shaykh Nazim's elder son.

He is known for his intense humility, and only began speaking publicly at the Lefke Dergah when his father fell gravely ill late last year. He is so humble, that he often apologises for using the word 'I' during his Suhbahs, as that is a measure of a man's ego. One can tell that a man speaks with ego, when he is using the word 'I' regularly in

his speech, often praising himself, mentioning his long service or association to the Masters. Shaykh Mehmet is nothing of the sort, he is a down-to-earth simple man, who spends most time planting in the fields and tending to Maulana's livestock. We will upload videos of him hard at work in the fields, once there is an opportunity.

Maulana Shaykh Nazim speaks very highly of him, having described him as a dragon on a few occasions. His last seclusion was done together with Shaykh Adnan Kabbani, another Lion of Maulana's, on June 14th 2010. Watch the video of Maulana Shaykh Nazim announcing this at these links:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=ouJrcollM_o

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=SjEGVnGGXIU

Here is the Saltanat TV link where Maulana appoints Shaykh Mehmet, as his Khalifa on 4th November 2011.

Maulana said:

http://saltanat.org/videopage.php?id=1395&name=2011-11-04_en_MyKhalifah.mp4

'He is my Khalifa (Deputy). He has been granted by our GrandShaykhs. He is on Golden Chain. He may issue an

order to everyone, through East and West. He is from Wuzera (Grand Viziers) of Mahdi (as).'

He gives ten minute Suhbahs, in Turkish and English.'

Helaas zijn er moslims die menen dat het volgen van een sheikh *shirk* is, dat wil zeggen *het toekennen van*

deelgenoten aan Allah. Met andere woorden: sommige

mensen denken dat degenen die een sheikh volgen aan

de de sheikh dezelfde eigenschappen toekennen als aan

Allah swta. Dat is niet zo. De weg naar Allah is niet zo

gemakkelijk, omdat er veel zijwegen zijn, die van Allah

afdwalen. Daarom is het goed een gids te hebben. De

gids vormen de Koran en hadith, maar daarnaast kan

een sheikh ook een gids zijn. Omdat deze de weg kent

en weet welke valkuilen een mens kan tegenkomen. Dus

ook de sheikh is een gids. Een sheikh is een awliya ofwel

een wali, een vriend van Allah en Allah houdt van de

mensen die Zijn weg en Zijn geboden volgen en daarom

mogen wij ook van deze awlyia houden en ze

respecteren en profiteren van hun wijze levenslessen.

Ik lees in de volgende

site: <http://www.islam786.com/awliyaallah.htm>

'HOW TO RECOGNISE A WALI

The method of recognizing a Wali and a non-Wali is to rectify one's heart and mind, and to adopt his company. Thereafter if you find that his company generates the thought and love of Allah in your heart, then he is a Wali. On the contrary, if the heart indulges in worldly thought, then he is not a Wali, because it is said, 'The heart is a mirror of another heart'.

Imam Nawawi (Radi Allahu ta'ala Anhu), and also Ibn Maja (Radi Allahu ta'ala Anhu) report that when Sayyadina Rasoolallah (Salla Allahu ta'ala Alayhi wa Sallam) was asked about the characteristics of the Awliya, he declared, 'Allah is remembered when they are seen.'

ALLAH DECLARES WAR ON THE ENEMIES OF THE AWLIYA

In Bukhari Shareef, Hadrat Abu Huraira (Radi Allahu ta'ala Anhu) reports the following Hadith-e-Quddsi: The Most Beloved Prophet (Salla Allahu Ta'ala Alayhi Wa Sallam) has said that Allah said, 'Whoever shows enmity to a friend of mine, I shall be at war with him.'

Who has the courage to be at war with Allah? Certainly, they will be destroyed! Therefore, it is important that the Awliya should be respected and honoured. Whoever

disrespects, and insults the Awliya, will without a doubt, receive Allah's wrath.

Hadrat Khawaja Gharib Nawaaz Mu'inuddin Chisti (Radi Allahu ta'ala Anhu) narrated:

'There was a man who hated the Awliya. When he died, and was placed in the grave, the people tried to turn his face toward the Qibla, but it would always turn away from that direction. The people were astonished at this action. There was a voice from nowhere announcing, 'It would be a futile exercise to try to turn his face toward the Qibla, because he used to turn his face away at seeing the Awliya, and that he who would turn his face in disgust from My friends, I will turn My face on him. He is a condemned soul, and on the day of judgement, such people will appear with faces of donkeys.'

23 Mei 2014

Blij met khalifa sheikh Mehmet

Het is voor sommigen misschien een verrassing dat sheikh Nazim zijn zoon heeft aangewezen als zijn khalifa en drager van zijn geheim, de 41e sheikh in de golden chain. Het komt niet vaak voor.

Uiteraard moest het iemand zijn met een schoon hart. En kennelijk was dat in dit geval toevallig zijn oudste zoon. Bij mijn vroegere bezoeken aan Cyprus zag ik veel mannen om sheikh Nazim heen cirkelen die allen net als hij gekleed waren en zich ook een beetje gedroegen als 'sheikhs'. Daar is niets mis mee. Het is goed om een wijs persoon na te doen in kleding en met name in gedrag en op die wijze iets te mogen overnemen van diens goede manieren. Immers sheikh Nazim was onze murshid (spiritueel leraar) en voorbeeld. Er was ook een man die ik wel eens zag langs lopen in het huis van sheikh Nazim met een grote zak aardappelen of fruit of een grote baal voer voor de dieren. 'Kijk, dat is een zoon van sheikh', vertelde een zuster mij. Hij gedroeg zich als een werkman en nooit zag je hem met een tulband en een tasbih (bidketting) rondlopen buiten, zoals zoveel andere mannen daar.

En nu is deze bescheiden, hard werkende man onze sheikh en ik ben er zo blij mee. Hij is duidelijk niet gewend veel te praten en zijn sohbeets (lezingen) zijn altijd kort, maar zo veelzeggend. Wat hij zegt maakt altijd indruk op mij.

Alhamdullillah, sheikh Nazim heeft ons de beste khalifa gegeven die we konden wensen. Zijn sohbeets tot nu toe, allemaal juweeltjes, zijn te beluisteren en te zien op de volgende pagina:

<http://saltanat.org/videos.php?topic=SheikhMuhammed>

3 Juni 2014

Bedekking

Ahmad en ik lopen te zoeken naar wat spullen in een winkelgebied

Ik heb mijn fishermanpant aan, waarin ik me heel lekker voel, want het is een broek die mijn benen geheel bedekt maar desondanks heel luchtig is en daarboven een t-shirt met driekwart mouwen. Dan zien we ineens de Marokkaanse familie, bij wie we laatst waren voor de dhikr. De oma zit uit te rusten met haar kleinzoon op een paar dozen. Zij is zedig gekleed met een hoofddoek en een wijde jellaba en haar zoon draagt gewoon luchtige Europese kledij. Ik begroet haar: 'asalamu aleikum'. Ze aarzelt een beetje, herkent me niet direct, maar laat zich toch door mij omhelzen. De zoon begroet A. ook hartelijk met een islamitische vredesgroet, waarna hij mij begroet

met goedemiddag of iets dergelijks. Dan zien we ook de vader en moeder, ma ook gehoofddoekt en zedig tot haar nek ingepakt. Ik omhels haar en ik zie haar en haar man ook een beetje verbaasd naar me kijken. A. en de vader praten wat en de zoon vraagt 'je komt toch wel naar de dhikr deze week?' Intussen sta ik erbij met mijn tasje onder mijn arm geklemd en mijn armen een beetje over mijn borst gekruist. Ik heb het gevoel of ik voor deze mensen sta in mijn onderbroek.

Ik merk, als we weglopen, dat ik enigszins van slag ben geraakt door deze ontmoeting. Voelde ik me net nog zedig genoeg met mijn wijde broek, nu voel ik me ongeveer de hoer van Babylon. Ik zeg het tegen Ahmad, dat ik helemaal van de wijs ben gebracht. Waarom zien moslims met hoofddoeken je altijd als een twijfelachtige moslim, terwijl de rest van de wereld juist met bevreemding kijkt naar deze hoofdtooi van vrouwen, die zij blijven dragen in de westerse wereld, terwijl hun mannen gewoon westers gekleed naast hen lopen.

Waarom moet ik mijn geloof aan mijn moslimbroeders en zusters bewijzen met een hoofdbedekking?

Het blijft aan me knagen. 'Ik houd van jou, hoe je ook bent en hoe je je ook kleedt', zegt A. Maar ik weet dat hij

een hoofddoek mij wel mooi vindt staan. Weer krijg ik die rare twijfels rond een lap stof. Ik zeg: 'Het lijkt wel een vlag'. Draagt de vrouw een doek, dan staat de vlag op 'asalamu aleikum'. Heeft ze geen doek, dan is het voor haar 'doei en dag'. Respect, afhankelijk van een lap. Ik krijg daar oneerbiedige middelvingerneigingen van.

6 Juli 2014

Allah heeft geen partners

Dat blijkt duidelijk uit veel verzen in de Koran, zoals ook de volgende twee verzen:

Sura 7

(196) Indeed, my protector is Allah, who has sent down the Book; and He is an ally to the righteous.

(197) And those you call upon besides Him are unable to help you, nor can they help themselves.'

Hier wordt verwezen naar de beelden van afgoden die de heidense Arabieren in de tijd van de tijd dat de Koran werd neer gezonden aanbaden. Maar hetzelfde geldt natuurlijk ook voor mensen die wij eventueel om spirituele hulp vragen naast Allah, zoals soefisheikhs. Hoe wijs deze mensen ook zijn, het blijven mensen en

dus dienaren van Allah de Almachtige en zij kunnen niets uitrichten zonder Allah. Als we voor Allah staan op de dag der opstanding dan zijn we alleen en dan zullen onze medemensen ons niet baten, noch onze rijkdommen noch onze kinderen en andere familieleden. Dat staat vaak genoeg beschreven in de Koran.

En hier hebben de tegenstanders van het soefisme wel een punt. In de soefisme tariqats lijkt het er vaak op dat de volgelingen van een sheikh de sheikh vereren en aan de sheikhs bovennatuurlijke macht toeschrijven. Het kan best zijn dat zij deze ook bezitten, maar voor aanbidding en het vragen om hulp moeten we bij Allah Zelf zijn en daar geen tussenpersonen tussen plaatsen die voor ons 'een goed woordje' zouden moeten doen bij Allah. Nergens staat beschreven in de Koran dat wij dat zouden moeten doen. Nee, Allah is dichterbij dan onze halsslagader en Hij hoort het gebed van de smekende. Allah is de Ene en Hij heeft geen deelgenoten!

Een soefisheikh is een murshid (d.w.z. een leraar), die de murid (leerling) kan helpen om een betere dienaar van Allah te worden. Maar nooit meer dan dat. Wij moeten

een sheikh niet vereren, want alleen Allah heeft daarop recht. Wij kunnen wel luisteren naar de wijze levenslessen van een sheikh en nog belangrijker: ze vervolgens ook in praktijk brengen. 'Listen en obey'. maar daarmee houdt het op. De sheikhs leren ons een goede 'adab'. Goede omgangsvormen met de wereld om ons heen te dienste van Allah. Dat is waar het om gaat.

Zelfs de profeten hebben nooit gezegd dat we hen zouden moeten vereren. Zij kwamen in alle tijden dat de mens bestaat als boodschappers om de mensen eraan te herinneren dat wij door Allah zijn geschapen en tot Hem zullen terugkeren en dat dit aardse leven niets anders is dan een test. Enkelen van hem lieten geschriften na, die alle heilig zijn, zoals de Tora, de psalmen en de evangeliën en het laatste heilige boek is de Koran, het sluitstuk van al deze geschriften. Het enige heilige boek dat in de loop der tijden nooit veranderd is door mensen.

Het richtsnoer voor ons handelen is en blijft de Heilige Koran, het Woord van Allah Zelf. Hieruit putten ook de soefisheikhs als zij ons onderwijzen en trainen.

15 juli 2014

Ontmoeting met mezelf

Het gebeurt telkens weer tijdens de ramadan. In deze maand kom ik steevast mezelf tegen en zo ook nu weer. Die ontmoeting is niet altijd zo prettig. Het is niet leuk om plotseling oog in oog te staan met mijn eigen tekortkomingen. Ik wil de lezer niet belasten met mijn privé jihad tegen mijn nafs (ego). Kan alleen maar zeggen dat ik na bijna 64 jaar in leven te zijn nog steeds verrast ben bij wat ik allemaal tegenkom in mezelf. Ik vergelijk die ontdekkingstocht met een ui. Die heeft verschillende lagen en telkens als je een laag eraf pelt kom je weer een nieuwe laag tegen. Wanneer kom ik bij de kern? Wanneer zal ik zoveel geleerd hebben van mijn fouten en onverstandige beslissingen dat ik alle lagen heb kunnen weg pellen en word ik eindelijk de persoon die ik behoor te zijn en waarover Allah tevreden kan zijn? Zal ik dat punt ooit bereiken?

De tijd is voorbij dat ik me verontschuldigde door aan te voeren wat ik heb meegemaakt in mijn jeugd en wat andere mensen fout gedaan hebben met mij in mijn leven. Ik kan andere mensen niet veranderen noch mijn

eigen verleden. Kan alleen maar kijken hoe ik nu reageer op dingen en daarin mezelf proberen te verbeteren. Hoeveel gewoonten en ingesleten patronen zijn er niet in mijn gedrag geslopen. Reactiepatronen die te maken hebben met overlevingsstrategieën uit mijn verleden. Patronen kunnen doorbroken worden. Maar dan moet ik ze eerst ontdekken en dat kan ik alleen door eerlijk naar mezelf te kijken en de feedback te overdenken die ik van anderen krijg. Elk jaar weer tijdens de ramadan voel ik een onzichtbare steun die mij helpt in dit proces een klein stapje verder te komen. Daar moet ik dan weer een jaar mee verder, tot de volgende ramadan. Wat een mooie tijd van bezinning.

15 Juli 2014

Islam en islam

Islam betekent letterlijk overgave. Overgave aan de Wil van de Schepper. De islam in deze betekenis bestaat al vanaf de tijd van Adam, de eerste profeet, waarna 24000 ander profeten volgden. O.a. Ibrahim (Abraham), die ook wel de aartsvader genoemd wordt van de monotheïstische godsdiensten, te weten het jodendom, het christendom en de islam.

'De Qur' an bevat een tot de verbeelding sprekend verhaal over hoe Abraham, profeet van God, tot het geloof in God gekomen is. Abraham had dit geloof niet van thuis uit mee. Hij groeide op in een 'normaal' gezin van zijn tijd, een gezin van afgodenaanbidders. Meer nog, zijn oom vervaardigde zelfs die beelden. Al vroeg stelde Abraham zich daar vragen bij: hoe kan men nu een beeld aanbidden dat men zelf maakt? Hij sprak er zijn oom over aan, maar die wees Abraham terecht. Hij sprak er met mensen in het dorp over en ook die wezen hem terecht. Op een avond, trok hij naar de bergen. Daar observeerde hij het vallen van de avond. Geleidelijk aan werden in de donker wordende hemel de sterren zichtbaar. En Abraham bedacht hoe sommige mensen de sterren als goden aanbaden en vroeg zich af of dat God kon zijn. Maar dan kwam de maan op – daarbij verbleekte het licht van de sterren. Sommigen aanbidden de maan als god, bedacht hij – zou dat dan God zijn? Maar tegen de ochtend kwam de zon op, en daarbij verbleekte dan weer de maan. En 's avonds, was die zon weer weg. De jonge Abraham besloot dat noch de sterren, noch de maan, noch de zon god kon zijn, maar dat God diegene was die al die hemellichamen gemaakt

had.' <http://www.amazigh.nl/awar/index.php?topic=10331>
.0

Herhaaldelijk wordt in de Koran gerefereerd aan Ibrahim als de hanif, d.w.z. hij die in één God gelooft. En zo worden ook andere profeten aangehaald in de Koran, die allemaal kwamen met dezelfde boodschap, dat er slechts één Schepper (God, Allah) is. Zij kwamen allen met de boodschap dat je je aan de wil van de Schepper dient te onderwerpen, dus met de boodschap van islam (overgave), nog voordat de islam er was als de godsdienst zoals wij die nu kennen. Profeet Muhammed v.z.m.h. was de laatste profeet en kwam met het laatste heilige boek, de Koran, die een bevestiging en aanvulling vormde van de andere drie heilige boeken, de Thora, de Psalmen en de Evangelien. En zo ontstond de godsdienst die men nu islam noemt, maar die in wezen niet verschilt van de eerdere monotheïstische godsdiensten.

Daarom vind ik het zo jammer dat die universele boodschap, zoals doorgegeven door alle profeten die op de wereld zijn geweest, over het hoofd wordt gezien en dat er nu alleen maar wordt gelet op verschillen tussen alle montheïstische geloven: het jodendom, het

christendom en de islam. Om nog maar niet te spreken van de onderlinge verschillen die ook weer gemaakt zijn door mensen tussen diverse vormen van christendom, jodendom en islam. In de islam zijn er maar liefst 73 stromingen, waarvan elke stroming beweert dat het de enige ware is.

Helemaal triest is het dat nu op de wereld mensen van ditzelfde monotheïstische geloof dat zijn oorsprong heeft gevonden bij aartsvader Abraham (Ibrahim) elkaar nu bestrijden en afmaken. Het brengt mij enigszins in de war. Zijn dit nu de mensen die het geloof in hun hart dragen? Gedragen zij zich zo, omdat zij overtuigd zijn van hun eigen gelijk? Wie heeft gelijk? Alleen Allah. Wij zijn allemaal slechts dienaren.

Ik krijg steeds meer de neiging om me terug te trekken en mijn geloof weer te beleven zoals het bij mij begonnen is, een relatie tussen mij en Allah en een weg die ik alleen dien te bewandelen, want ik ga alleen dood en de twee engelen des doods zullen mij dan vragen wat ik heb gedaan in deze wereld. Wat goed is en wat slecht is staat duidelijk beschreven in de heilige boeken en mijn leidraad is de Koran, het boek dat nooit veranderd is. Verder bemoei ik me niet meer met de stromingen.

Allemaal hebben ze wel een stukje van het gelijk, maar discussie doodt mijn geloof en ik wil er dus niet aan meedoen.

Intussen staat ook in deze heilige maand de wereld in brand en doden broeders en zusters in het geloof elkaar en hun onschuldige kinderen. Hoe heeft het zover kunnen komen? Allah, help ons!

Koran Karim 29_46 *And do not argue with the People of the Scripture except in a way that is best, except for those who commit injustice among them, and say, 'We believe in that which has been revealed to us and revealed to you. And our God and your God is one; and we are Muslims [in submission] to Him.'*

19 september 2014

Allah is echt Groot

Dat dacht ik vandaag weer, toen ik me realiseerde hoe vaak ik ben ontsnapt aan grote gevaren en valkuilen door de onzichtbare Hand van Allah de Almachtige.

Van jongs af aan ben ik door het leven gegaan op een vrij argeloze en naïeve manier. Ik zag wel dat sommige mensen aardiger waren en beter te vertrouwen dan anderen, maar in de slechtheid van de mens geloofde ik

eenvoudigweg niet. Ik bedoelde het zelf goed en ging er vanuit dat anderen ook zo waren. Als ik al benadeeld werd door een ander dan ging ik ervan uit dat het gewoon een 'foutje' was (zoals ikzelf ook fouten maakte) en dat de ander het niet zo bedoeld had. Een eenvoudig sorry van de ander of gewoon weer doen of er niets gebeurd was, was voor mij dan genoeg om die persoon te vergeven. Ik was al blij als mensen aardig tegen me deden. Mijn kinderhand was snel gevuld met liefde, waaraan ik doorgaans niet gewend was. Een aardig woord en 'je had me'.

Op die argeloze manier wandelde ik door het leven, mijn intuïtieve gevoel of iemand al dan niet te vertrouwen was negerend. Want ik was niet blind. Ik zag dat mensen soms logen of een andere intentie hadden dan ze voorwendden, maar ik luisterde niet naar wat ik zag. Ik kneep gewoon een oog dicht en zei tegen mezelf dat ik het misschien niet goed had gezien. Door dit negeren van mijn innerlijke stem, die me heus wel waarschuwde, kwam ik in diverse situaties terecht die niet gunstig waren voor mij en soms ronduit gevaarlijk. Zo ben ik drie keer in mijn leven bijna verkracht, maar nog net niet. Ik heb gemerkt dat ik goed kon schreeuwen met een verrassend

laag stemgeluid en gebruikmakend van de schrik van de belagers kon ontsnappen en wegrennen. Verder ben ik ontsnapt aan onterechte beschuldigingen aan mijn adres. Bijna werd mijn kind mij afgenomen doordat de 'vertrouwensarts' de beschuldigingen blindelings geloofde. Maar plotseling kwam hij te overlijden en hij werd vervangen door een andere vertrouwensarts, die mijn verhaal geloofde boven dat van de anonieme lasteraars. Iemand heeft me willen opzadelen met een duur huis met een zware hypotheek in combinatie met een huurcontract, waaraan ik geen einde zou kunnen maken. Dat is niet gelukt, omdat ik ineens ontwaakte uit een blind en onterecht vertrouwen in de persoon die ik ten onrechte van kinds af had proberen te zien als 'familie'. Ik had nog net de tegenwoordigheid van geest om hier niet in te trappen, maar had dat bijna wel gedaan in mijn argeloosheid. Had ik dat wel gedaan, dan had ik nu financieel in zwaar weer gezeten en zou ik zijn aangewezen op de voedselbank.

In plaats daarvan zat ik vanmorgen op mijn eigen bank in het zonnetje te overpeinzen hoe genadig Allah voor mij is geweest in mijn leven.

Alhamdulillah. O Allah, ik dank u voor de genade die U mij elke dag geeft en ik schaam me dat ik zo weinig terug doe. Niets anders dan de verplichte gebeden, waarbij mijn gedachten ook nog te vaak afdwalen. O Allah, maak mij tot Uw dienaren en laat mij liefde verspreiden onder Uw schepselen, van wie ik houd omdat het Uw schepselen zijn. Mijn daden schieten schromelijk te kort om Uw Goedheid te beantwoorden met de eer die U toekomt.

20 September 2014

Adab

A. en ik lopen boodschappen te doen in een grote en bekende supermarkt. Ik zie een man in een djellaba met een baard, die zonder te letten op de mensen om hem heen, ook zijn boodschappen doet. Even later staan we in de rij. De rij is vrij lang. Daarom komt er een kassière bij, die vrolijk mensen die kunnen pinnen oproept om bij haar kassa aan te sluiten. Achter A. staat een vrouw te bellen, die abrupt haar telefoongesprek afbreekt om naar die kassa toe te gaan. Maar de man achter haar is haar voor. Hij racet met zijn karretje voor haar uit en snijdt haar de pas af, zonder op of om te kijken naar haar.

Kennelijk is het voor hem heel belangrijk haar niet voor te laten gaan.

A. wijst me de man aan, die nu met een norse blik zijn boodschappen snel op de band zet. 'Kijk, daar word ik nu naar van', zegt A., 'dat mensen met een zogenaamd religieus uiterlijk zich zo gedragen.' 'Ja', zucht ik, 'een djellaba en een baard maken helaas nog niet dat een persoon ook adab (goede manieren) heeft.'

2 Oktober 2014

Het slachtfeest (eid ul akbar)

Zaterdag is het weer zover. Dan is het slachtfeest (eid ul akbar), een feestdag voor moslims. Het verhaal erachter vind ik mooi. In mijn eigen woorden naverteld gaat het als volgt:

'Ibrahim (Abraham) krijgt van Allah de opdracht om zijn zoon Ismael te offeren. Zonder zich het waarom daarvan af te vragen wil Ibrahim doen wat Allah hem opdraagt, want hij twijfelt niet aan het woord van Allah. Hij vertelt het aan zijn zoon Ismael, die ook onmiddellijk vindt dat zijn vader Allah moet gehoorzamen en zich daarvoor vrijwillig beschikbaar stelt. Als Ibrahim en Ismael op weg zijn naar de plaats waar de vader zijn zoon zal gaan

offeren, worden beiden geplaagd door de influisteringen van de Shaitan (duivel). Deze suggereert dat de hele opdracht waarschijnlijk een zinsbegoocheling is. Want hoe zou een liefhebbende God aan één van zijn schepselen zo een absurde en wrede opdracht kunnen geven! Shaitan probeert op zowel vader als zoon in te praten met zijn verraderlijke argumenten. Tot Ismaël het zat wordt en een steen naar de duivel werpt. De steen raakt zijn ene oog en sindsdien is de duivel dan ook eenogig. Als ze uiteindelijk bij de plaats komen waar Abraham Ismaël wil gaan offeren, gaat Ismaël braaf op een steen liggen, klaar om gedood te worden door het zwaard van zijn vader. Maar het vlijmscherpe mes lijkt ineens heel bot te zijn en Ibrahim komt met geen mogelijkheid met het mes door de plek heen waar de slagader van zijn zoon zich bevindt. Ibrahim werpt het mes teleurgesteld weg en ziet tot zijn verrassing dat het nu zo scherp is dat het een rots met gemak doorklieft. En dan ziet hij plotseling een schaap en krijgt de inspiratie van Allah swta dat hij in plaats van zijn zoon dit dier mag offeren.

Ik vind het een mooi verhaal, omdat het mij ontroert dat Ibrahim Allah zonder bedenkingen wilde gehoorzamen,

ook al ging dat in tegen de liefde die hij ook voelde voor zijn zoon. Dat is iman (geloof) ten top in mijn ogen en komt neer op een diep en zeker 'weten' dat Allah er is en dat Allah niet anders dan Rechtvaardig kan zijn, in weerwil van al ons ogenschijnlijk 'verstandig' redeneren met het beperkte brein dat wij hebben. *Onze rationele kennis kan gevat worden in een kopje, maar de kennis van ons hart omvat veel meer ruimte.*

Het is een onderdeel van de bedevaart (*hajj, een reis die iedere moslim minstens eenmaal in zijn/haar leven moet maken indien daartoe middelen zijn*) in de islam dat mensen stenen gooien naar een pilaar. Dit symboliseert datgene wat Ismaël deed, toen hij een welgemikte steen naar de duivel wierp. Ik was daar ooit bij (in 1999) en heb toen gezien dat het er rommelig en ruw aan toe gaat bij dat stenen gooien.

Verder is het gebruikelijk na afloop van de bedevaart een dier te slachten, wat het verhaal van Ibrahim en de gelukkige afloop daarvan symboliseert. Dit slachten van dieren doen niet alleen moslims die op bedevaart zijn, maar moslims over de hele wereld houden zich aan het gebruik. Soms slacht men met een groep mensen gezamenlijk een groter dier (een koe of een kalf). Soms

worden er individueel of per gezin kleinere dieren geslacht, zoals schapen of geiten. Het is daarbij regel dat je een derde deel van het vlees voor jezelf houdt, een derde geeft aan familie en burens en een derde afstaat aan de allerarmsten. En dan is het natuurlijk belangrijk dat je niet het beste stuk voor jezelf houdt.

Ik heb nooit veel begrepen van dit gebruik. Het wordt niet genoemd in de 5 verplichte zuilen van de islam en ik heb dan ook nog nooit een dier geslacht (of laten slachten, zoals dat in de praktijk meestal gebeurt). Wel krijg ik jaarlijks van mijn burens een schapenpoot, want zij leven deze traditie wel na.

In Mecca heb ik na het slachtfest op straathoeken stukken van kadavers zien liggen. Huid en afgedankte stukken vlees die aan het wegrotten waren. Niet iedereen benutte dus elk deel van het offerdier. Die taferelen gaven mij geen goed gevoel.

Het extra slachten van dieren in een weldoorvoed land als het onze, waarin de vleesconsumptie toch al hoog is zie ik niet als een daad van liefde. Het gedeelte van het vlees dat naar armen zou moeten gaan, gaat in de regel niet werkelijk naar armen, vrees ik. Want hoe kan men

bijvoorbeeld een dakloze blij maken met een stuk rauw vlees?

Ik ben moslim en probeer me in ieder geval aan de vijf zuilen van de islam te houden, maar ik heb nooit veel begrepen van deze traditie.

Wat ik alleen wil onthouden uit dit verhaal: het blinde geloof en het blinde vertrouwen dat Ibrahim en zijn zoon hadden in Allah de Almachtige. Dat vind ik mooi en naar dat voorbeeld wil ik graag leven.

2 Oktober 2014

Mijn geloof

Ik heb er al vaker over geschreven: hoe ik mijn geloof beleef. Het verhaal is echter niet statisch en mijn kijk op geloof en alles wat daarmee samenhangt verandert ook, naarmate omgevingsfactoren veranderen. Dus nog maar eens een poging.

Als kind stond voor mij onomstotelijk vast dat er een God was. Ik zag daarvan overal bewijzen om me heen. In de gebeurtenissen die ik meemaakte en die voor mij nooit toevallig waren, maar altijd verband hielden met elkaar. Mijn denken daarbij was niet zozeer causaal als wel synchroon. Ik zag een betekenisvol verband tussen het

gelijktijdig of kort na elkaar plaatsvinden van gebeurtenissen. Pas later leerde ik dat er een verschil is tussen synchroon en causaal denken, maar als kind was dit synchrone denken voor mij een gewone zaak, die ik beschouwde als 'mijn geheim'.

Als puber ging ik zoeken naar een kader om mijn 'godsbeleving' in te plaatsen. Ik vond dat niet in de kerken. Ik woonde protestante preken bij en ging met vriendinnetjes mee naar katholieke missen. Ik vond in de kerk geen aansluiting bij wat ik voelde. Filosofische beschouwingen die ik erop nalas uit oost en west konden ook nooit de lading dekken voor wat ik voelde. Vaak werd daar het idee van een hogere macht buiten beschouwing gelaten en werd naar mijn idee te veel nadruk gelegd op het eigen kunnen en willen, terwijl ik juist zoveel belang hechte aan de mysterieuze Helpende Hand die telkens leek op te duiken in de meest moeilijke situaties. Ook zag ik bepaalde wetmatigheden, die ik voor mijn eigen gemak dan maar 'kosmische wetten' noemde. Er zaten consequenties aan een bepaald gedrag of een bepaalde mentale instelling, begreep ik. Ik hield een schriftje bij om erachter te komen welke dat dan waren. Ik las boeken uit verschillende culturen en lette daarbij vooral op de

overeenkomsten in de verschillende zienswijzen uit die culturen. Zouden die overeenkomsten dan diepere waarheden kunnen zijn? Zo 'studeerde' ik verder, waarbij de leerschool van het alledaagse leven voor mij de toetssteen bleef van alles wat ik wilde onthouden.

Dat zoekende gedrag deed mij overkomen bij mensen als een soort journalist, die overal haar neus in stak, maar nooit ergens werkelijk deel van uitmaakte. Het gaf mij een gevoel van 'niet weten' maar ook een gevoel van enorme vrijheid, want alles was mogelijk.

In 1977 heb ik me laten inkaderen door een geloof waarin ik me ineens tot in mijn diepste vezels herkende, de islam. De Koran in de vertaling van Marmaduke Pickthall raakte mijn hart en ik wilde me zo snel mogelijk bekeren, wat ik ook deed. Mijn eerste stappen in de moslimgemeenschap waren tegelijk overweldigend geruststellend (het besef van de alomtegenwoordigheid van een Alwetende en Liefdevolle en Rechtvaardige Allah) als zeer beangstigend. Ik kreeg te maken met alle vooroordelen en beperkingen en het bijgeloof van de Pakistaanse geloofsgemeenschap. Ik had maar één wens: het zo goed mogelijk te willen doen en voelde me dag in dag uit te kort schieten daarin.

Het geloof heb ik nooit losgelaten, wat voor stormen mijn bootje ook lieten zwalken op de enorme zwarte oceaan, die mijn eerste huwelijk symboliseerde. Het vertrouwen in Allah en dat er ergens rechtvaardigheid moest bestaan hield me op de been. Ik ben moslim geworden en gebleven, omdat ik niet anders kan zijn dan trouw aan deze eenmaal genomen beslissing.

Maar ik heb steeds meer moeite met alles dat naar dogmatisch en onverdraagzaam neigt. En dat is wat ik nu zie bij zoveel geloofsgenoten.

Zodra het geloof een 'jasje' krijgt in de vorm van wat voor religie ook en zodra het geloof een machtsbolwerk wordt, dan gebeuren er nare dingen. Ik kan nu niet anders meer doen dan het geloof blijven zoeken in mijn eigen hart. Ik heb 37 jaar de islam bestudeerd en weet nu wat ik moet weten. Het gaat om de praktijk, wat in feite altijd al zo was. En ik meen dat het daarbij niet uitmaakt welk jasje je aan hebt. Het jasje van islam, het jasje van jodendom, christendom, hindoeïsme boedisme of zelfs een 'atheïstisch' jasje. Het gaat allemaal om de intentie waarmee je dingen denkt en doet. Levenswijsheden dateren van eeuwen geleden en profeten waren er in

groten getale (124000). Met allen dezelfde boodschap: heb de ander lief als jezelf en gehoorzaam je Schepper.

16 Juni 2015

Rahma of compassie

Terwijl ik op mijn fiets richting de yoga reed, kwam ineens het woord 'rahma' in mij op. 'Dit is de sleutel', dacht ik daarna direct. De sleutel tot de bevrijding. De bevrijding van gevoelens als angst, triestheid, woede, medelijden, enzovoort. Alle laatstgenoemde emoties beklemmen het gemoed, laten het buikje samentrekken en maken de mens benepen. Terwijl de rahma de mens bevrijdt van dit alles en wel zo dat deze mens de wereld en alle mensen en dieren in het hart zou willen sluiten in één grote omhelzing. De borst wordt letterlijk verruimd door rahma. Een moslim begint alle belangrijke en ook onbelangrijke handelingen met de al dan niet hardop uitgesproken woorden 'bismillahir Rahmanir Rahim' (in de naam van Allah, de Barmhartige en Genadevolle). Ook elk gebed en elke smeekbede beginnen met deze woorden.

Barmhartig en Genadevol zijn twee van de 99 wonderschone Eigenschappen die ons bekend zijn van Allah de Almachtige. Er zijn nog meer Heilige Namen,

maar aan ons mensen zijn er slechts 99 geopenbaard en dat is ruim voldoende voor inspiratie tot het goede. Compassie of rahma is niet hetzelfde als medelijden. Nee, zeker niet. Medelijden maakt dat je mee lijdt en dus afdaalt naar de ander in zijn/ haar emotie. Hoe kan je de ander uit dat moeras van verdriet of pijn trekken als je er samen middenin gaat zitten. Dat kan niet. Rahma is het aanvoelen van verdriet van een ander met een allesomvattende liefde die boven jezelf en de ander uitstijgt. Met die liefde kan je de ander omarmen zodat het lijden verlicht wordt. Rahma wist woede en verdriet uit en stijgt uit boven elk benepen oordeel. Rahma is groter dan wijzelf, omdat zij voortkomt uit het Goddelijke in ons. Hoe komen we aan rahma? Kan je die dan met een vingerknip bij jezelf oproepen? Nee. Rahma zit in ons hart en wacht op een gelegenheid om naar buiten te komen. Maar daarvoor moeten wij een opening geven. En hoe kan dat? Door ons bewust te worden van onze negatieve emoties en daar eerlijk naar te kijken. Pas als we dat doen, krijgen die negatieve emoties en gedachten de plaats die ze toekomt. Een plaatsje in ons door angst en eigenbelang geïnspireerde wereldje. Een wereldje dat niet meer is dan een luchtbel of gebakken

lucht. Zelf gebakken door ons voortdurende
gehersenspin.

Sta erbij en kijk ernaar en dan kan zomaar de rahma
tevoorschijn piepen. De rahma die alles verder van
ondergeschikt belang maakt. Met de rahma kunnen we
bergen verzetten, heel hard werken zonder moe te
worden en een lichtpuntje zijn voor onze medemens, van
welk geloof of gezindte ook.

28 Juni 2015

Ramadan 2015

De laatste tijd kom ik niet aan schrijven toe en de paar
lezertjes die ik heb vinden dat jammer. Ikzelf ook, want ik
houd ervan mijn gedachten en belevenissen op papier te
zetten. Zonder gêne, gewoon direct maar in mijn
openbare dagboek. Ik heb immers niets te verbergen.
Voordat deze ramadan begon zag ik er een beetje
tegenop. Zou ik het wel weer kunnen volhouden, zo lang
achter elkaar niet eten en drinken? Ik zou beter moeten
weten na zoveel jaren. Allah geeft elk jaar weer kracht
aan alle moslims die in de maand ramadan willen vasten.
Dat is een één van Zijn wonderen.

Het hele jaar door waarschuwt mijn maag mij elke paar uur dat het weer tijd is om wat te eten en als ik dat dan niet voor handen heb voel ik een borrelend protest. Maar tijdens te ramadan lijkt het wel of er de hoofdschakelaar naar het 'hongergevoel' is uitgeschakeld. Ik voel geen honger, alleen hooguit een leegte daarbinnen, die niet eens onprettig aanvoelt. Er is ruimte.

Maar natuurlijk heb ik gemakkelijk praten, want immers de mensen die vasten in de ramadan weten dat er eten wacht bij zonsondergang. Dat wil zeggen: de mensen die het voordeel hebben op een plek in de wereld te leven waar geen oorlog en/of hongersnood heerst.

Daarom vind ik de uitleg die veelal gegeven wordt aan de 'zin van vasten' veel te mager. Natuurlijk is het goed om solidair te zijn met de mensen die helemaal geen eten hebben, maar het vasten dat wij doen staat in geen verhouding tot wat deze mensen ervaren. Immers wij weten wanneer we kunnen eten maar zij niet. Wij kiezen ervoor om te vasten, maar zij niet. De vergelijking tussen mij die niet eet gedurende 18 uur van de dag en iemand die misschien wel dagen achtereen niets vindt om te eten gaat in mijn ogen volkomen mank.

Er zijn meer redenen om te vasten dan deze. Ten eerste is het een voorschrift voor een moslim, één van de vijf zuilen van de islam. Veel dingen worden beweerd over wat een moslim wel en niet moet en mag doen, maar de vijf zuilen van de islam staan vast als verplichting.

Ik geloof dat Allah niets voorschrijft dat niet goed voor ons is. Vasten moet een doel dienen, want anders zou Allah ons dat niet voorschrijven. Wetenschap heeft aangetoond dat het vasten goed is voor de gezondheid. Het is een reiniging van het lichaam. Allerlei afvalstoffen die het hele jaar de kans niet krijgen te verdwijnen kunnen afgevoerd worden. Vasten voorkomt op die manier ziekten.

De profeet v.z.m.h. heeft ooit gezegd dat het goed is als een derde van ons lichaam maar gevuld is met voedsel, een derde met water (vocht) en een derde kan leeg blijven. Het lege derde deel van ons lichaam geeft ons de gelegenheid om ontvankelijk te zijn voor het spirituele. Mijn redenering is nu als volgt: tijdens het vasten in de ramadan is gedurende de dag een groter deel van ons lichaam dan normaal leeg en dat maakt dat wij ontvankelijker zijn voor het spirituele.

Maar dit zijn allemaal slechts woorden. En woorden kunnen het zoete gevoel niet beschrijven dat iemand kan ervaren tijdens vasten. Dit zal voor iedereen anders zijn. Vasten biedt kans tot een confrontatie met jezelf en je geestelijke gesteldheid. Het is een tijd om 'op dieper niveau' te ervaren dan normaal en daarom veel te leren. Allah geeft je kracht om het beste van jezelf te laten zien tijdens de ramadan. Elk jaar opnieuw bid ik tot Allah dat de opgedane kennis tijdens de ramadan mag beklijven en dat ik een betere dienaar mag worden van Allah de Almachtige en Barmhartige.

Soebhan Allah. Wat een magistrale maand is dit.

28 Juni 2015

Geschokt

Ik keek even wat er te lezen is via google over de ramadan. Niet veel goeds en spiritueels. Wel een paar schokkend bericht:

als <http://www.dagelijksestandaard.nl/2015/06/isis-kruisigt-twee-kinderen-omdat-ze-aten-tijdens-ramadan/>.

Dan houd ik me maar bij een wel juist bericht, waarin staat dat moslims vasten van de dageraad tot zonsondergang in plaats van de veelal gehanteerde

misvatting 'van zonsopgang tot zonsondergang'. Maar verder vind ik het magertjes en voel ik haat bij de tegenstanders en een benauwdheid bij de islamitsche websites die je om de oren gooien met hadith en je het gevoel geven dat het gaat om voorschriften voor robots. Wat ik ook niet begrijp is dat in culturen waar moslims en niet moslims door elkaar wonen de niet moslims verboden wordt te eten waar vastende moslims bij zijn. Wat is dat voor achterlijk gedoe. Laat ze toch eten. Nog schrijnender wordt dat als het om kinderen gaat en niet islamitische kinderen gedwongen worden stiekem in de gymzaal of op de wc te eten.

Ik zou zeggen: wil je vasten, vast dan met plezier en veroordeel anderen niet omdat ze niet vasten, zeker niet als het gaat om mensen met een ander geloof. Wees genadig met kinderen die nog in de groei zijn. Maak ons mooie geloof niet te schande met enge praktijken van het straffen van mensen en kinnderen die niet vasten.

Godsdienst kent geen dwang!

Godsdienst is *naseeha*, advies.

12 Januari 2016

Religie enzo

Ik heb een facebookaccount en daar kun je 'posts' op plaatsen en ook 'posts' lezen van anderen, je facebookvrienden. Het is ook mogelijk dat vrienden je lid maken van een groep zonder dat je daar zelf om hebt gevraagd. Ongewild hoor je ineens ergens bij. Zo ben ik nu sinds enige tijd lid van een groep die zich 'agnostic muslims' noemt. Kennelijk heeft iemand (ik weet niet eens wie) het besluit genomen dat ik ook tot deze groep moet behoren.

Ik geloof niet zo in toeval, maar voor mij hebben al mijn leven lang gebeurtenissen een betekenis. Niks gebeurt zomaar. Dus het is ook geen toeval dat ik nu ineens in deze groep zit. Er is geen 'koe zo bont of er zit wel een vlekje op', luidt het spreekwoord. Het plotseling lid worden van deze groep past wel een beetje bij de geloofsfasen (zullen we het maar zo noemen?) waarin ik nu verkeer.

Ik ben geboren in een gezin waar God geen rol van betekenis speelde. Er werd wel eens gesproken over 'onze lieve heer', maar dan werd dit meer gebruikt in de betekenis van een rechter die toezag op mijn doen en laten en nauwlettend in de gaten hield of ik me wel aan de geboden en verboden hield. Als ik jokte verzekerde

mijn moeder mij ervan dat dit goed te zien was voor haar, omdat ik dan een groen kruis op mijn voorhoofd kreeg. Al met al speelden de 10 geboden zeker wel een rol in mijn opvoeding en werd ik opgevoed met een duidelijk beroep op mijn geweten en besef van goed en kwaad.

Maar godsdienst kwam in mijn ouderlijk huis alleen ter sprake als iets belachelijks. Katholieken waren roomser dan de paap en protestanten waren vroom als gemalen poppenstront. Als ik jankend uit school kwam met het verhaal dat de non me had afgeblaft omdat ik geen rokje over mijn lange broek droeg en dat zij had gezegd dat zij niet kon zien of ik een jongen of een meisje was, dan begonnen mijn ouders te gieren van het lachen. 'Haha, zeg jij maar tegen die non dat jij ook niet kan zien of de pater een meisje of een jongen is.' Daar kon ik het mee doen en mijn ellende werd nog groter toen ik voor de klas moest komen staan en vertellen aan de kinderen voor me wat er zal gaan gebeuren met kinderen die niet katholiek zijn. Ik zou branden in de hel.

Ondanks de antipathie van mijn ouders tegen religie werden mijn broer en ik beurtelings gestuurd naar streng katholieke scholen en naar zeer protestante scholen (met

de bijbel). Dat was om ons te laten zien hoe het niet moest, aldus mijn stiefvader.

Vreemd wel dat juist ik, die komt uit zo een antireligieuze omgeving me op 27-jarige leeftijd bekeerde tot de islam.

Tja, hoe is dat nou gekomen?

Van kinds af aan heb ik het gevoel gehad dat er meer was tussen hemel en aarde dan dat ik met het blote oog zag. Dat er een soort wetten moesten zijn, want ik zag verbanden tussen gebeurtenissen, goed en slecht. Ik zag dat sommige mensen logen en anderen niet en ik zag het lelijke en het mooie. Ik merkte dat alles telkens veranderde. Ik zocht naar harmonie en vrede en had het gevoel dat ik een geheim in mij droeg. Dat moest iets zijn tussen mij en God, besloot ik. Want dat er een God bestond, dat stond voor mij vast. In het geheim sprak ik met God op de momenten dat ik me alleen voelde of verraden (dat laatste kwam nogal eens voor). God was er altijd.

Ik werd moslim in 1978 na een lange zoektocht door het zwevende kastje. Wat me vooral beviel was dat de islam iets is tussen mij en Allah zonder tussenpersoon in de vorm van een priester of dominee.

In 1996 deed ik bayat (soort eed van trouw) en werd ik murid (leerling) in de Naqhsbandi sufitariqat. Dus toch weer een tussenpersoon in de vorm van een leraar of gids (een sheikh)! Ik vond wat ik al zo lang zocht in de wijze lessen van sheikh Nazim, op zijn beurt drager van het geheim van sheikh Abdullah ad Daghestani. De woorden omtrent het goede gedrag en de goede intentie en omtrent het zuiveren van je ziel kwamen bij mij binnen als een grote troost. Had ik nu een groep gevonden die voor me zou zijn als een familie? Zielsverwanten die dezelfde weg wilden bewandelen als ik. Ik heb lange tijd willen geloven van wel. Tot ik zag dat zelfs in een groep van mensen met ogenschijnlijk eenzelfde doel verschillen bestaan en geschillen. Uiteindelijk zijn we toch alleen en gaan we alleen dood.

Ik voel me nu weer het prettigst als ik mijn geloof alleen beleef en ik weet dat ik er nu ook een stuk minder tijd aan besteed. Ik doe alles wat verplicht is voor een moslim, maar niets meer dan dat en dat kost me soms zelfs nog moeite. Het is niet gemakkelijk om altijd 5 keer te bidden, maar het roept me wel tot de orde en ik heb gemerkt dat ik me verloren voel als ik niet meer bid. Het vijf keer wassen van je mond, neus en gezicht is niet

zomaar iets. Het jaarlijks een maand vasten ook niet. Erachter zit wijsheid die in het belang is van onze geest en onze gezondheid, ook al voelt het soms als lastig. Want het liefst rennen we de hele dag door, weet ik wat achterna jagend.

Ik ben moslim en blijf dat ook, maar waar ik nu zo een moeite mee heb is:

- dat moslims, soefi's, maar ook vertegenwoordigers van andere religies menen het monopoly te hebben op al het goede. Dat zij de enige vertegenwoordigers zijn van rechtschapenheid, goed gedrag, rechtvaardigheid en liefde. Zij hebben zich al het goede toegeëigend alsof het alleen van hun is en niet voor de mensen buiten hun religie. Zij zijn het 'uitverkoren volk' en een stuk beter dan de anders gelovenden.
- Sommigen hebben zich zelfs een speciaal tenue aangemeten om zich te onderscheiden van alle anderen, het ongelovige klooitjesvolk. Hoe veel beter zijn zij dus dan die anderen, de zondaars en onwetenden.
- Ze lijken werkelijk te geloven dat zij beter zijn dan de anderen die hun geloof niet delen en menen dan

ook dat wat die anderen zeggen of willen er
helemaal niet toe doet.

En laat ik nou helemaal niet zien dat de mensen die
zichzelf gelovig noemen en lid zijn van een kerk of
moskee beter zijn dan de mensen die beweren dat zij
niet zeker weten of er een God is of die zelfs menen dat
er helemaal geen god bestaat! Absoluut niet! Ik ken
zoveel zichzelf atheïst noemende mensen die veel goed
doen voor hun omgeving en die vol liefde zijn en oprecht
en goed in hun gedrag naar anderen. Zij doen dat niet
omdat zij menen daarmee een ticket te verdienen naar
de hemel, want zij geloven niet in de hemel. Zij doen het
uit liefde of gewoon omdat ze goedaardig zijn.

Zoals Jezus (v.z.m.h.) al zei: 'heb uw naasten lief als
uzelve', zo sprak ook Mohammed (v.z.m.h.): 'wie zijn
broeder gunt wat hij zichzelf gunt behoort tot mijn
gemeenschap'. Dat is waar het in mijn ogen om draait.
De rest is schijn of kan dat zijn.

Zoals mijn moeder zei: 'als de hemel valt, hebben we
allemaal een blauw mutsje op'. Niemand moet zich beter
voelen dan een ander!

Reacties:

P.: Wat een geweldig vriendelijk, relativerend en geruststellende blog!

Zouden er vele mede-moslims zijn die het op deze manier zien?

In de sterk toenemende globale deconfessionalisering doen de moslems absoluut niet mee, en daarbij lijkt het dat de geloofsstandpunten zich verharderen.

Ik kom veel in Indonesie (Surabaja, Solo) waar ik gastcolleges geef, en ik heb de collegezaal de laatste 20 jaar vol zien raken van hoofddoekjes en baarden. Bij mijn aantreden daar zag ik dat alleen sporadisch. Ook wordt ik nu regelmatig op 'ongelovige' aspecten in mijn tekst gewezen. Zou dit nou mode zijn, of trend? Een beetje onheilspellend vind ik het wel. Ik ben trouwens voor dit jaar niet meer gevraagd. Te ongelovig?

Ik: De wahabis krijgen steeds meer invloed op de moslimgemeenschap overal ter wereld. Dat geldt zeker ook voor Indonesië, waar de voorschriften steeds grimmiger worden. Ik heb zelfs gehoord dat er in Indonesië nu stemmen opgaan dat de vrouwenbesnijdenis misschien beter kan ingevoerd

worden! Gruwelijk. Ik vind het ook een zorgelijke ontwikkeling dat dit nu gebeurt.

20 Januari 2016

Losing my religion?

Ik ben er nog niet helemaal van afgevallen, van mijn geloof, maar ik heb het gevoel dat ik steeds meer aan een dunne draad hang te spartelen. Ik bid nog steeds, maar wat zijn die gebeden waard? Het zijn rituele oefeningen waarmee ik niet durf op te houden, omdat ik bang ben voor de consequenties. Het elke dag bidden vanaf 1978 heeft mij een houvast gegeven, als dat van een drenkeling. Zonder dit houvast vrees ik helemaal in het drijfzand te verdwijnen van onzekerheid.

'Wat nou als je alles voor niets doet, mam?' vroeg één van mijn kinderen mij ooit. 'Stel je voor dat Allah helemaal niet bestaat.' Maar ik denk anders. Stel je voor als je een heel leven denkt dat Allah (of God) niet bestaat en dat je dus geen enkele verantwoording hoeft af te leggen van je intenties en daden tijdens dit leven. Maar dat aan het einde van dit korte bestaan blijkt dat Hij wel bestaat en dat je dit al die tijd hebt ontkend. Ik dek me liever in voor dit risico. Daarbuiten is het ook nog zo dat

ik niet geloof dat dit leven en alles eromheen er is zonder het bestaan van een Grotere Intelligentie dan wij, het Onbevattelijke, dat wij God of Allah noemen.

Ik geloof niet in de 'big bang' en het darwinistische idee dat wij van apen zouden afstammen. Dat zeker niet.

Want hoezo gaan de apen van nu niet steeds meer op mensen lijken, als er al van zo een evolutie sprake zou zijn?

Nee, ik weet zeker dat er een God is, die ik dus Allah noem vanuit de religie die ik gekozen heb. Ik heb dat vroeger bewezen in een filosofietentamen (ja, we hadden ook filosofie als bijvak in de studie psychologie). Ik moest in dat tentamen opschrijven wat het ontologisch godsbewijs inhield en, zo stoned als een garnaal van de middelen die ik de dag ervoor genuttigd had, deed ik dat ongewoon goed. Ik kreeg 20 punten (een 10!) voor dat tentamen en de professor had er ook nog onder geschreven dat ik het kennelijk goed begrepen had.

O.k., geen twijfel dus voor mij aan het bestaan van God of Allah, maar wel steeds meer twijfel aan religie als instituut. Ik ben toevallig moslim, omdat ik daarvoor ooit gekozen heb. Ik kon mezelf niet terugvinden in de rituelen van de kerken, maar vond de bijbel altijd een

mooi boek. De koran bevestigt veel van wat ook in de bijbel staat en alle profeten (met of zonder heilig boek) kwamen met dezelfde boodschap: 'Doe je best, wees dankbaar voor wat de Schepper jou geeft en wees goed voor je omgeving. Doe niemand pijn, maar probeer het goede te doen. Je hebt hier op aarde een verantwoording, want je bent een mens die tot reflectie in staat is (i.t.t. een dier, hoe nobel ook).'

Deze gedachte houd ik vast, maar mijn religie en alle andere religies, de bolwerken die het zijn geworden, bolwerken vaak van onverdraagzaamheid, daar krijg ik steeds meer moeite mee.

Hoe kan ik het koord dat mij verbindt met Allah, God, de Schepper blijven vasthouden? Wat ben ik zonder de rituelen? Ik houd eraan vast, maar ik voel me weer net zo eenzaam als in het begin van mijn leven. Wat voor een moslim ben ik nou? Ik had ook een christen kunnen zijn, want in hun Godsbeleving herken ik ook veel en ook in die van boeddhisten en in de twijfel van atheïsten kan ik me goed inleven. Wat is het verschil tussen ons stervelingen, als we gewoon ons best doen om geen rottigheid aan te richten maar gewoon proberen het goede te doen. Dus datgene wat onszelf niet graag

geschiedt ook een ander niet aan te doen. Zijn we in die zin niet allemaal broeders en zusters?

En waar zijn dan de 'slechterikken'? Die vind je ook overal. Dus wat is dan het verschil tussen een gelovige en een niet gelovige? Dat zit hem in ieder geval niet in het etiket dat iemand opgeplakt krijgt of zichzelf opplakt. Ik blijf een beetje hangen nu in dit nare teleurgestelde gevoel en dat ik nu weet dat die veilige zekerheid dat ik het ware geloof had gevonden begint af te brokkelen. Ik denk nu dat alle geloven of ideologieën even goed zijn en dat het er louter om gaat waartoe deze een mens inspireren. Leidt het tot goede intenties en daden of niet, dat is waar het om gaat.

Zou Allah me deze gedachte kwalijk nemen? Ik weet het niet, want ik krijg daarop geen antwoord. Ik kan echter

21 Januari 2016

Begin van Sura al Imran

1. *Alif Laam Miem.*

2. *Allah! Er is geen God, dan Hij, de Levende, de Zelfbestaande.*

3. *Hij heeft u het Boek met de waarheid nedergezonden, vervullende, hetgeen er aan voorafgaat en Hij zond*

voordien de Torah en het Evangelie als leiding voor het volk en Hij heeft het Verschil geopenbaard.

4. *Voorzeker, zij, die de tekenen van Allah verwerpen, zullen een strenge straf ontvangen; Allah is machtig, de Heer der Vergelding.*

5. *Voorzeker, er is niets op aarde of in de hemelen voor Allah verborgen.*

6. *Hij is het, Die u in de baarmoeder vormt zoals Hij wil; er is geen God dan Hij, de Almachtige, de Alwijze.*

7. *Hij is het, Die u het Boek heeft nedergezonden; er zijn verzen in, die onoverdrachtelijk zijn, zij vormen de grondslag van het Boek, en er zijn andere (verzen), die zinnebeeldig zijn. Maar degenen in wier hart dwaling is, volgen die, welke zinnebeeldig (bedoeld) zijn en zoeken tweedracht en de verkeerde uitleg. En niemand kent de juiste uitleg dan Allah en degenen, die vast gegrondvest zijn in kennis, die zeggen: 'Wij geloven er in; het geheel is van onze Heer'; en niemand trekt er lering uit, dan zij, die begrip hebben.*

8. *'Onze Heer, laat ons hart niet afdwalen nadat Gij ons hebt geleid en schenk ons Uw barmhartigheid; waarlijk, Gij zijt de Milddadige.*

Ik denk dat hier vooral vers 7 belangrijk is. Duidelijk staat daar dat er onoverdrachtelijke en zinnebeeldige verzen zijn. Het is niet altijd gemakkelijk voor de lezer om uit te maken of bepaalde verzen in de Koran onoverdrachtelijk of juist overdrachtelijk (of zinnebeeldig) zijn. Ik denk dat daardoor de verwarring en al het gesteggel ontstaat omtrent geloof.

Zowel in de bijbel als in de Koran staan passages die je doen huiveren als je ze heel letterlijk zou nemen, zoals de straf van de hel die genoemd wordt en de nogal wereldse beschrijving van wat mensen kunnen vinden in de hemel. Ik denk dat die passages vooral zinnebeeldig zijn, omdat wij ons er geen voorstelling van kunnen maken wat een ziel in het zielenrijk zonder aards lichaam te wachten staat na de dood of heeft beleefd in het zielenrijk voor de geboorte op deze aarde. Veel passages moeten ook gelezen worden in het licht van de tijdgeest die er toen was. De algemene richtlijnen gelden echter voor alle tijden en zijn niet veel anders dan die in de bijbel of de 10 geboden uit de Thora. Die richtlijnen zijn in de regel ook niet veel anders dan die van het wetboek van elk bepaald land. Nergens wordt gezegd dat je mag stelen of liegen of doden. Overal is men het

erover eens dat je moet zorgen voor degenen die jouw zorg behoeven zoals kinderen en ouderen en zieken en dat je in de regel moet werken om te leven. De definities van goed en kwaad zijn behoorlijk multicultureel. Als we nu de kledingvoorschriften en alle uiterlijk franje weglaten, dan kunnen we zeggen dat we dus allemaal hetzelfde willen, maar dat iedereen dit alleen hult in zijn eigen jasje.

16 Februari 2016

Soefisme als remedie tegen salafisme

Mijn internetmaatje J. stuurde me vandaag een artikel uit de Volkskrant met de titel 'zit het beste tegengif in de islam zelf?'

Ik heb het met belangstelling en veel herkenning gelezen en het komt bij mij op een gepast moment. Want juist in deze dagen besef ik weer zo goed wat islam voor mij betekent en hoe ik moslim ben geworden. Ik heb de Koran gelezen in 1977 in de vertaling van Marmaduke Pickthall. De woorden raakten me toen direct in het hart. Hoewel ik toen al passages tegenkwam die voor mij moeilijk te begrijpen en te verteren waren, zag ik het Boek als een geheel en zoals in het artikel in de

Volkskrant staat: 'Voor de soefi is de Koran een mystiek boek. Dat is de tegenovergestelde benadering van de salafist, die alles letterlijk neemt'.

Ik heb destijds in mijn jonge jaren, toen ik hunkerde naar een antwoord op mijn vragen over de zin van het leven kennelijk in dit Boek het antwoord gevonden. Er was voor mij geen twijfel dat ik me snel wilde bekeren tot de islam.

Ik was vervuld van liefde en blijdschap vanwege mijn nieuwe ontdekking (in die tijd behoorlijk 'uit de pas' voor een Nederlander). Wilde mijn blijdschap delen met mijn omgeving maar stuitte alleen maar op onbegrip. Dit ontnam mij de moed niet. Ik werd en bleef moslim.

De afgelopen dagen heb ik last gehad van zogeheten 'flashbacks'. Episodes uit mijn niet zo rooskleurig verleden kwamen ongevraagd in mijn gedachten en gaven me een heel triest gevoel. En vannacht besepte ik plotseling hoe ik in al die jaren letterlijk door dit alles heen ben geloodst door een onzichtbare Hand. Ik kreeg kracht om alles te doorstaan uit een voor mij onzichtbare en wonderlijke, maar o zo voelbare Bron.

En toen ik eind 1995 ging twijfelen aan mijn geloof, omdat ik hetzelfde om me heen zag als nu bij mede-moslims, te weten hardheid en onverbiddelijkheid, toen

kwam ik in aanraking met de soefiweg van de Naqhsbandi Tariqat. In de woorden van sheikh Nazim en zijn beleving van de islam vond ik mijn thuis. Eindelijk herkende ik in een ander mens volledig de islam zoals ik die van het begin af had ervaren. Het heeft me tot tranen geroerd.

Weer later zag ik dat niet alle mede-murids (medeleerlingen) van sheikh Nazim mijn beleving deelden en dat het idee dat ik nu eindelijk een familie gevonden had een illusie was.

De afgelopen tijd heb ik weer getwijfeld. Is het dan allemaal toch onzin en verbeelding van mij geweest? Is het idee van een god of hogere macht dan een zoethoudertje om mensen in het gareel en tevreden te houden? Ben ik daar dan ingetuind, omdat ik me van kinds af aan zo weerloos en onbeschermd heb gevoeld? Het kan wel wezen, maar Allah of God was er voor mij vanaf dat ik een kleuter was. Ik kan me alle momenten voor de geest halen dat ik Zijn mysterieuze Aanwezigheid en Zijn helpende Hand heb gevoeld. Uit hoeveel benauwde en levensgevaarlijke situaties ben ik niet door Hem gered en hoe vaak heb ik niet troost gevonden bij Allah als er niemand anders was.

Ik kan dat niet vergeten en ik kan alleen maar dankbaar zijn dat ik bij alles wat ik moest meemaken steun heb gehad en rust heb gevonden bij Allah. Hoe kan ik Hem dan niet dankbaar zijn en erkennen dat Hij er altijd voor me geweest is.

Er is geen bewijs, er is geen argument. Maar ik weet wel: zonder Allah had ik het niet gered en zal ik het niet redden.

Ik heb nu te veel slaapkamers in huis. Van één daarvan gaan Ahmad en ik een meditatiekamer maken. Met kussens op de grond en een kast vol met mijn lievelingsboeken, onze Korans, mijn soefibibliotheek, steun en toeverlaat in benauwde dagen. Islam en soefisme geven rust en ruimte in mijn hart.

Allah ik ben U zo dankbaar dat ik mag terugkeren.

21 Februari 2016

Agnostic Muslim

Ik ben een geboren dromer en de empirische wetenschap zie ik als een denk- en doemethode met beperkingen. In ieder geval in het vak dat ik bestudeerd heb (psychologie) en dat me nog steeds mateloos interesseert. Psychologie raakt aan sociologie, filosofie

en theologie, vakken die eveneens minder 'grijpbaar' zijn dan bijvoorbeeld de mathematische en natuurwetenschappen. Toch zijn er mensen in 'mijn' vak, die zweren bij deze empirische benadering om erachter te komen hoe de menselijke geest werkt. En waarachtig, de empirische methode heeft zijn verdiensten. Door experimenten is heel wat ontdekt. Maar deze methode heeft daarnaast zijn beperkingen. Niemand kan zeggen wat een geweten is of een ziel of wat mensen motiveert, behalve fysiologische processen en omgevingsfactoren en erfelijke aanleg. Tot op heden tasten de psychologische wetenschappers in het duister wat betreft de werking van de menselijke geest.

Maar dankzij een andere tak van wetenschap, de ICT, zijn we nu zover dat we internet hebben en dat we kunnen discussiëren en chatten met meerdere mensen tegelijk, verspreid over de gehele aardbol. Je hoeft je huis niet uit om een pittig gesprek te kunnen voeren over bijvoorbeeld je geloof.

Dat laatste doe ik met veel plezier de afgelopen dagen in een groep waarvan ik lid ben gemaakt, agnostic muslims. Het is een 'gewaagde' groep. Immers religies bestaan uit een samenstel van aannames en de islam baseert zich

daarbij op een boek, de koran, dat wordt gezien als een samenstel van woorden die direct van onze Schepper afkomstig zijn. Het wordt door het merendeel van de moslims gezien als blasfemie als je deze woorden ter discussie durft te stellen. In de groep agnostic moslims komen mensen er rond voor uit dat ze twijfelen aan bepaalde passages in de Koran of er moeite mee hebben om ze te zien als rechtvaardig. Sommigen hebben daarom hun geloof geheel de rug toegekeerd en anderen ervaren zichzelf nog wel als gelovig, maar als gelovige met twijfels. Er worden diverse onderwerpen aangeroerd op een heel open wijze.

Zo heeft een groepslid het probleem in de groep gegooid van zijn huwelijk, Hij is getrouwd, heeft al een kind en een tweede in aantocht en nu heeft zijn vrouw zich bekeerd tot de islam en weigert met hem verder te gaan als hij zich niet ook bekeert, iets wat hij niet kan, omdat dit niet strookt met zijn levensovertuiging. Hij wil ook zijn kinderen niet in de steek laten. Hierop wordt dan met sympathie en verder gaande vragen gereageerd door anderen en zo ontstaat een boeiend gesprek.

Naar aanleiding van dit onderwerp kwam men dan weer op een nieuw onderwerp en een andere discussie, de

positie van de vrouw in de islam en wat de Koran hierover zegt.

Ik heb me vanaf eergisteren vol geworpen in deze gesprekken. Het geeft me een goed gevoel te praten met andere moslims, niet moslims en ex-moslims over zaken waarover ik ook mijn twijfels heb.

Verschil tussen sommigen van hen en mijzelf is (merk ik) dat ik ondanks de frasen in de Koran en hadith die me tegen de borst stuiten en die een aanslag lijken op mijn rechtvaardigheidsgevoel toch vasthoud aan mijn geloof. Ik rechtvaardig dat voor mijzelf als volgt:

Ik geloof dat profeten van alle tijden zijn gekomen met een zuivere boodschap. Mensen te herinneren aan hun Schepper en dat er universele waarden wat betreft goede intenties en goed gedrag (datgene waar het in wezen om gaat). In sommige gevallen werd deze boodschap opgetekend en in andere alleen van mond op mond doorgegeven.

En bij dat laatste krijg je dan, denk ik, de vertekening. Mensen geven dingen door en schrijven dingen op met hun eigen vooroordelen als extra baggage.

Ook de Qur'án, waarvan men zegt dat deze het woord is dat direct komt van Allah, is niet direct opgeschreven,

maar jaren later. De feilbaarheid van ons mensen in acht nemend, constateer ik dan dat er dingen in kunnen staan die kunnen zijn aangedikt, afgezwakt of vertekend naar de tijdsgeest van toen. Daarom waarschuwt Allah ook in de Qur'an zelf dat sommige dingen letterlijk genomen moeten worden en anderen overdrachtelijk en dat mensen tweedracht zullen gaan zaaien door met elkaar discussies aan te gaan over dingen die zij als letterlijk zien, maar die als overdrachtelijk waren bedoeld. Ik denk dus dat veel van de verwarring bij mij en bij anderen, gelovig of niet gelovig, hierdoor ontstaat. En dan houd ik vast aan het idee dat bij mij al ontstond toen ik een kleuter was. Dat er een God bestaat en dat deze alle verbeelding te boven gaat, maar dat deze zich kenbaar maakt door veel onverklaarbare gebeurtenissen, zoals het wisselen van dag en nacht, de perfecte harmonie van de natuur en de samenhang tussen gebeurtenissen, die ik niet kan verklaren via een causaal verband.

Ik houd het er maar op dat mijn hart meer kan bevatten dan mijn verstand en daarom vind ik de term agnostic muslim (onwetende moslim) wel van toepassing op mijzelf. Ik geef mij over aan een Schepper die ik nooit

gezien heb en van Wie ik het bestaan niet kan bewijzen, omdat mijn verstand daartoe niet toereikend is.

4 Maart 2016

Geloof en religie

Hebben jullie even?

Gisteren keek ik een tv-programma terug van de evangelische omroep, dat heet 'adieu God'. In dit programma worden mensen geïnterviewd die zijn opgegroeid met een religie en in de loop van hun leven het geloof hebben afgezworen. Gisteren kwam er een voor mij interessante gast aan het woord, Arthur Japin. Hij maakte een onderscheid tussen geloof en religie. God in de betekenis zoals de religies die eraan geven heeft hij afgezworen, maar hij gelooft wel in liefde en vergeving en proberen in al je gedrag een ander niet te beschadigen. Dit heeft hij volgehouden vanaf zijn jeugd en ondanks dat hij geen prettige jeugd had (zijn ouders hadden een gewelddadige relatie en op school werd hij gepest), heeft hij op zijn 18e jaar een voor hem belangrijk besluit genomen, dat zijn verder leven bepaald heeft. Hij besepte dat hij boos kon zijn en rancuneus om wat hem was overkomen, maar daarnaast zag hij een andere

mogelijkheid. Hij kon zich ook verplaatsen in de mensen die elkaar en hem dingen aandeden en ervoor kiezen ze te willen begrijpen. Dat deze mensen hadden gehandeld op een manier zoals zij alleen maar konden, gezien hun verleden of omstandigheden. Hij besloot mensen te vergeven.

Maar hij moet niets hebben van religie, zodra het een stelsel van regels wordt aangaande wat wel en niet mag en wat moet. Dan wordt het dwangmatig en liefdeloos en daar heeft hij niets mee. Ook het oordelen over anderen ziet hij als iets menselijks en kleinzieligs. Hij kan zich er niet in vinden dat God zo naar mensen zou kijken.

Ik herkende veel in Arthur Japin en vond ook zijn gezicht buitengewoon sympathiek en ontspannen. Ik heb wat van hem geleerd. Wat hij zei heeft me aangezet tot nadenken over mijn eigen positie in deze discussie over geloof en religie.

Als kind beseftte ik al heel vroeg dat er een hogere macht bestond, iets dat ik niet kon definiëren, maar wat ik wel voelde in alles wat ik zag en meemaakte om mij heen. Ook al ontkenden mijn ouders glashard het bestaan van een god, ik werd daardoor niet van mijn overtuiging afgebracht.

Vervolgens kreeg ik de behoefte om mijn godsbesef te plaatsen in één van de bestaande religies. Ik ging met een vriendinnetje naar de katholieke kerk, maar begreep niets van de rituelen. Deze riepen bij mij eerder weerzin dan herkenning op. Ik ging als student naar de domkerk en liet me overspoelen met donderpreken, waarna ik mistroostig weer het zonlicht in stapte. Ook de gedachte dat wij in principe zondig zijn en verdoemd riep bij mij totaal geen herkenning op. Waar was de liefde en het erbarmen? Konden mensen werkelijk geloven dat er een bijzonder vredelievend en tolerant persoon aan het kruis genageld moest worden om op te draaien voor de zonden van de gehele mensheid? Heel naïef kwam die gedachte op mij over. Nee, ik was ervan overtuigd dat wij wel degelijk verantwoordelijk zijn voor onze intenties en daden.

Ik zocht naar overeenkomsten tussen diverse geloven en meende dat die dan misschien een kern van waarheid konden bevatten, maar nergens voelde ik me zo thuis dat ik me 'er in wilde storten'.

Tot ik in aanraking kwam met de islam. De eerste keer was dat via een programma op de VPRO. Ik hoorde het azan (oproep tot het gebed) en zag mensen bidden naar

één punt. Het ontroerde me mateloos, zonder dat ik begreep waarom. Het was zomer en ramadan en aan de overkant van het kraakpand waarin ik toen woonde bevond zich een groep 'gastarbeiders' (zoals die toen nog genoemd werden). Als het donker werd dacht ik aan hen: 'O, nu gaan ze pas eten. Wat hebben deze mensen veel over voor hun Schepper. Wat een liefde moet je bezitten om dit een maand vol te houden.'

Ik besepte toen nog niet dat de islam een stelsel van regels is dat kinderen in islamitische landen met de paplepel wordt ingegoten. Mensen vasten veelal niet uit liefde maar uit angst. Angst voor Allah en de hel en angst voor de burens, die nauwlettend in de gaten houden of je inderdaad niets eet gedurende de dag. Dat zag ik toen nog niet.

Ik kwam weinig in contact met moslims en hoe ze dachten en leefden, maar las wel de Koran. Ondanks de passages die ronduit vrouwonvriendelijk zijn en de passages over geweld en oorlog en hellevuur en hemel (waarvan dan een beeld wordt geschetst dat vooral voor mannen aantrekkelijk is) werd ik toch bekoord door dit boek dat door moslims als heilig wordt gezien. Ik zag alleen het mooie in dit boek (dat er zeker ook in zit!) en

voor de wat wredere en vrouwenonvriendelijke passages kneep ik een oogje dicht. Zo primitief kon Allah in mijn ogen toch niet werkelijk denken. Dit moest vast geplaatst worden in de tijd waarin het boek ontstaan is. Ik was ervan overtuigd dat ik moslim wilde worden. Dit was het geloof waarin ik mezelf herkende. En ik wilde het zo goed gaan doen als ik kon.

Ik had de pech dat ik vervolgens terecht kwam in een milieu waarin men de meest achterlijke interpretatie van islam hanteert, de wereld van de Pashtun, het grensgebied tussen Pakistan en Afghanistan. Ik trouwde met een ongeletterde Pathan en meende dat dit niet uitmaakte, ook al had ik zelf net mijn studie psychologie afgerond. Immers de profeet was ook ongeletterd.

Jaren gingen voorbij waarin ik mijn geloof zo goed als ik kon beleed. Intussen had ik een echtgenoot die niet vastte en niet bad, maar mij wel confronteerde met de misogyne opvattingen uit zijn achterlijke thuisland. Ik durfde lange tijd niet te scheiden, omdat er immers in de Koran stond dat Allah niet hield van scheiding. Ik zat gevangen in een keurslijf van regels waar ik geen voeling mee had. Maar ik vond gek genoeg wel troost bij de gedachte aan de genade en liefde van Allah. Dat sleepte

me door 16 jaar ellende heen met een schizofrene man van wie de waanbeelden steeds absurder werden. Tot ik uiteindelijk besloot definitief te vertrekken.

Ik bleef moslim, ook toen ik gescheiden was, maar voelde me totaal niet verbonden met andere moslims.

Ik kreeg steeds meer moeite met de intolerante uitstraling van de islam als religie. Bijna wilde ik van mijn geloof vallen, tot ik in aanraking kwam met het soefisme binnen de islam. Daar vond ik veel terug van de reden waarom ik me lang geleden had bekeerd tot de islam. De liefde, het zoeken naar de fout in jezelf in plaats van in de ander, het niet oordelen. Het je willen overgeven aan de wil van Allah, die voor mij Liefde en Vergeving symboliseerde.

En nu ben ik opnieuw teleurgesteld, want ook bij de soefies zie ik die starheid en het alleen maar zoeken naar 'soortgenoten'. De zelfgenoegzaamheid dat zij het 'bij het rechte eind hebben'. De machtspeletjes van mannetjes die allemaal voor een soort sheikh willen spelen. Het verheerlijken van 'de sheikh' als een soort sinterklaas die al je problemen voor je zal wegnemen. Ik kan er niet in meegaan en voel me er niet meer thuis, evenmin als bij de 'gewone' moslimgemeenschap die

steeds meer salafistische trekken begint te vertonen. Saoedi Arabië heeft al veel geld besteed aan het bestoken met salafistische propaganda van een groot deel van de moslimgemeenschap over de hele wereld. Rigiditeit, starre regels en een totaal verdwijnen van liefde. Een godsdienst gebaseerd op angst. Ik ben teleurgesteld.

Ik heb in 1978 mijn godsbeleving geplaatst in een kader, de islam. 'Was het nodig?', vraag ik me nu af. Kennelijk wel, want anders had ik het toen niet gedaan. Ik weet niet hoe mijn leven was gelopen als ik mezelf niet op jonge leeftijd had onderworpen aan een stelsel van regels waarmee ik niet was opgegroeid. De liefde en het godsbesef zaten al in mij en dat zou ook zeker wel zo gebleven zijn.

En waar sta ik nu? Ik bemerk bij mezelf al geruime tijd een frustratie. Kon die lange tijd niet plaatsen, want ik ben van nature een zonnig mens. Ik meende het te moeten gooien op mijn kwalen en pijnen van de laatste tijd. Maar dat kan ik niet staande houden. Ik heb in het verleden ook daarvan mijn deel gehad en het ontmoedigde me nooit en benam mij niet de veerkracht en het vertrouwen. Ongevraagd krijg ik de laatste tijd

vaak flashbacks (herinneringen uit mijn verleden die zich dan helder als glas voor mijn ogen afspelen), meestal van minder prettige aard. Ben ik dan boos op de mensen die mij dingen hebben aangedaan?

En nu kom ik weer bij wat ik van Arthus Japin gisteren heb horen zeggen. Hij heeft (zij het gedurende kortere tijd dan ik) ook een aantal nare ervaringen met mensen opgedaan. Hij wist dat hij daarover boos kon zijn, maar dat hij dat dan zijn leven lang niet meer zou kunnen afleggen. Hij besloot te vergeven en zich te verplaatsen in de daders. Datzelfde heb ik ook lange tijd gedaan (wat betreft mijn ouders en mijn ex). Waarom zou ik dat nu ineens niet meer kunnen?

Er zit mij iets anders dwars, dat veel dieper gaat. Ik heb me bekeerd tot de islam en kwam daarbij in aanraking met een stelsel van strenge regels. Ik heb me eraan gehouden en daarvan heb ik geen spijt. Maar voor mij is het volgende een desillusie: Te lang heb ik de interpretaties van de Koran van medemoslims (soefie en niet-soefie) voor zoete koek aangenomen. Ik durfde bepaalde dingen niet ter discussie te stellen, niet in mezelf en niet tegenover anderen. Er rust namelijk een enorm taboe op. Daar heb ik spijt van. Ik voel me wat dat

betreft als het ware 'in de mailing genomen', maar moet daarvoor ook de verantwoording dragen.

Nu heb ik een groep gevonden op facebook, waarin moslims en ex-moslims openlijk uitkomen voor hun twijfels aangaande de Koran en vooral de hadith. Sommigen hebben hierdoor hun hele geloof aan de kant gezet en noemen zich nu atheïsten. Ik kan me dat voorstellen, omdat deze mensen dikwijls opgegroeid zijn in een land waarin men zegt dat als je twijfelt aan ook maar één zinnetje in de Koran, dat je dan geen moslim meer bent. Dat idee nemen zij dan weer wel klakkeloos over (!). Het is net als met christenen die niets meer willen weten van de strakke dogma's van de kerk. Zodra ze daarvoor uitkomen worden ze door christenen gezien als afvalligen en gaan ze zelf ook geloven dat ze 'ongelovigen' zijn. Ze gooien dan als het ware 'het kindje met het badwater weg'. Het hele geloof gaat overboord. Ik vind dat jammer voor die mensen, want het kan best zijn dat zij eigenlijk diep gelovig zijn, misschien wel geloviger dan de mensen die in naam een religie (wat deze ook moge zijn) aanhangen.

Daarom voel ik voor de tweedeling geloof en religie. Je kan gelovig zijn zonder een religie aan te hangen. Maar

je kunt ook een religie aanhangen zonder gelovig te zijn (uit angst) en je kan een religie aanhangen en gelovig zijn. Dat laatste heb ik de afgelopen bijna 40 jaar gedaan. En nu?

Ik ben nog steeds gelovig en noem mezelf dus moslim. Ik wil me overgeven aan de wil van Allah (God). En Allah symboliseert voor mij Liefde, Genade en Verdraagzaamheid. Ik blijf bij wat mijn moeder vroeger al zei, als ik discussieerde met mijn stiefvader over het al dan niet bestaan van een god. 'Het gaat er alleen maar om dat je een ander niet aandoet wat je ook niet zou willen dat een ander jou aandoet.' Dat zegt Arthur Japin ook. Hij wil een ander niet beschadigen en denkt daarom na voor hij iets zegt of doet.

Ik voel me niet langer verbonden met medemensen die zichzelf moslim noemen, omdat er grote verschillen zijn in hoe ik nu denk en hoe de meesten van hen denken. Ik blijf wel bidden en vasten in de ramadan. Omdat ik weet dat dit mij goed doet en uit trouw aan een belofte die ik ooit deed. Het laatste oordeel is aan Allah.

21 Augustus 2016

Mooie droom

Soms word je wakker met een heel blij gevoel, omdat je een mooie droom hebt gehad. Dan is daarna meestal ook je dag goed. Het omgekeerde gebeurt ook: nare droom, nare dag. Het gevoel dat je overhoudt aan een droom blijft vaak nazingen en bepaalt grotendeels je stemming tijdens de dag die volgt op de droom. Vannacht heb ik gedroomd met sheikh Nazim. Het is alweer een tijd geleden dat sheikh Nazim zich liet zien in mijn droom. Dat gebeurde namelijk kort nadat ik bayat had gedaan (d.w.z. een eed van trouw had afgelegd) als murid (leerling) van de Naqhsbandi Tariqat (de Naqhsbandi sufiweg). Ik accepteerde daarmee sheikh Nazim als mijn murshid (leraar). Ik had hem toen nog nooit in het echt ontmoet. Alleen gezien op een foto bij vrienden. Daarna kreeg ik een droom waarin sheikh Nazim voorkwam met nog een sheikh. Dat was grandsheikh, sheikh Abdullah ad Daghestani. Beide sheikhs zijn overleden, maar nog steeds beschouw ik de lessen van sheikh Nazim als de belangrijkste en meest verrijkende én ver reikende lessen van mijn leven.

Mijn droom:

Ik droomde dat sheikh Nazim bij mij op bezoek was. Zoals gewoonlijk in mijn dromen was ik niet in mijn eigen

huis, maar op een voor mij onbekende plaats. Toch was dit in mijn droom de plek die ik als mijn huis beschouwde. Ik zat op een bank met mijn rug tegen de zijleuning en mijn benen uitgestrekt voor me uit, zoals ik wel vaker pleeg te zitten. Ik had blote benen en keek daarop neer, maar gek genoeg schaamde ik mij daar niet voor, terwijl dit toch heel onislamitische kleding is! Ook sheikh Nazim leek zich er niet aan te storen. Hij zat aan het andere einde van de bank, schuin naar me toe gericht. We aten allebei een schaaltje met yoghurt en ik voelde me heel ontspannen. Ik wilde graag kennis nemen van de wijze lessen die sheikh Nazim mij kon geven.

Dit was zijn advies: *(NB Shaikh Nazim zei altijd:*

'Godsdienst is advies ('nasiha'). Godsdienst kent immers geen dwang.

'Als je tegen kinderen praat, doe dit dan altijd op een vriendelijke toon. Je mag kinderen vermanen en wijzen op wat ze moeten doen, maar doe dit altijd vriendelijk.'

Ik was blij met de woorden van sheikh Nazim. Wilde meer horen van zijn goede raad en adviezen. Maar het was tijd om te bidden en sheikh Nazim ging naar het toilet en daarna zou hij de rituele wassing voor het gebed doen. Ik wist dat ik dit na hem ook zou gaan doen. Maar

ik wilde na afloop van het bidden graag weer met hem zitten en meer van hem leren.

Op dat moment werd ik gewekt door Ahmad die zojuist het ochtendgebed had gedaan en een minuut later ging mijn wekker voor het ochtendgebed. Ik ging de wassing doen, zoals ik ook in mijn droom van plan was. Ik hoopte dat ik na het gebed meer goede raad zou krijgen van sheikh Nazim, maar een vervolg op deze mooie droom bleef uit. Ik sliep weer en droomde wat anders (ben vergeten wat), maar toen ik wakker werd bleef de herinnering aan mijn mooie droom met sheikh Nazim en het daarbij gepaard gaande blij gevoel in mijn hart. Ik neem me voor altijd vriendelijk te praten met alle mensen en mensenkinderen.

20 Augustus 2016

Hello goodbye

Weerzien is fijn, afscheid doet pijn. Dag warm nest, dag lieve kinderen. Over twee dagen vertrek ik weer naar ver weg.

Maar dit keer ga ik met een gerust hart. Ik zie dat mijn kinderen steeds meer worden wie ze horen te zijn. Als bloemen, die tot volle bloei komen. Ze hebben veel

meegemaakt, veel fasen in hun leven doorlopen. Ze zijn nog niet aan hun eindbestemming, evenmin als ikzelf. Elke dag leren wij nieuwe dingen en worden we wijzer. Met een beetje hulp van onszelf en heel veel hulp van de Almachtige.

Alhamdulillah. Ik geloof niet in wonderen, maar ik weet dat ze er zijn en zie ze gebeuren, elke dag weer. Ik dank God/ Allah/ onze Schepper met heel mijn hart.

13 September 2016

Slachtfest

Eid ul Adha ofwel 'grote eid', het slachtfest, is gisteren bijna ongemerkt aan ons voorbij gegaan. Ik dacht er toevallig wel even aan in de ochtend op weg naar het strand. Maakte tegen mijn altijd luisterende oor de opmerking dat ik het slachten van een met haast en onder slechte omstandigheden opgefokt dier zo zinloos vind in deze tijd van overconsumptie. Hoe kunnen mensen nu werkelijk geloven dat zij iets goeds doen als zij een koe of een schaap (laten) slachten. Ik schreef hier al eerder over in een vorig artikel, een tijd terug. De regel is dat je 1/3 zelf mag eten van het geslachte dier, dat 1/3 voor familie en vrienden is en 1/3 voor minder bedeelden.

Maar waar zijn die minder bedeelden in Nederland? En zitten deze mensen te wachten op een stuk rauw vlees? Kan je daar en zwerver mee blij maken? Waar moet dat vlees dan heen?

Ik heb nooit aan het slachten meegedaan. Heb wel geld gestuurd naar arme landen (bij voorkeur naar Tsjetsjenië, waar mijn broer is gesneuveld). Zodat deze mensen daar wel een dier konden offeren. Ook hebben mijn ex en ik ooit een schaap geslacht in Pakistan, omdat een van mijn kinderen daar erg ziek was. Mijn schoonmoeder zei ons dat we een schaap moesten slachten 'tegen het boze oog', opdat mijn zoontje zou genezen. Zo gezegd, zo gedaan. Er werd een schaap geslacht en dit werd in zijn geheel uitgedeeld aan de dorpsgenoten van het arme dorp waar wij toen woonden. In die omgeving en onder die omstandigheden is het heel wat anders dan bij ons in Nederland. Mensen aten daar (in de tijd dat ik daar woonde) niet dagelijks vlees en het uitdelen van vlees aan de bevolking was dan ook een enorme traktatie. En dat is waarschijnlijk ook zo geweest ten tijde van de profeet. Het laten groeien van een dier kostte, toen dieren nog goed verzorgd werden, veel tijd en het slachten van een dier deed men toen niet zo gemakkelijk

als nu. Mensen aten minder vlees, omdat er minder vlees voor handen was.

Dus in plaats van een dier te slachten en naar een moskee te gaan gingen wij naar het strand van Torremolinos, waar wij konden stoeien met de hoge golven. Ik heb ook geen geld gestuurd. Moge Allah me vergeven.

8 December 2016

Losing my religion? (2)

Nee, dat nog niet. Ik geloof in een opperwezen of liever in een door mij niet begrepen Hogere Entiteit. Dat doe ik al vanaf mijn kinderjaren.

Ooit ben ik moslim geworden. Dat was in de 70er jaren, toen er in Nederland nog weinig bekend was over de islam. Ik was al lang gelovig en kon dat gevoel in geen enkele religie terugvinden. Tot ik een keer de Koran helemaal uitlas in de Engelse vertaling van Marmaduke Pickthall. Ik was diep ontroerd en geheel overtuigd van het waarheidsgehalte van dit heilige boek. Ik zag de islam toen met frisse ogen, kende geen moslims, maar zag waarschijnlijk deze religie zoals deze bedoeld is in zijn oorsprong, in de tijd van Mohamed en zijn

metgezellen. Ik werd zo geraakt dat ik mij direct wilde bekeren. Ik dacht ook dat als ik met deze boodschap bij anderen zou komen die nog niet bekend waren met deze in mijn ogen mooie religie, dat die dan ook direct enthousiast zouden raken. Maar dat bleek verre van waar en ik besloot na enige tijd mijn mond maar te houden. Ik beleefde lange tijd mijn geloof individueel, zonder het nog te delen met wie dan ook, hooguit mijn kinderen. Ik trakteerde hen op verhalen over de islam, veelal via vertellingen uit het soefisme, waarin het vooral ging om levenslessen. Ik maakte ook een handleiding voor elk van hen van hoe te bidden in het Arabisch, getypt op een A4 met daarbij de beweging en al erbij getekend. Ik vond er laatst nog één tussen mijn papieren. Mocht de nood ooit aan de man zijn, dan konden ze eventueel bidden, was mijn idee erachter. Spontaan kennen zij tot op heden enkele verzen van het gebed uit hun hoofd, door mij in hun kinderjaren waarschijnlijk vaak gereciteerd. De islam van mijn kinderen beperkt zich tot het mij groeten met asalamu aleikum (als dat zo uit komt), maar verder merk je aan hun weinig of niets van wat zij geloven. Ik heb hen nooit gedwongen tot religieuze handelingen.

En hoe zit dat nu met mij? Wat is er gebeurd met mijn geloof?

Ik geloof nog steeds wel in een opperwezen dat ik Allah noem, omdat ik dat ooit beloofd heb en ik ben trouw, Ik zie nog steeds, zoals in mijn kinderjaren dat er kosmische verbanden en wetten zijn die ik niet zomaar kan afdoen als toeval. Ik houd me aan de 5 pilaren van de islam, omdat ik ooit, nu alweer 38 jaar geleden, mij bekeerd heb tot de islam en de 5 pilaren zijn voor mij het enige van de islam dat onomstotelijk vaststaat en behoort de verplichtingen van een moslim.

1. de Shahada (geloofsbelijdenis)
2. het gebed (5x per dag)
3. de vasten tijdens de maand Ramadan
4. de Zakat (het geven van een deel van je inkomen aan minder bedeelden.
5. de Hajj (bedevaart naar Mecca), die ik al heb gedaan in 1999.

Verder bemoei ik me met niemand die moslim is, noch christen, noch hindoe, jood of boeddhist.

Mijn kijk op zowel de islam zoals die door mensen beleden wordt als op andere geloven heeft door de jaren heen een knauw gekregen. Ik houd me het liefst verre

van mensen die heel erg zeker zijn van het gelijk van 'hun geloof'. Ik zie de onverdraagzaamheid in hun ogen en het ongeloof als ze kijken naar mensen van andere gezindten die ze dan vaak zien als 'aanhangers' van een ander geloof, dat het natuurlijk helemaal bij het verkeerd eind heeft.

Ik zie hoe er met twee maten wordt gemeten en dat nu vooral moslims de gebeten hond zijn. Zij moeten zich overal verdedigen wat betreft het geloof dat zij 'aanhangen', alsof zij verantwoordelijk zijn voor wat sommigen uit naam van hun geloof uitvreten. Intussen wordt minder gerept over onmenselijkheden die plaatsvinden uit naam van andere ideologieën. Ik zie dat moslims zich rebelser gaan gedragen en zich meer willen profileren door kleding en baarden, alsof zij daarmee een statement willen maken naar de 'heidense maatschappij' waarvan zijzelf deel uit maken en waarvan zij ook profiteren. Ik zie zoveel onoprechtheid, links, rechts en in het midden.

Ik ben nu bijna 40 jaar moslim en zal het ook wel blijven, want eens beloofd blijft voor mij beloofd. Maar als ik nu jong zou zijn en hetzelfde gevoel zou hebben aangaande kosmische wetten en een Hogere Intelligentie die er moet

zijn, dan zou ik, denk ik, niet kiezen voor de islam als 'jasje om mijn godsbesef in te kleden'. Ik zou me misschien verre houden van alle geloven en, net als mijn moeder, zeggen: 'Doe maar gewoon. Het gaat er toch om dat je je best doet en goed leeft naar je geweten.'
Al die discussies over geloof en politiek hebben geen nut en versluieren alleen maar waar het om gaat: eerlijk alles willen delen en je broeder en zuster gunnen wat jij ook jezelf gunt. En liefhebben.

28 Januari 2017

Sombere gedachten

Gisteren stond ik op met een onprettig en narrig gevoel. Had ik goed geslapen? Dat vroeg A., zoals wel vaker. Ja, voor zover ik wist wel. Ik zou een nachtmerrie hebben gehad. Lag te kreunen en kermen in mijn slaap, alsof ik iets verschrikkelijks onderging, aldus Ahmad. Hij had me geaaid en gerustgesteld. Het was maar een droom. Ik kon me van de droom niets herinneren, maar wist wel dat ik was opgestaan met een onbestemd naar gevoel. Kon me ook herinneren dat ik was gaan slapen met vervelende herinneringen, die ongevraagd mijn brein in schoten. Flashbacks uit mijn verleden met mijn eerste ex.

De pijn links in mijn hals, die ik al een week heb is ook niet bevorderlijk voor mijn gevoel van welbehagen. De hele dag voel ik me wat miserabel en bijna griepig, terwijl ik helemaal geen koorts heb.

Ik zal bezoek krijgen van mijn schoondochter en kleine N. Terwijl ik eigenlijk liever de hele dag blijf staren naar een serie op Netflix (Homeland), sta ik te koken en intussen luister ik naar Radio 1. Ik hoor dat de burgemeester van Amsterdam heeft verteld dat hij uitgezaaide longkanker heeft en dat de prognose niet goed is. Dan besluit mij een sombere gedachte. Wat zou ik doen als ik ineens kanker zou blijken te hebben? Ik voel bijna een soort opluchting. Ik zou niet willen 'vechten' tegen de ziekte, maar hem rustig laten doorwoekeren in mijn lichaam en alleen vragen om palliatieve zorg. Nog even er zijn voor mijn naasten en dan stilletjes wegglijden. Ik ben zo moe. Even later pak ik A.'s hand in een stil momentje. 'Weet je dat ik soms stiekem verlang naar de dood?' vertrouw ik hem toe. Hij herkent dat. Hij heeft die gedachte ook wel eens. We hebben alles gedaan dat moest gebeuren voor ons nageslacht. Waarvoor leven we nog? Om te genieten van eten en drinken en slapen?

Het feit dat ik programma's zie op de tv, die oudjes laten zien die verkommeren overal ter wereld, maakt mijn optimisme er niet groter op. Zelfs in een land als Indonesië, waarvan je zou verwachten dat de familiebanden heel sterk zijn en dat daar nog goed gezorgd wordt voor ouderen door de familie, is het droevig gesteld. Overal ter wereld zie je oudjes zonder enige zorg, omdat de kinderen het te druk hebben met hun eigen hoofd boven water houden in een maatschappij die steeds ingewikkelder wordt.

Het is niet gek dat nu ineens euthanasie bij een 'voltooid leven' hier gepropageerd wordt, ook al is er geen sprake van ondraaglijk lijden. Het is een lichte aanmoediging om 'plaats te maken', 'geen last te willen zijn'.

Nu ik mijn doemgedachte heb geuit tegenover A. en daarna ook tegenover één van mijn kinderen voel ik me wel opgelucht. Zulke gedachten horen bij het leven en hebben in wezen niet alleen te maken met ouderdom en leeftijd.

Ik weet nog dat ik als student al een periode beleefde van grote vertwijfeling en dat ik ook toen me afvroeg waarvoor wij leefden. Ik was toen nog geen moslim, maar 'zoekende'. Als ik het mijn medestudenten

vroeg, dan haalden zij hun schouders op. Zij waren daarmee absoluut niet bezig. Hun doel was 'solidair zijn met de arbeider' of 'baas zijn in eigen buik'. Dat soort politieke doeleinden zeiden mij niet veel, vooral als ik zag hoe asociaal deze zelfde mensen zich konden gedragen in de woongemeenschap waarvan ik in die tijd deel uit maakte in het kraakpand dat ik toen met hen bewoonde. Op een dag liep ik op de Neude in Utrecht. Het was een zonnige dag, maar mijn gedachten waren dat alles behalve. Ik keek naar de voorbijgangers in de straat, die me tegemoet liepen. Ineens zag ik ze lopen als skeletten zonder vlees. Ik schrok er even van, maar besepte toen dat dit op zich niet vreemd was. Dit visioen deed me in één klap beseffen dat het leven hier kort is en heel tijdelijk. Dat ik de 'zin van het bestaan' dus niet hier kon vinden in materiële zaken als: 'een goede baan' of 'een huis'. De zin lag voor mij veel dieper. In ontzag voor de Schepper, die mij dit beeld had laten zien, besepte ik dat de zin van het leven gezocht moet worden in blijvende waarden als liefde, opoffering en nobelheid. Of zoals grandsheikh Abdullah ad Daghestani ooit zei: 'wees als een een altijd groene boom in dit leven.' Wat er ook

gebeurt, warm weer, koud weer, regen en storm. Blijf hetzelfde. Dat is de kunst. Ik wil proberen een lichtje te

31 Januari 2017

Gelovigen en schrift-geleerden

Gisteren schreef ik een stukje (of was het eergisteren?). Ik kreeg daarop drie reacties, die ik alle drie erg op prijs stel.

Het stukje heette 'kortzichtige imams'. Ik heb het stukje vandaag verwijderd en daarmee zijn de reacties helaas ook verdwenen. Het was een casusbeschrijving van een reactie van een imam op een echtpaar met geloofsissues. De reactie van de imam vond ik achterlijk en kortzichtig. De reacties die ik op mijn stukje kreeg waren reacties die ik kon verwachten. Er zijn mensen die niet geloven, maar die zich wel proberen in te leven in mensen die wel geloven en daar respect voor hebben, welk geloof het ook is. Er zijn ook mensen die elke vorm van geloof belachelijk vinden. En er zijn mensen die geen moeite hebben met een religieuze beleving op zich maar die alle rituelen van de diverse geloven en de regelgeving van de geloven overbodig vinden. Er zijn

zelfs mensen die de heilige boeken afdoen als sprookjesverhalen, door mensen verzonnen.

Vast staat dat achterlijke imams, hindu- en andere priesters en rabbi's zich dikwijls heel rigide houden aan bepaalde regels uit hun heilige boeken die zij wensen te interpreteren in de meest letterlijke vorm. Men bestempelt deze lieden dan vaak als 'orthodox', terwijl zij juist 'vernieuwers' zijn die de boeken lezen met de menselijke maat van hun beperkte zintuigen zonder hun hart open te stellen voor de goddelijke boodschap achter de woorden. In de Koran wordt gewaarschuwd dat sommige delen van het Boek letterlijk gelezen moeten worden en andere overdrachtelijk. Hoe sterker je 'iman' (geloof), hoe groter je begrip van de heilige tekst. De boeken kunnen niet gelezen worden als 'kookboeken' met letterlijke voorschriften. En dat wordt helaas te vaak gedaan door sommige schriftgeleerden. Zij bezitten veel autoriteit en worden door de geloofsgemeenschap gezien als leidsmannen (ja, het zijn in de regel inderdaad meestal mannen!) voor de gelovigen. Bij onzekerheid over levensvragen worden maar al te vaak deze 'voorgangers in het geloof' geraadpleegd.

Daarop ben ik tegen. Zodra iemand kan lezen, is deze zelf in staat de boeken te raadplegen die gaan over zijn/haar geloof. De leidraad bij al je daden dient mijns inzien altijd je eigen geweten te zijn en dat is bij iedereen aanwezig, gelovig en ongelovig. Ik ben het dus niet eens met de macht die de imams hebben over gelovigen. Zij verzieken onnodig levens van goedgegelovige mensen. Daarnaast geven zij de islam, die zou kunnen stralen als een zon, een slechte naam bij mensen die onbekend zijn met dit geloof. Onnodig wordt zo haat gekweekt. Ik heb het nu over de islam, maar hetzelfde kan gezegd worden over de schriftgeleerden en voorgangers van andere geloven. Zij zijn de ware veroorzakers van mis(ver)standen, zoals lang geleden de inquisitie en de kruistochten. En ook zijn zij er de oorzaak van dat bijvoorbeeld het feit dat vrouwen in naam van het geloof onderdrukt worden. Zoals in gebieden waar vrouwen achter in de bus moeten plaats nemen en een pruik moeten dragen (orthodoxe joden). Of niet mogen auto rijden en zich totaal moeten bedekken op straat (Saoedi Arabië, salafisme). Of van hun clitoris worden beroofd (uit bijgeloof dat niets met welke religie dan ook te maken heeft en dat nu overal opnieuw zijn duivelse kop op

steekt in salafistisch geïndocctrineerde moslimlanden, zelfs in Indonesië). Of dat ze geen politiek of religieus ambt mogen bekleden (in Nederland nog een hardnekkig idee in de bij sommige protestantse gemeenschappen). En het feit dat er nu overal ter wereld bloed wordt vergoten.

Geloof is liefde. Religie verwordt helaas vaak tot haat tegenover andersdenkenden. Waar zijn de wijze mannen en vrouwen die dit een halt kunnen toeroepen? De ware gelovigen?

6 April 2017

Nare herinneringen

Ze overvielen me weer, dit keer toen ik vanmorgen stond te douchen in onze mooie douchecabine. Ik zag mezelf ineens weer staan in die akelige onbetegelde doucheruimte (het was eigenlijk een washok), die ik deelde met mijn ex en mijn toen nog kleine kinderen. Hoe ellendig en alleen ik me voelde, daar onder die zwakke waterstraal met mijn handjes op mijn rug. Het hele miserabele gevoel kwam weer terug en ik vroeg me voor de zoveelste keer af hoe ik zo een verschrikkelijk leven als ik met die man had heb kunnen volhouden. Waarom

ging ik niet weg? Vanwaar dat misplaatste medelijden met een man die dat totaal niet verdiende? Ik heb hem niet kunnen veranderen en gelukkiger kunnen maken. En tegelijkertijd overvalt me de metersdiepe triestheid dat ik mijn arme kinderen ook heb onderworpen aan de nare en dreigende sfeer die er hing in dat huis met die 'vader'. Als ik kijk naar de veilige sfeer waarin bijvoorbeeld mijn kleinkind N. nu mag opgroeien, dan kan ik de ogen uit mijn kop blijven huilen dat dit ik die geborgenheid en vrolijkheid mijn kinderen nooit heb kunnen bieden. Mijn oudste was 11, de tweeling was 6 en mijn jongste was 3 jaar, toen ik eindelijk definitief vertrok met twee fietsen en een paar tassen met bezittingen van een ieder. Voorgoed weg naar een nieuw leven in Den Haag. Is het gek dat ik nu Den Haag omarm als de stad van mijn leven en mijn huis daar als het huis van mijn dromen? Werkelijk heb ik het huis waarin ik nu woon gezien in een visioen op klaarlichte dag, terwijl ik noch het huis noch de buurt ooit gezien had. Dat was op een moment dat ik het heel moeilijk had in het opvanghuis waarin ik toen verbleef. Allah is genadig en Allah is voor mij groot. Ik kan niet beschrijven hoezeer ik mij 'gered' voel. Het is alsof Allah

mij in Zijn armen heeft weggedragen naar een nieuw leven, waarin alles steeds lichter werd.

Ja, ik had het moeilijk met de verdere opvoeding van mijn vier kinderen en ik maakte nog een keer een fout door weer met een voor mij en mijn kinderen verkeerde man te trouwen. Hoeveel fouten kan een mens maken? Maar opnieuw was Allah me genadig en ik kon op een vrij soepele wijze van deze man weer scheiden.

En nu ben ik zielsgelukkig met A. en mijn lieve grote kinderen en kleinkinderen.

Maar mijn hart bloedt voor de jeugd die ik mijn kinderen heb kunnen geven. Ik had ze zoveel meer gegund. Ik kon ze alleen mijn liefde geven. Terwijl ik dit schrijf rollen de tranen over mijn wangen.

29 Mei 2017

Islam en wahabisme

We zijn aan het vasten. De maand ramadan is de maand dat de Koran voor het eerst werd geopenbaard aan de profeet Mohamed, vrede zij met hem. Althans een deel ervan, want de totale openbaring van de Koran duurde 23 jaar! Hij werd geopenbaard in stukjes, die later geordend zijn in een bepaalde volgorde, van langste sura

(hoofdstuk) tot aan de kortste hoofdstukken. Daarom leest de Koran ook niet als een boek in chronologische volgorde. Sommige stukken komen eerder in de Koran voor, maar zijn later geopenbaard.

In de ramadan lees ik meestal in de Koran, die ik in het verleden al vele malen herlas. Het blijft een boek waarin je telkens nieuwe dingen ontdekt. Sommige passages zijn helder en duidelijk te begrijpen voor elke lezer.

Andere zijn ingewikkelder en moeilijker te begrijpen als je de geschiedenis van die tijd niet kent. Daarbij komt dat een vertaling altijd afbreuk doet aan de oorspronkelijke tekst, die in het Arabisch is.

Ik kan het Arabisch wel lezen en doe dat ook heel graag. Maar ik ken slechts de vertaling van een paar Arabische woorden en voor het begrijpen van de tekst moet ik dus vertrouwen op Engelse en Nederlandse vertalingen.

Het lijkt me leuk om in deze maand af en toe een stukje met jullie te delen wat mijn aandacht heeft getrokken tijdens het dagelijks lezen van de Koran.

Vandaag viel mijn oog op het volgende vers uit de tweede sura, en de langste, van de Koran, genaamd al bakara (de koe).

(2:136) Say, [O believers], ‘We have believed in Allah and what has been revealed to us and what has been revealed to Abraham and Ishmael and Isaac and Jacob and the Descendants and what was given to Moses and Jesus and what was given to the prophets from their Lord. We make no distinction between any of them, and we are Muslims [in submission] to Him.’

Heel duidelijk wordt hierin gezegd dat de moslim gelooft in datgene wat al eerder is geopenbaard aan profeten, die leefden lang voor de profeet Mohamed. De boodschap aan al deze profeten was in wezen dezelfde en wij maken geen onderscheid. Wij zijn moslims, wat betekent dat wij ons onderwerpen aan de Schepper.

Ik denk dat een tekst als deze mede mijn bekering tot de islam heeft bepaald (ik bekeerde me tot de islam na het lezen van de Engelse vertaling van de Koran door Marmaduke Pickthal). Ik geloofde immers al in een god en kon mij niet vinden in de sektarische indeling van geloven die me bekend waren. De één beweerde dit en de andere dat. Elke kerk had zijn eigen interpretatie en overal waren tussenpersonen, zoals pausen en dominees. Ik zocht een religie die bij mij paste en dat was een religie waarin alleen plaats was voor één

schepper of kosmische macht (hoe je het maar noemen wilt), één voor ons niet te bevatten onnoemelijk hoge intelligentie die wij niet kunnen kennen. Maar waarvan wij dagelijks het bestaan kunnen ervaren door het aanschouwen van de schepping en alle samenhang tussen levende verschijningsvormen.

De islam heeft momenteel een slechte naam en wordt met wantrouwen bekeken door andersdenkenden en mensen met een ander geloof. Ik kan dat begrijpen. Er is een hoop aan de hand met mensen die in naam zeggen de islam te belijden, maar die hun wil absoluut niet ondergeschikt maken aan die van Allah. Zij handelen niet volgens de koran en zij zijn ver van de islam afgedwaald.

Het wahabisme wordt door niet-moslims ten onrechte vaak gezien als de 'orthodoxe' islam. Andere moslims zouden 'moderner' en daarom gematigder zijn. Dit klopt niet. De islam in zijn oorsprong is vredelievend en ruimdenkend. Mensen zijn al heel snel afgedwaald van de weg die de profeet en zijn sahabas (metgezellen) onderwezen. De islam veranderde, net als zoveel andere religies, in een instituut. Een bolwerk van regels die niet eens meer uit de koran voortkwamen, maar uit de hadith

(van persoon tot persoon doorvertelde 'overleveringen' uit het leven van de profeet). Deze hadith zijn honderden jaren na de dood van de profeet opgetekend door schriftgeleerden, die 'uit overlevering' een set onverdraagzame regels opstelden en deze verzamelden in de sharia (islamitisch wetboek), een ondoorzichtig stelsel van overwegend hardvochtige regels, regels die in de praktijk in veel gevallen strenger worden gehanteerd voor vrouwen dan voor mannen.

Het **wahabisme** (ook gespeld als *wahabbisme* of *wahhabisme*) is de stroming in de islam die [Mohammed ibn Abd al-Wahhaab \(1703 - 1792\)](#) stichtte. ([wikipedia](#)). Momenteel krijgt deze vernieuwende stroming die de islam een heel ander (een wreder) gezicht heeft gegeven steeds meer invloed, dankzij de financiële middelen van Saoedi Arabië. Dit gebeurt momenteel over de gehele wereld. Er worden moskeeën gesticht, betaald door de Saoedische geldstroom en boeken verspreid. Er worden overal volgens het wahabisme opgeleide imams ingevlogen om te prediken. Hier een [interessant artikel](#) van Badr YouYou over dit onderwerp.

Het is bovenstaande interpretatie van de islam die de islam het actuele slechte imago geeft. De islam zoals die ontstaan is en zoals die wordt onderwezen in de Koran is een andere. In de Koran staat in dezelfde sura bakara het volgende:

(2:2) This is the Book about which there is no doubt, a guidance for those conscious of Allah -

De Koran is het Boek, de richtlijn. Er staat nergens in de Koran dat er ook nog gekeken moet worden naar Hadith, zoals de tegenwoordige imams wel beweren. Er staat bovendien niet dat alleen imams en schriftgeleerden de Koran kunnen begrijpen en dat we aan hen moeten vragen hoe te leven. *Het Boek* is de richtlijn voor ieder die lezen kan en die zich bewust is van het bestaan van Allah.

30 Mei 2017

Ramadan maakt harten zacht

Het wordt door veel moslims opgemerkt. In de ramadan wordt het hart van velen verzacht en dat geeft de ramadan dan ook dat zoete gevoel. Een zacht hart ontspant en maakt gelukkig en geeft vrede.

'En die bomaanslag in Afghanistan dan op de eerste dag van de ramadan?' zou je kunnen vragen. Mensen met een hart dat afgesloten is voor elk gevoel van liefde zijn er altijd geweest en zullen er altijd zijn en deze mensen verpesten het voor de anderen. De klappen van het leven in combinatie met een aangeboren manier van reageren op de wereld kunnen mensen zo maken.

Ik wil het hebben over wat vasten in het algemeen met ons doet en dat is positief. Het maakt het hart zachter en vergroot de compassie.

Ik bedacht me dat gisteren tijdens het bidden. En direct kwam er een soefi-verhaal in mijn gedachten. Een soefi-verhaal moet je vaak overdrachtelijk zien en niet letterlijk nemen. Het verstand bevat een kopje aan kennis en het hart kan een oceaan bevatten, maar dan moet je dat verstand, dat grotendeels op conditionering berust, wel loslaten.

Hier komt het verhaal, verteld in mijn eigen woorden:

Voordat wij geboren waren bevonden onze zielen zich in het zielenrijk, een plaats waarheen onze zielen ook zullen terugkeren na onze dood. Toen wij nog in het zielenrijk waren en nog niet geboren op deze wereld, stelde de Heer der Werelden de vraag aan elke ziel: 'Wie

ben ik en wie ben jij?' De ziel antwoordde: 'Ik ben ik en jij bent jij.' Hierop liet de Almachtige die ziel verblijven in de 'vallei van ondraaglijke hitte' voor duizenden jaren.

Vervolgens vroeg Hij opnieuw: 'Wie ben ik en wie ben jij?' het antwoord was nog steeds: 'Ik ben ik en jij bent jij'.

Hierop liet de Schepper de ziel verblijven in de 'vallei van ondraaglijke koude' voor opnieuw duizenden jaren. Weer stelde Hij de vraag: 'Wie ben ik en wie ben jij?' en opnieuw kreeg Hij het antwoord: 'Ik ben ik en jij bent jij'.

Tenslotte liet De Genadevolle de ziel verblijven in de 'vallei van honger'. Na vele jaren daar verbleven te hebben kreeg de ziel opnieuw de vraag: 'Wie ben ik en wie ben jij?' En nu antwoordde de ziel: 'U bent mijn Heer en ik ben uw nederige dienaar.'

Op de *dag der beloften* hebben alle zielen in het zielenrijk beloofd Allah (of God of hoe je de Almachtige maar noemen wilt) te dienen. Tijdens het leven op aarde zijn sommigen dat vergeten. Door ervaringen kunnen wij herinnerd worden aan het bestaan van onze Schepper, die niet geboren is en nooit sterft, maar er altijd geweest is en altijd zal zijn. Honger is een sterke prikkel om je het bestaan van de Almachtige te herinneren.

1 Juni 2017

Godsdienst mag geen dwang kennen

Het 'troonvers' ofwel Ayat ul Kursi is een veel gelezen vers uit de Koran, een vers dat veel moslims in het Arabisch uit hun hoofd kennen en graag reciteren.

(2:255) Allah - there is no deity except Him, the Ever-Living, the Sustainer of [all] existence. Neither drowsiness overtakes Him nor sleep. To Him belongs whatever is in the heavens and whatever is on the earth. Who is it that can intercede with Him except by His permission? He knows what is [presently] before them and what will be after them, and they encompass not a thing of His knowledge except for what He wills. His Kursi extends over the heavens and the earth, and their preservation tires Him not. And He is the Most High, the Most Great.

Direct na dit belangrijke vers volgt het volgende vers:

(2:256) There shall be no compulsion in [acceptance of] the religion. The right course has become clear from the wrong. So whoever disbelieves in Taghut and believes in Allah has grasped the most trustworthy

handhold with no break in it. And Allah is Hearing and Knowing.

(N.B. Toen ik de betekenis van [taghut](#) ging opzoeken op internet, zag ik onder de link naar de definitie die gegeven wordt door Wikipedia direct een aantal links naar salafistische sites. Is het dan gek dat jongeren die een 'revival' ervaren van hun geloof en bij hun ouders niet de antwoorden kunnen vinden die ze zoeken en op zoek gaan naar interpretaties van de islam op internet, dat die jongeren dan op een verkeerd spoor kunnen raken en geradicaliseerd worden! Maar dit even terzijde. Over dit onderwerp wil ik het hier nu niet hebben).

Wat ik wil benadrukken is de eerste zin in vers 256. ***There shall be no compulsion in [acceptance of] the religion.***

Hoe duidelijk moet het er staan? Je mag dus volgens de Koran helemaal niemand dwingen om te geloven.

Je mag dus ook geen burgers aanvallen omdat zij niet geloven, of liever gezegd omdat jij denkt te weten dat zij niet geloven.

En ja, er staan passages in de Koran dat je wel moet vechten, maar dat is als alleen als je wordt verdreven uit je woonplaats vanwege je geloof of als je aangevallen

wordt vanwege je geloof. Dan is het een plicht om je te verdedigen.

Dat is niet het geval bij alle laffe aanvallen op niets vermoedende mensen die overal plaats vinden onder het mom van Jihad.

Je mag mensen niet dwingen om te geloven en je mag ze niet doden, omdat ze niet hetzelfde geloof aanhangen als jij. De Koran schrijft dit niet voor, nee veroordeelt het zelfs.

3 Juni 2017

Letterlijk (onoverdrachtelijk) en zinnebeeldig

(3:7) *It is He who has sent down to you, [O Muhammad], the Book; in it are verses [that are] **precise** (N.B. in Nederlandse vertaling **onoverdrachtelijk**)- they are the foundation of the Book - and others unspecific (in Nederlandse vertaling **zinnebeeldig**). As for those in whose hearts is deviation [from truth], they will follow that of it which is unspecific, seeking discord and seeking an interpretation [suitable to them]. And no one knows its [true] interpretation except Allah. But those firm in knowledge*

say, 'We believe in it. All [of it] is from our Lord.' And no one will be reminded except those of understanding.

Dit is te lezen in de derde sura van de Koran, sura Imran. Allah zegt in het Boek dat sommige delen letterlijk bedoeld zijn en andere zinnebeeldig. Ik denk dat veel van de verwarring en onenigheid onder mensen die zich moslim noemen veroorzaakt wordt door een verschil in interpretatie van de tekst. En dan is het vooral van belang welke delen van de tekst letterlijk en welke zinnebeeldig zijn bedoeld. Daarover bestaan misverstanden en verwarring onder moslims. En die verwarring en onenigheid onder moslims roepen bij niet-moslims dan weer wantrouwen op die soms tot haat kan leiden.

Want de vraag is natuurlijk welke delen van de tekst zinnebeeldig bedoeld zijn en welke overdrachtelijk. Sheikh Nazim zei tijdens zijn leven: 'hoe groter je 'iman' (de sterkte van je geloof), hoe groter het begrip van de Koran. Het is dus niet iets dat je verkrijgt door veel studie, maar het is iets dat je verkrijgt door je hart steeds meer open te stellen voor Allah. En daarbij dan te waken voor wat de Shaitan en je nafs (ego) je influisteren. Dat leer je niet uit boeken en niet door 7 jaar in Mekka te

studeren. Maar door eerlijk naar je eigen gedrag te kijken. De Jihad ul Nafs, ook wel Jihad ul Akbar genoemd (de grootste [jihad](#)).

4 Juni 2017

Waarom die 'godsdiensoorlog'?

(3:84) Say, 'We have believed in Allah and in what was revealed to us and what was revealed to Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, and the Descendants, and in what was given to Moses and Jesus and to the prophets from their Lord. We make no distinction between any of them, and we are Muslims [submitting] to Him.'

Hier in de derde sura van de Koran (sura al Imran) nog een keer in dezelfde woorden wat ook al te lezen stond in de twee sura van de Koran (sura al bakkara).

Alle profeten kwamen met dezelfde boodschap. Het onderscheid in diverse geloven is door mensen gemaakt. Met alle ellende tot gevolg.

21 Augustus 2017

De islam en ik

Jullie horen mij niet zoveel meer over islam als onderwerp. Ik loop rond met wellicht te jeugdige en

moderne kleding en niemand zou van mij zeggen dat ik moslim ben. Betekent dit dat ik van mijn geloof ben afgefallen? Nee, helemaal niet. Elke dag dank ik de Almachtige voor de zegen die Hij mij geeft, voor mijzelf, mijn gezondheid en voor mijn kinderen, met wie het (alhamdulillah!) goed gaat. Alle vier zijn gezond en ik ben blij om te zien hoe zij in het leven staan. Ook met mijn vijf kleinkinderen gaat het goed en ik ben er trots op hoe goed mijn kinderen omgaan met de opvoeding van hun kinderen. Ik heb niets te klagen en zou God/ Allah de hele dag kunnen danken op mijn knieën. Ik bid nog steeds volgens de rituelen van de islam en elk jaar vast ik trouw in de maand ramadan. Maar verder merk je aan mij niets van mijn moslim zijn.

Toch is dat anders geweest. Er is een tijd geweest dat ik heel veel uren besteedde aan het bestuderen van de islam, het soefisme en later het reciteren van de Koran in het Arabisch. Er zijn jaren geweest dat ik elke nacht uren voor zonsopgang opstond om twee uur lang te bidden. Dat ik extra gebeden deed, die helemaal niet verplicht zijn in de islam, gewoon omdat ik dat heerlijk vond en omdat het mij veel zielenrust gaf. Die uurtjes voor dag en dauw waren alleen voor mij en deelde ik alleen met mijn

twee katten uit die tijd. De kinderen lagen dan allemaal te slapen. Het was een moment van ultieme rust. Ik zal dat prettige gevoel van die nachten nooit vergeten.

Nooit las ik 'zomaar een boek', zoals fictie. Ik las alleen maar boeken over de islam en wilde verder geen tijd verdoen met andere zaken. TV series kijken was in die tijd niets voor mij.

Ik denk dat ik veel kennis heb vergaard in die periode. Ik heb sindsdien nooit meer boeken gekocht over andere onderwerpen.

Nu ben ik lid van de bibliotheek. Ik lees het liefst fictie en geen enkel boek dat ik lees wil ik herlezen. Ik lees ter ontspanning en ik kijk tv ter ontspanning.

Ik denk dat ik ongeveer alles te weten ben gekomen over de islam wat ik wilde weten en dat is voor mij genoeg. Op deze kennis kan ik verder teren tot mijn dood.

Mijn grote dank gaat uit naar mijn twee grote leermeesters, sheikh Nazim al Haqqani en sheikh Abdiullah ad Dagestani. Die hebben mijn ogen voor altijd geopend. De mooiste boeken die ik ooit las naast de heilige Koran zijn de boeken in de serie 'Mercy Oceans'. Daarin zijn de sohbeets vastgelegd van Sheikh Nazim uit de jaren 80 en 90 van de afgelopen eeuw. Pareltjes van

wijsheid. De kennis die ik heb mogen ontvangen uit deze boeken is voor mij meer waard dan die uit mijn psychologiestudie. Of mogelijk kreeg ik daarin de antwoorden op de vragen die niet beantwoord werden tijdens die psychologiestudie. Een en ander past zo prachtig in elkaar.

Alhamdulillah, mogen deze grote leermeesters voor altijd rusten met de heerlijke geur van het paradijs.

21 Augustus 2017

Als religie eng wordt

Geloof in de Schepper is in mijn ogen iets moois. Het geloof en vertrouwen in een Opperwezen heeft mij de kracht gegeven om veel narigheid en onrecht te doorstaan.

Maar wat ik ook gezien heb en nog zie zijn de vervelende consequenties van geloof, wanneer dat ontaardt in een bolwerk van strakke en enge regels die niets te maken hebben met goedheid, harmonie, rechtvaardigheid en vrede. Die enge regeltjes die mensen zichzelf opleggen en dan vastleggen in een soort van zelf verzonnen wetboek komen voor in alle godsdiensten en het

vreemde is dat ze bij diverse godsdiensten getuigen van een identieke kortzichtigheid en wreedheid.

Hoe komt het toch dat zowel het christendom, het hindoeïsme, het jodendom als de islam nare kanten begint te vertonen zodra mannen die zich opwerpen als priesters, schriftgeleerden, imams en pandits regels gaan stellen die ontleend zijn aan geen enkel heilig boek.

Regels die zichzelf verzonnen hebben en in de regel een patriarchaal en vrouwonvriendelijk karakter dragen, soms zelfs kindonvriendelijk, dieronvriendelijk en seksonvriendelijk. Er zijn voorbeelden te over.

Vrouwen die volgens sommige hindoe geleerden in aparte hutjes dienen te wonen onder erbarmelijke omstandigheden als zij menstrueren. Vrouwen die nog niet zo lang geleden zich levend dienden te verbranden samen met hun overleden echtgenoot. Vrouwen die als slaaf gehouden worden in het huis van hun schoonmoeder, omdat dit als wettig geldt binnen het sommige varianten van het hindoeïsme. Kinderen die in hokken worden verstopt voor de buitenwereld, omdat zij gehandicapt zijn en dit wordt gezien als een straf van de goden en dus als een schande voor de ouders.

Kinderen die getuchtigd worden bij het geringste foutje, omdat de bijbel zou voorschrijven dat dit goed is.

Vrouwen die niet moge deelnemen aan politiek en andere openbare ambten, maar zich netjes horen terug te trekken in hun keukens.

Streng kledingvoorschriften die in de regel vooral gelden voor vrouwen, zowel onder christenen, joden, hindoes, katholieken als moslims. Momenteel krijgt de gezichtsbedekkende sluier van sommige moslimvrouwen, die men heeft wijsgemaakt dat dit een voorschrift is uit de islam, veel aandacht. Maar ik kan me nog herinneren dat ik als klein meisje de 'zwijgdood' kreeg in de klas, omdat de non het niet accepteerde dat ik geen rokje over mijn lange broek droeg. Diezelfde non sloot een ander klein meisje op in het kolenhok, omdat zij niet kon schrijven, maar wat kraste op haar papier. In de klas kon je het arme kind horen schreeuwen in doodsangst in dat donkere kolenhok. Waarschijnlijk had zij een leerachterstand en was zij mentaal niet in orde, maar daar had de non geen oog voor.

Om maar te zwijgen van de misstanden binnen de katholieke kerk en de gruwelijke vervolgingen van 'ongelovigen' ten tijde van de inquisitie.

En nu jaagt een enge versie van wat men 'islam' noemt, het salafisme met zijn griezelige en wrede uitwas IS, mensen de stuipen op het lijf. In de naam van Allah worden mensen gedood en mishandeld, worden kinderen geïndoctrineerd en anders gelovende vrouwen als seksslaven misbruikt.

Deze uitwassen hebben niets te maken met de boodschap die 124 000 profeten in de geschiedenis brachten. Religie als godsdienst heeft zijn liefde verloren zodra deze vermengd wordt met politiek en machtsvertoon, met het lelijke ego van mensen die haten. En dat is nu aan de hand. Overal ter wereld staan mensen tegenover elkaar met steeds grimmiger gezichten. Zelfs op de kleuterschool worden kinderen geïndoctrineerd om andersdenkenden te haten. Mensen die zich moslim noemen en dingen beweren als dat vrouwen die hun wenkbrauwen epileren naar de hel gaan krijgen een podium en hun belachelijke doctrine wordt in media gedeeld. Imams die beweren dat mensen die vriendschappen sluiten met anders gelovigen ook naar de hel moeten eveneens. De kortzichtige ideeën van onverdraagzame geloofsfanaten worden breed

uitgemeten in de media om de haat tegen de islam verder aan te wakkeren.

Over en weer is er nu wantrouwen tussen moslims en niet-moslims zonder dat daar een goede reden voor is. In de moskeeën wordt geld gepompt door salafistische organisaties en imams worden ingevlogen om de haatboodschap te prediken.

Daarom wil ik me nu niet profileren als moslim. Het kan zo verwarrend zijn voor mensen. Ik geloof echt dat het beter is uitingen van geloof zo veel mogelijk voor jezelf te houden. We zijn in de eerste plaats mensen die een aardbol delen. Wij dienen goed te zijn voor elkaar, ongeacht kleur, geslacht, geloof, seksuele voorkeur, afkomst, nationaliteit. Dat is voor mij de belangrijkste uiting van een gelovig hart. Respect en liefde voor elkaar. De rest is uiterlijk vertoon met een kwalijke lucht.

3 November 2017

Bidden en smeken

Ik doe het nog steeds, bidden. Zij het niet meer zo langdurig als in eerdere fasen van mijn leven. Na het verplichte (Arabische) gedeelte van het islamitische gebed mag je desgewenst een smeekbede doen: dat wil

zeggen iets vragen aan de Schepper met je eigen woorden.

N.B. Sommigen vragen zich af wat het voor nut kan hebben om vijf keer per dag telkens weer dezelfde Arabische tekst op te dreunen. Voor mij heeft dat nut, al was het alleen maar vanwege de geruststellende en kalmerende uitwerking die dit ritueel op mij heeft. Zie het als iets soortgelijks als het telkens herhalen van mantra's, wat hindoes plegen te doen. Het reciteren van verzen uit de koran kan je vergelijken met het innemen van een medicijn. Je weet niet wat erin zit, maar het werkt helend. Het heelt zielenpijn, het kan twijfel wegnemen bij het nemen van beslissingen en het kan inspireren tot daden. Het kan leiden tot zelfreflectie.

Na het bidden kan je desgewenst iets vragen. In de moskee wordt dat gemeenschappelijk gedaan, waarbij één persoon een smeekbede doet namens alle aanwezigen. Die smeekbeden kunnen soms mijn hart raken maar dikwijls helemaal niet. Waar ik me weleens over verbaas is dat sommigen alleen het beste wensen voor andere moslims of zelfs alleen hun eigen familie. Hoezo, denk ik dan. Waarom niet gelijk het beste wensen

voor de hele wereld, voor alle mensen en dieren en het plantenrijk?

Een ieder mag natuurlijk wensen wat hij of zij wil. Ik doe alleen elke ochtend na het ochtendgebed een smeekbede (naast andere momentjes op een dag dat ik in mezelf 'praat' met de Schepper die dichterbij mij is dan mijn halsslagader).

Ik smee om verlichting van de pijn van alle mensen en vooral kinderen en dieren die zich niet kunnen verweren. Pijn die zij onnodig lijden door het toedoen van anderen, overal ter wereld. Soms huil ik bij de gedachte aan vooral de kinderen. Dat Allah hun pijn mag verlichten met Zijn oneindige en troostende Liefde. En nog liever dat Hij de pijn laat stoppen. Dat degenen die anderen pijn doen tot inkeer komen en stoppen met het pijnigen van anderen. Dat Hij ons allemaal de weg wijst naar hoe wij vreedzaam kunnen samenleven en de aarde behouden. Ik dank Allah voor het mooie leven dat Hij mij nu geeft en ik vraag om vergeving van mijn tekortkomingen.

26 November 2017

Hoe het salafisme zich een weg zoekt binnen de moslim-gemeenschap

Mijn herstel verloopt uiterst langzaam. Soms denk ik zelfs dat er weinig schot in zit en dat ik misschien niet genoeg oefen. De nachten zijn het moeilijkst. Dan lig ik nogal eens wakker in de heel vroege ochtenduur. Ahmad zet voor mij een potje koffie klaar dat ik alleen maar op het vuur hoeft te zetten.

Vanmorgen las ik het [volgende](#) artikel en ik beluisterde en bekeek de daarin geplaatste link naar de uitzending van nieuwsuur.

Ik geloof dat er veel jongeren zijn die snakken naar zingeving in hun leven en daarbij willen terugkeren naar de bron van hun geloof. Zij raadplegen daarvoor internet en komen soms terecht in zaaltjes, waar jonge mensen uit hun midden prediken. Zoals bijvoorbeeld een exvoetballer en een exrapper, die beiden nu het geloof hebben omarmd en hun oude leven (dat ze nu als zondig zijn gaan zien) hebben afgezworen. Ik twijfel niet aan de oprechtheid van hun motieven en hun ijver en enthousiasme om de boodschap van het schitterende van de islam als levenswijze te verspreiden.

Wat ik jammer vind is dat zij jongeren niet alleen vertellen dat bijvoorbeeld het beluisteren van muziek en het drinken van alcohol zondig zouden zijn, maar ook dat het

zijn in gezelschap van mensen die daar wel mee bezig zijn ook een zonde is. Dit zou in de Nederlandse en andere westerse landen betekenen dat je heel veel gezelschap zou moeten vermijden. Ook worden uiterlijkheden als kleding benadrukt, wat vooral voor meisjes en vrouwen grote gevolgen heeft. Zij gaan zich anders kleden en kiezen om die reden zelfs een ander beroep.

Ik heb de jonge mannen niet horen prediken. Ik was er niet bij. Daarom kan ik niet oordelen over het totaal van de boodschap die zij verspreiden. Mogelijk is een eenzijdig beeld gegeven door de makers van het programma van nieuwsuur, zoals de predikers zeggen in hun [reactie](#) op het programma.

Toch blijf ik met mijn gevoel zitten dat deze 'opleving van de islam', zoals deze zich voordoet, niet alleen in ons land maar ook in landen ver hier buiten (zoals bijvoorbeeld Indonesië) wordt aangestuurd en gefinanciëerd door het salafisme uit Saoedi Arabië. Goedwillende en oprechte mensen die zich een weg zoeken om het goede te doen in hun leven worden hier het slachtoffer van.

Ikzelf ben nu sinds 40 jaar moslim. Ik bestudeerde en bestudeer mijn geloof intensief. Ik beschouw daarbij de Koran als de enige betrouwbare gids. De Koran moet soms letterlijk en soms overdrachtelijk gelezen worden. Daarnaast zijn er de Hadith (overleveringen) uit het leven van de profeet Mohammed. Deze zijn vele jaren na het leven van de profeet opgetekend en ze zijn minder betrouwbaar als gids voor het leven.

Sommige hadith zijn in overeenstemming met wat in de Koran geschreven staat en andere zijn niet in overeenstemming en zelfs in tegenspraak ermee.

Salafisten baseren zich in hun geloofsbeleving en wat betreft de regels die ze elkaar opleggen voor een aanzienlijk deel op de hadith en kunnen daarom dingen beweren die nergens in de Koran worden voorgeschreven.

En hier ontstaat de kloof tussen een groep moslims die zich alleen wil baseren op de Koran wat betreft leefregels en degenen die dat met een grote nadruk op de hadith doen. Daarnaast is er een grote groep moslims die zelf de islam niet bestuderen maar voor hun kennis van de islam vertrouwen op wat geloofsgenoten prediken. Zij

vallen momenteel veelal in handen van salafistische predikers.

Zonder af te willen doen aan het recht van mensen om te geloven wat zij willen, wil ik hier concluderen dat ik het jammer vind dat zoveel mensen nu regels en onnodige beperkingen krijgen opgelegd die vooral uiterlijkheden betreffen. Als je de hadith bestudeert kom je daarin regels en voorschriften tegen die nergens in de Koran staan en die het leven van de goedwillende gelovige onnodig beperken en bemoeilijken. Sommige van die regels zijn pre-islamitisch en cultuurbepaald. Daar zijn grote en kleine regels onder. Voorbeelden daarvan zijn de besnijdenis van vrouwen, het stenigen in geval van overspel. Kleinere voorbeelden zijn het verbod op het luisteren naar muziek. De Koran verbiedt wel het drinken van alcohol, maar zegt nergens dat je het gezelschap van degenen die dat wel doen zou moeten vermijden. Het hardnekkig vasthouden aan de hadith en deze in geval van twijfel laten prevaleren boven de regels die zijn aangegeven in de Koran is naar mijn mening de oorzaak van verwarring onder moslims en de steeds grotere kloof die ontstaat tussen moslims en andersdenkenden.

Een moslim kan zichzelf zijn in onze maatschappij zonder dat de ander, die een andere levensvisie heeft, daar last van hoeft te hebben en zonder dat de moslim last hoeft te hebben van de ander. Het je afzonderen op wat voor manier dan ook van de maatschappij waarbinnen je leeft is mijns inziens niet de weg die leidt tot meer vrede. Het salafisme beoogt segregatie en dit politieke doel staat naar mijn mening ver af van de islam als geloofsovertuiging.

Ik vind het jammer dat goed willende mensen, vooral jongeren en minder goed opgeleiden die op de imam vertrouwen voor de antwoorden van wat goed zou zijn of slecht, een speelbal van worden van deze politieke strijd.

18 Februari 2018

Soms huiver ik voor de naderende dood

De dood zullen wij allemaal eens ervaren. Ik besef steeds meer dat dit voor mij en mijn maatje niet zo lang meer zal duren. Als ik denk aan hoe mijn leven was 15 jaar geleden, dan lijkt de tijd sindsdien zo snel voorbij gegaan. Als ik denk aan waar ik zal zijn over 15 jaar, dan besef ik dat ik óf 82 jaar zal zijn óf er niet meer zal zijn. Ik weet dat de dood normaal is en dat het leven voor

anderen gewoon verder gaat. Dat vind ik zo een raar idee en het stemt me weemoedig. Het leven op deze wereld is eindig en niemand weet wat erna komt. Is er een leven na dit leven en hoe zal dat zijn? Deze gedachten spoken soms door mijn hoofd.

De video's met teksten van Rumi troosten mij, als zulke gedachten me overvallen. We zijn allemaal schepselen van de Ene. Hoe ontroerend mooi zijn mens en dier en het plantenrijk geschapen. Moeten wij niet in tranen uitbarsten van verwondering en ontzag? Na leven komt nieuw leven en alleen de Schepper blijft en sterft nooit.

20 Februari 2018

Overpeinzingen bij het oliebollen bakken

Ja, ik bak nog steeds oliebollen. Na oudjaar, de dag waarop ik al sinds jaren oliebollen bak, heb ik meestal de smaak te pakken. Dan bak ik gewoon nog een paar keer oliebollen. Lekker als versnapering bij koffie en thee.

Toen ik een paar dagen geleden weer aan het bakken was, bekreep me een huiveringwekkende gedachte. Ik dacht ineens aan diverse passages in de Koran, waarin te lezen staat dat Allah ongehoorzame mensen na de dood straft met verbranding van hun lichaam. En dat dan

ook nog eens eeuwig. Telkens als het vel verbrand is zou Allah de ongehoorzame mens voorzien van een nieuw vel, zodat de verbranding telkens opnieuw zou plaatsvinden. Terwijl ik in de pan keek naar de bleke bolletjes deeg, die in de hete olie snel bruin kleurden, stelde ik me voor dat dit lichamen van mensen waren. En ik werd bij die gedachte helemaal beroerd. Ik kon me niet voorstellen dat Allah (die Rachman is, dat wil zeggen vergevingsgezind) zo een wrede straf in petto zou hebben voor zondaars.

Ik heb in de tijd dat ik nu moslim ben (40 jaar) de Koran talloze malen gelezen in diverse vertalingen. De eerste keer na het lezen van dit heilige boek werd ik overtuigd moslim. Maar de passages over hel en hemel en die over straffen die zouden gelden bij overspel, diefstal, etc. nam ik niet letterlijk. Omdat ik in de grote lijn van de Koran las dat Allah rechtvaardig is en vergevingsgezind voor elke zondaar die oprecht berouw heeft. De Koran werd geopenbaard in een tijd van grote onwetendheid. De Arabieren in die tijd hielden er barbaarse gewoonten op na. Om mensen te overtuigen van de ernst en het belang van 'goed gedrag' waren sterke prikkels nodig. Daarom worden beelden geschetst van zowel hemel als hel, die

spreeken tot de verbeelding van de mensen in die tijd en wellicht ook in deze tijd. Zonder een vooruitzicht van beloning en straf luisteren veel mensen eenvoudig niet. Het idee dat je ook zonder vooruitzicht van beloning of straf het goede zou willen doen, gewoon uit liefde voor Schepper en medemens is niet voor een ieder vanzelfsprekend. Sommigen hebben daarvoor een waarschuwing nodig (in de trant van 'wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe').

Mij spreekt het handelen uit vrees voor straf of hoop op beloning niet aan. Wat dat betreft voel ik mee met [Rabiyya al Basra](#). In dit mooie artikel over haar staat o.a. het volgende te lezen: *Rabiyya rende eens door de straten van Basra met in de ene hand een brandende fakkel en in de andere een gevulde waterkruik. Men vroeg haar wat zij daarmee ging doen. 'Met het vuur ga ik het paradijs in brand steken en met dit water ga ik de vlammen van de hel doven.'* *'Maar waarom, beste vrouw?'* *'Omdat er geen mens ter wereld is die werkelijk handelt uit pure belangeloze liefde. Wie goed doet, doet dat immers altijd ook omdat hij hoopt er de beloning van het paradijs mee te verdienen of de straf van de hel mee te ontlopen. Maar wat zou er gebeuren, als er geen*

*paradijs of hel waren? Zouden er dan nog mensen overblijven die liefhadden omwille van de liefde zelf, juist zoals onze God pure liefde is?''**

Ik ben moslim, maar toon dit niet aan anderen door kleding. Ik ga om met mensen van allerlei geloof en ook met mensen die zichzelf als ongelovig bestempelen. Ik kijk niet naar wat iemand beweert met woorden en wat hij zegt te geloven. Ik wil me niet meer voelen als behorend bij een gesloten groep medegelovigen. Ik ben een medemens voor iedereen en ik beschouw alle mensen als schepselen van de Ene en als even waardevol. Wat er gaat gebeuren met onze zielen na de dood weet ik niet. Ik denk wel dat ze voortbestaan, omdat dit in alle heilige boeken wordt beweerd.

Ik denk dat hemel en hel abstracte begrippen zijn om te duiden wat onze zielen kunnen ervaren na de dood. Wij kunnen ons dat in dit leven niet voorstellen, evenmin als dat wij ons een voorstelling kunnen maken van het concept Allah of God.

Zo zie ik het, maar ik zeg niet dat dit de waarheid is. Het is mijn waarheid. Maar dat mensen zouden moeten lijden als oliebollen in de hete olie kan ik me niet voorstellen.

Ook komt een afspiegeling van een hemel, waarin

schone maagden je bedienen en er volop eten en drinken is op mij over als simpel en een infantiele voorstelling van zaken. Ik denk echt dat we dat niet letterlijk moeten nemen, wat schriftgeleerden met baarden hierover ook mogen beweren.

21 Februari 2018

Islam is overgave

Overgave aan wat Allah brengt op je pad. Zoals Rumi al zei (in mijn woorden): 'de mens lijdt, omdat hij onzeker is over de oorzaak van zijn lijden en omdat hij niet weet hoe het verder zal gaan'. Het is die onzekerheid waartegen een mens niet kan. En hij gaat zich in allerlei bochten wringen om een einde te maken aan die onzekerheid. Meestal in de vorm van gepieker. Het in kringetjes zoeken naar antwoorden die je niet hebt. (als een muis in een doolhof).

Dat gebeurde mij gisteren ook, nadat de fysiotherapeute suggereerde dat mijn revalidatie misschien niet goed zal komen zonder dat een andere operatie nodig is (een nieuwe heup). Misschien heeft zij gelijk en misschien niet. Maar daar gaat het hier niet om. Het gaat erom wat deze woorden met mij deden. Ik werd moedeloos, sloeg

aan het piekeren en het leek of mijn pijn toenam. Ik bleef met mezelf argumenteren. 'Moet ik 6 maart wel naar Spanje reizen? Moet ik niet naar de chirurg? Of moet ik gewoon verder oefenen en afwachten of er verbetering komt en zo niet, dan pas gaan? Ik heb een afspraak in juli met de chirurg. Is het niet slim om die gewoon af te wachten?' Mijn verstand koos voor het laatste, maar het was net of mijn lichaam daartegen protesteerde door meer pijn te vertonen. Ik zat me enorm druk te maken! Vanmorgen zag ik deze link facebook: [How to achieve Peace from this Endless Suffering ,using the Wisdom of Holy Quran](#) Iemand bood een cursus mindfulness aan van in totaal ongeveer een uur, tijdelijk kosteloos te proberen. Ik heb hem gedaan en het heeft me enorm geholpen. De sleutel tot 'peace of mind' zit hem niet in de aard van je omstandigheden, maar in de manier waarop je ermee omgaat. De kunst is het goede en het slechte dat op je pad komt te waarderen. Het te accepteren en je eraan over te geven. Gedachten uit te bannen, maar je bewustzijn te vergroten. Alleen in het moment vind je vrede. Het heeft mijn hart en ogen geopend. Ik zeg niet dat de wijsheid nieuw voor me was. Maar soms is het nodig dat iemand je eraan herinnert. Deze man geeft op

geduldige wijze stap voor stap oefeningen om zinloos gepieker te stoppen en tot vrede te komen en dankbaar te zijn voor je situatie van dit moment. Om op die manier ook dichterbij de Schepper te komen. Of je nu moslim bent of niet. Ik denk dat iedereen die zich op dit moment niet zo relaxed voelt of lijdt om wat voor reden dan ook iets kan hebben aan deze korte cursus. Daarom deel ik hem hier met mijn lezers.

1 April 2018

Enkele christelijke feestdagen op een rij

- **Witte donderdag:** de dag dat het laatste avondmaal van Jezus met zijn discipelen wordt herdacht
- **Goede vrijdag:** de dag dat de kruisiging van Jezus wordt herdacht. (NB in de Koran wordt dit weerlegd en staat dat niet Jezus is gekruisigd, maar een ander die de gelijkenis met Jezus had aangenomen. Jezus is ten hemel opgenomen en aldus verdwenen uit dit leven)

‘And for their saying, ‘Indeed, we have killed the Messiah, Jesus, the son of Mary, the messenger of Allah.’ And they did not kill him, nor did they crucify him; but [another]

was made to resemble him to them. And indeed, those who differ over it are in doubt about it. They have no knowledge of it except the following of assumption. And they did not kill him, for certain. Rather, Allah raised him to Himself. And ever is Allah Exalted in Might and Wise.'
(Koran 4:157-158)

- **Pasen:** een dag die altijd valt op de zondag na de eerste volle maan na het begin van de lente. Op deze dag wordt door christenen herdacht dat Jezus uit zijn graf is opgestaan en aldus verdwenen uit dit leven.

5 April 2018

Nieuwe koranvertaling

Facebook heeft echt zijn nut, als je het op een bepaalde manier gebruikt. Men kan dingen te weten komen via vrienden en vrienden van vrienden en door posts te lezen in groepen waaraan je eventueel kan deelnemen.

Zo kwam ik laatst een leuk bericht tegen van een vrouw, die van een niet-moslima een mooie Engelse vertaling van de Koran had gekregen. De vertaler was Marmaduke Pickthall. Toevallig ook de eerste Koranvertaling die ik las in 1978. Ik kocht hem in een mooie uitgave bij

boekhandel Wristers te Utrecht. Hij kostte me 144 gulden, maar dat kon me niet schelen. Zo gelukkig als een klein kind met een ijsje liep ik de winkel uit. Ik wist dat ik iets goeds in handen had.

En werkelijk, toen ik deze vertaling las, telkens in de eerste uurtjes voor zonsopgang, leek het of voor mij eindelijk alles op zijn plaats viel. Mijn godsbesef, dat ik al van kleins af aan had (ondanks negatieve opmerkingen van mijn atheïstische ouders) kreeg eindelijk een 'stem'. Het lezen van deze Koranvertaling heeft ertoe geleid dat ik me zo snel mogelijk wilde bekeren tot de islam..

NB Ik heb nooit hetzelfde gevoel van herkenning beleefd bij het lezen van andere vertalingen, later in mijn leven. Ik heb me altijd voorgenomen Arabisch te leren om de Koran in zijn oorspronkelijke Arabische vorm te kunnen lezen, maar ik ben nooit verder gekomen dan het kunnen reciteren van de Arabische tekst in het Arabische alfabet (op zich wel leuk om te doen, maar het verhoogt natuurlijk niet je begrip van de inhoud van de tekst! Ik betreurt het dat veel moslims ook niet meer doen met de 'glorious Quran' dan het heilige boek hardop te reciteren zonder kennis te nemen van de inhoud van de woorden. Het begrip en de interpretatie van de heilige tekst laten

ze over aan imams en schriftgeleerden, met alle gevolgen van dien). Ik kocht een cursus Arabisch bij het NTI die nog altijd op een plank in mijn huis ligt te wachten om geopend te worden!

Ik schreef dit feitje over mijn bekering naar aanleiding van het lezen van deze vertaling in reactie op de post van deze vrouw op facebook. Zei erbij dat het in mijn ogen de beste vertaling was. Daarop reageerde weer een ander, die zei dat er volgens haar bescheiden mening een nog betere Engelse vertaling is nu. En zij gaf een link naar een Koranvertaling in het Engels. Ik heb haar daar hartelijk voor bedankt. Het lijkt me inderdaad een goede vertaling. Elke vertaling is subjectief en door een vertaling heen spreekt altijd het hart van de vertaler. Veel Arabische woorden hebben meer dan één betekenis en dat maakt het niet gemakkelijker.

Vaak worden bij de inleiding van een Koranvertaling al dingen geschreven die enigszins duidelijk maken vanuit welke invalshoek de vertaler vertaalt (NB objectiviteit bestaat niet volgens mij!) en ook bij de uitleg van bepaalde delen van de tekst kan blijken hoe een vertaler de tekst interpreteert.

Maar de inleidende woorden bij deze vertaling bevalen mij al mateloos, omdat dit exact is zoals ik de Koran heb geïnterpreteerd. Er is maar één God, die wij moslims Allah noemen. Door de geschiedenis heen zijn er talloze profeten geweest, die geen andere taak hadden dan mensen te waarschuwen. Over een aantal van deze profeten wordt herhaaldelijk gesproken in de Koran. Islam is niets anders dan overgave aan God/Allah en heeft niets te maken met de hokjes waarin de diverse godsdiensten later door mensen zijn ingedeeld. Zoals mag blijken uit het volgende citaat uit de Koran zelf, waarmee deze Koranvertaling begint:

Surely, those who believe, those who are Jewish, the Christians, the converts; anyone who (1) believes in God, and (2) believes in the Hereafter, and (3) leads a righteous life, will receive their recompense from their Lord; they have nothing to fear, nor will they grieve. [2:62, 5:69]

En dan hier een 'statement' van de vertaler, waarmee ik het volledig eens ben. (Weg dus met godsdienststrijd!)

One Unified Religion for All the People All religions of the world—Judaism, Christianity, Islam, Hinduism, Buddhism, and others—have been severely corrupted

through innovations, traditions, and the idolization of humans such as the prophets and the saints. God's plan, as stated in the Old Testament (Malachi 3:1), the New Testament (Luke 17:22-36 & Matthew 24:27), and this Final Testament (3:81), calls for the sending of God's Messenger of the Covenant after all the scriptures have been delivered. The main function of God's Messenger of the Covenant is to purify the scriptures and unify them into one universal message to this world from the Creator and Sustainer of this world. This major scriptural prophecy has now been fulfilled. God's Messenger of the Covenant has arrived, supported by overwhelming tangible proof (see Appendix Two). The purification and unification process has begun. God's plan is supported by God's invisible forces, and the enormous dimensions of this divine plan is manifest in the recent exposure of false religionists, and the removal of such anti-freedom barriers as the Berlin Wall, the Iron Curtain, and the bamboo curtain. Henceforth, there is only one religion acceptable to God—Submission. Anyone who submits to God and devotes the worship to God ALONE is a 'Submitter.' Thus, one may be a Jewish Submitter, a Christian Submitter, a Buddhist Submitter, a Hindu

Submitter, or a Muslim Submitter. (Rashad Khalifa, November, 1989)

En zoals de Koran ook letterlijk zegt:

The only religion acceptable to God is Submission. [3:19] Anyone who seeks other than Submission as his religion, it will not be accepted from him and, in the Hereafter, he will be with the losers. [3:85]

3 Mei 2018

Geloof

Zoals jullie weten ben ik (nu alweer bijna 40 jaar) moslim. Dat wil niet zeggen dat ik niet ook weleens mijn twijfels heb.

Ik was al gelovig als kind. Het kan heel goed zijn dat ik langs die weg troost zocht. Ik voelde me in het gezin alleen en niet geliefd. Als ik in mijn bedje lag en in gedachten mijn hart uitstortte bij God, gaf mij dat rust. Ik zag ook al jong dat er bepaalde verbanden moesten zijn in de wereld om mij heen en ook in mijn eigen binnenwereld die ik niet kon verklaren. Mijn ouders lachten me vaak uit om die gedachten en zagen dat als een bewijs dat ik wereldvreemd was en naïef. Mijn broer had er geen oordeel over. Gedurende zijn hele 47 jarige

leven heb ik zijn onvoorwaardelijke liefde voor mij gevoeld, die ik helaas niet kreeg van mijn ouders. Mijn broer (ver)oordeelde niet snel.

Toen ik wat ouder was begon ik de verbanden en wetmatigheden die ik constateerde op te schrijven in een schrift. Ik las boeken over allerlei godsdiensten en filosofieën. Ik constateerde overeenkomsten in wat beweerd werd door verschillende levensvisies/godsdiensten en besloot voor waar aan te nemen wat deze gemeen hadden door alle cultuurverschillen heen. Maar in geen enkele levensvisie herkende ik mezelf volledig. Maar dat er bepaalde universele wetmatigheden bestonden, dat stond voor mij wel vast.

Op 27-jarige leeftijd las ik de Engelse koranvertaling van Marmaduke Pickthall. Er waren passages in de koran waar ik moeilijk in kon geloven, zoals de beschrijving van hemel en hel, maar ik denk dat ik de koran las met de ogen die op dat moment nodig waren om de boodschap te verstaan zoals die bedoeld is. Bepaalde passages in de Koran moet je namelijk letterlijk nemen en andere overdrachtelijk. Ik vond in de koran herkenning van wat ik al jaren aan het zoeken was in heldere bewoordingen en

het raakte mijn hart. Ik wilde me onmiddellijk bekeren en heb dat toen ook gedaan.

Enthousiast vertelde ik over mijn geloof. Ik hoopte dat mijn ouders even enthousiast zouden zijn als ik. Helaas stuitte ik alleen maar op een muur van onbegrip. Bij nader inzien kan ik dat begrijpen. Mijn omgeving had uiteraard de koran niet gelezen en zag de islam zoals de moslims in hun omgeving de islam uitdroegen: als een stelsel van starre en in de regel vrouwonvriendelijke en wat achterlijk aandoende regels. Hoe kon ik, als net afgestudeerd psycholoog, kiezen voor zo een vrijheid beperkende godsdienst?

N.B. En dat was in een tijd dat er nog geen vliegtuig door twee torens was heen gevlogen en de islam nog niet eens in een zo kwaad daglicht stond bij veel mensen als nu.

En nu? Ik ben nog steeds moslim en houd me aan de rituelen die worden voorgeschreven in de koran. Die rituelen zie ik slechts als een hulpmiddel voor mezelf om 'bij de les' te blijven en Allah/God niet te vergeten. Maar meer is het niet. De rituelen zijn niet datgene waarom het gaat. Elke godsdienst heeft zijn eigen rituelen. Die worden gevaarlijk als deze uitmonden in starre regels,

die uitgevoerd worden omwille van de regels. En vooral als deze onderhevig raken aan sociale controle: Hoe vaak gaat iemand naar de kerk? Vast iemand wel in de maand ramadan? Draagt iemand een baard of een hoofddoek (n.b. dit is niet eens voorgeschreven in de koran)?

Het gaat voor mij om gedrag. Islam is niets anders dan je wil in overeenstemming brengen met die van Allah/God. In die zin was Abraham een moslim en Jezus en alle andere profeten. In de koran wordt niet gesproken over moslims maar over gelovigen. Geloof stijgt uit boven godsdienst. Er zijn talloze profeten geweest door de geschiedenis heen met dezelfde boodschap. 'Gedenk je Schepper en wees goed voor elkaar en de wereld om je heen' (simpel gesteld). Er zijn boeken nagelaten. De torah, de bijbel, de psalmen en de koran. De koran kan je zien als een bevestiging en sluitstuk van de voorgaande boeken. De koran kan je zien als leidraad voor het leven. Honderden jaren later zijn de hadith geschreven die door de meeste moslims worden gezien als overleveringen uit het leven van de profeet Mohammed en die gehanteerd worden door deze mensen als regelgeving en aanvulling op de koran. Het zijn vooral deze moslims die nu in de

wereld veel van zich laten horen en zien en dat helaas in negatieve zin.

Ik heb 30 jaar de islam als godsdienst intensief bestudeerd en werd tijdenlang in verwarring gebracht door de discrepantie die ik zag tussen wat in de koran staat en de wat in de hadith is opgetekend en wat in de shariah (wetboek van de islam) wordt gesteld als regelgeving. De hadith en de shariah zijn veel hardvochtiger en vrouwonvriendelijker dan wat in de koran wordt voorgeschreven. De hadith bevatten elementen die dateren uit de tijd vóórdat de islam is ontstaan, zoals het stenigen als bestraffing voor overspel en vrouwenbesnijdenis. Beide afschuwelijke zaken komen nergens in de koran voor!

Pas sinds relatief korte tijd durf ik openlijk te beweren dat ik niet geloof in de hadith en dat ik alleen geloof in de koran. Dat is mijn leidraad voor het leven. Gelukkig ben ik niet de enige die zo denkt. Er zijn diverse groepen op facebook van mensen met dezelfde overtuiging.

De moslims die nu veel in het nieuws komen zijn de salafisten. Dat zijn de moslims die hun geloofsbeleving vooral baseren op de hadith. Zij worden ten onrechte door niet moslims gezien als 'orthodox', terwijl zij dat juist

niet zijn. Het salafisme is een vernieuwing van de oorspronkelijke islam, die slechts twee eeuwen oud is en juist niet overeenkomt met de islam zoals die oorspronkelijk in het leven is geroepen door de profeet Mohammed, die de koran heeft nagelaten als leidraad. Alles wat daarna opgetekend is, en daaronder vallen ook de hadith, is niet betrouwbaar voor zover het niet overeenkomt met wat in de koran staat.

Wat ik nu merk is dat ik nauwelijks nog aan mensen wil vertellen dat ik moslim ben. Omdat men mij dan onmiddellijk associeert met het salafisme dat nu ten onrechte de moslim-identiteit vertegenwoordigt, vrijwel overal ter wereld. Op veel strategische plekken ter wereld worden namelijk moskeeën gefinanciëerd door rijke golfstaten en er worden imams aangesteld, die de salafistische doctrine prediken. Dat beïnvloedt niet alleen de moslimgemeenschap, die nog steeds onwetend is over het eigen geloof en zich wat betreft de regels van goed en kwaad afhankelijk opstelt tegenover de imams die zij zien als de enige deskundigen met recht van spreken. Maar ook niet moslims zien het grimmige en onverdraagzame karakter van de moslimgemeenschap, die zich steeds meer afzondert van de rest door kleding

en gedrag. Want ook wie ooit in de volksmond gezien werd als gematigd moslim gaat zich onder invloed van deze trend steeds extremer gedragen.

Dat betreurt ik. De islam, die ontstaan is als een licht en leidraad voor alle mensen ter wereld (die daar oren naar hebben), is geworden tot een set van rigide regels zonder begrijpelijke betekenis. Regels die bovendien gebaseerd zijn op overleveringen die niet in de koran bevestigd worden.

Nawoord

Dit was een bundeling van alle stukjes die te maken hebben met mijn geloofsbeleving die ik in een weblog schreef van december 2011 tot mei 2018.

Ik was al lange tijd daarvoor moslim, te weten vanaf 1 april 1978.

Wat mij verbaast bij het nalezen van mijn eigen stukjes is het volgende:

Dat ik als net afgestudeerd psycholoog me hebt bekeerd, tot een geloof dat al in die jaren gezien werd als vrouwonvriendelijk door Nederlanders. Dat deed ik omdat ik kennelijk toch overtuigd was van de waarde van het op deze manier vorm geven aan mijn geloof op dat moment,

tegen alle andere invloeden van mijn omgeving uit die tijd in. Het werd me niet in dank afgenomen en ik verloor vrienden.

Maar wat me nog meer verbaast is dat ik, ondanks het feit dat ik de Koran in zijn geheel gelezen had, me vele jaren heb laten beïnvloeden door wat andere moslims vonden en mij wijs maakten. Ik heb in de eerste jaren na mijn bekering te maken gehad met de geloofsopvatting van mijn schoonfamilie, Pathanen (mensen uit het grensgebied tussen Pakistan en Afghanistan). Ik baseerde me lange tijd op hun geboden en verboden, zonder deze voor mezelf ter discussie te stellen. Ik was een bekeerling en ik wilde het zo graag goed doen.

Vele jaren later baseerde ik me op de levenslessen van sheikh Nazim, die een stuk beter bij mij pasten. Maar nog altijd kampte ik met de angst iets fout te doen.

Medeleerlingen maakten me wijs dat de hadith een aanvulling zouden zijn op wat in de Koran stond, maar toen ik de hadith van Buchari las, een 11 delige verzameling boeken over allerlei onderwerpen en een boek over de sharia, schrok ik van de hardvochtigheid daarvan. Ik zag het verband niet meer tussen de Koran (hoe ik die gelezen en ervaren had

voordat ik mij bekeerde) en deze hadith. Alsnog nam ik de hadith in die tijd aan als betrouwbaar, omdat vrijwel elke moslim die ik tegenkwam in die tijd dat benadrukte. De hadith zouden een aanvulling zijn op en een verdere uitleg zijn van wat in de Koran geschreven staat. Dit alles heeft jarenlang bij mij voor verwarring gezorgd. Pas sinds kort durf ik toe te geven dat ik in feite alleen wil geloven wat in de Koran staat (een bevestiging van eerdere heilige boeken, te weten de Thora, de Psalmen en de d e Evangelien). Nergens staat in de Koran dat er meerdere boeken zouden komen, zoals de hadith, die eeuwen later zijn opgetekend en dat wij die zouden moeten lezen en vertrouwen als aanvulling op de Koran zelf. Integendeel, daartegen wordt juist gewaarschuwd door de Koran zelf.

Ik ben niet de enige die alleen in de Koran gelooft met uitsluiting van de hadith. Er is een steeds grotere groep moslims, die datzelfde doet.

Aanvulling op het nawoord: 20 februari 2020

Ik ben inmiddels in mijn 70^e levensjaar. Als ik mijn stukjes teruglees, zie ik in de loop van 8 jaar schreef, dan kom ik veel herhalingen tegen. Die herhalingen en betreffen dan in

de regel een terugblik op mijn bekering en de voorgeschiedenis daarvan. Het lijkt als het ware alsof ik mijzelf telkens weer wil herinneren wat ook alweer de oorzaak was van mijn keuze voor de islam als geloof.

Uiteindelijk kom ik tot de volgende conclusie. Ik ben moslim en tracht me al sinds nu bijna 42 jaar te houden aan de regels die zijn voorgeschreven in de Koran. Maar mijn conclusie is dat alle montheïstische geloven in wezen hetzelfde beogen. En dat alle 124.000 profeten op de wereld zijn verschenen met dezelfde boodschap: Wees je Schepper dankbaar en eer je Schepper. Wees in naam van je Schepper goed en verdraagzaam voor Zijn schepselen en doe andere schepselen geen pijn of verdriet.

Wat betreft de hadith, de overleveringen uit het leven van de profeet Mohammed, v.z.m.h., ben ik ook wat genuanceerder gaan denken.

Er zijn hadith die vrij zeker zijn, ook al zijn ze later opgetekend dan tijdens het leven van de profeet, v.z.m.h. Dat zijn de hadith qudsi. Het is niet verstandig alle hadith af te doen als onbetrouwbaar. Mijn idee is nu om alleen

de hadith te vertrouwen die in overeenstemming zijn met wat er in de Koran staat.